

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 107

Ple del Parlament

Sessió 49, segona i darrera reunió, dimecres 9 de juliol de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 49.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La vicepresidenta primera

Bon dia a totes i a tots. Reprenem la sessió.

Interpel·lacions (posposades)

300-00332/15 i 300-00338/15

I, abans de continuar amb l'ordre del dia, els faig avinent que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, a l'empara del que disposa l'article 160.6 del Reglament, han sol·licitat, d'acord amb el Govern, posposar la interpel·lació sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials, el punt 12, i la interpel·lació sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya, punt 13, per tal que s'incloguin en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Així mateix, i atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats, els comunico que el punt 19 de l'ordre del dia, corresponent a la moció sobre el turisme, se substantiarà aquest matí a continuació del punt 11. Per tant, aquesta tarda se substantiaran els punts 18, 20 i 21, per aquest ordre.

Finalment, també els informo que el diputat Juli Fernández Olivares, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha retirat la seva delegació de vot per a la sessió plenària d'avui.

Interpel·lació al Govern sobre la situació política i el balanç del Govern

300-00336/15

Passem tot seguit a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació política i el balanç del Govern, presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té un temps de deu minuts. Té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt bon dia, presidenta. Honorable conseller... En primer lloc, agrair a la Mesa del Parlament de Catalunya no haver acceptat l'intent de censura per part del Partit Socialista de Catalunya d'aquesta... (*remor de veus*), d'aquesta interpel·lació que proposàvem Junts per Catalunya i que el PSC va intentar evitar que es dugués a terme, de fer balanç del Govern, ara que farà mig any d'aquest curs parlamentari, ara que ja han passat gairebé dos anys d'aquesta legislatura.

Aquest intent de censura del Partit Socialista de Catalunya és un fet insòlit, sense precedents, sense precedents tampoc aquí al Parlament de Catalunya, i, en tot cas, conseller, evidencia un dels principals problemes d'aquest Govern, que és la manca de respecte al Parlament, la manca de respecte a la separació de poders, la manca de respecte a Montesquieu, la separació de poders, l'executiu, el legislatiu i el judicial, que és la base de la democràcia, que és la base de tot estat de dret.

I, de la mateixa manera que molts partits polítics demanem respecte al poder judicial, respecte al legislatiu, i que es doni compliment a aquelles lleis que aprova el Parlament de Catalunya o que aprova el Congrés dels Diputats, ja sigui, per exemple,

la llei d'amnistia –i esperem que en els pròxims dies hi hagin bones notícies al respecte–, o aquí al Parlament, el que s'ha fet en defensa de la immersió lingüística i de l'escola catalana i del català, també hem de demanar que el Govern respecti el Parlament. Especialment un govern, conseller Dalmau, com el seu, que és un govern en minoria, amb tan sols el suport de quaranta-dos diputats. Un govern que representa quaranta-dos diputats d'aquest Parlament.

Un govern amb quaranta-dos diputats és un govern dèbil. I, davant d'aquesta debilitat política, encara tenen més el deure i l'obligació de complir els acords aprovats per majoria d'aquest Parlament i, fins i tot, els seus acords d'investidura amb els partits que van fer-li confiança perquè el president Illa fos president i poguessin tirar endavant aquesta legislatura. Acords, escolti'm, alguns els podem compartir o no, però..., els acords amb Esquerra Republicana, no?, la creació de la convenció nacional per a la resolució del conflicte polític, l'oficina del Govern per promoure les seleccions esportives catalanes, arribar a l'objectiu del dos per cent, tal com estava previst, al Departament de Cultura –per cert, s'han aprovat els pressupostos i això..., el més calent és a l'aigüera– o implementar la gratuïtat de l'A1 al curs 2025-2026 –els pressupostos, aprovats, i a això tampoc s'hi ha donat compliment.

Per tant, complir els acords per part del Govern respecte a aquests, els hi agradi o no, els comparteixin o no, és el seu deure i la seva obligació. Perquè no n'hi ha prou amb signar acords, com ahir deia el president Illa a la sessió de control, sinó que s'han de complir. I en això el PSC s'assembla al PSOE, que no compleixen, que no són de fiar, que diuen una cosa, en signen una altra i fan la contrària.

I, ara que estem a meitat de legislatura, podem constatar tres realitats: que el seu Govern és un govern dèbil, un govern inestable, amb els seus incompliments, amb el seu respecte al Parlament, amb l'arrogància i la prepotència que gasten, no?

La segona és que és un govern sotmès al PSOE i al Pedro Sánchez, sempre a les ordres del Pedro Sánchez, sempre a les ordres de La Moncloa. Zero exigència. Cap exigència. No els hem sentit mai exigents amb el Govern de La Moncloa i del Pedro Sánchez. Sempre és abans el Partit Socialista que Catalunya. I quan arribin el PP i VOX, sap què passarà? Que no tindran cap credibilitat per exigir el que no han exigit als seus.

I tercera –govern submís, govern dèbil–, i potser la pitjor de totes: un govern que és mal gestor, un govern que és negligent. Escolti'm, és que són un desastre, és que no en fan ni una de bé. Com ho deia, vostè? Em sembla que vostè ho deia fins i tot en una entrevista..., el president Illa: «La revolució de la gestió, no?, de la bona gestió.» Doncs déu-n'hi-do lo revolucionaris que són, perquè tela, eh? (*alguns aplaudiments*) –tela, eh? L'únic que amb la cultura del TikTok tot passa molt ràpid. I, escolti'm, un dels pitjors moments el va protagonitzar vostè, quan estava de president en funcions, que davant de la crisi de rodalies lo que se'ls hi va acudir va ser aturar tots els trens del país i fer un col·lapse monumental, la pitjor crisi gestionada quan vostè tenia totes les funcions. Un desastre.

O vol...? Parlem de la revolució del PSC? La consellera Niubó, la crisi més gran mai vista en l'àmbit de l'educació, sense precedents. La consellera de Paneque, que no fa re bé. (*Remor de veus.*) No, re bé, escolta'm, ni habitatge ni rodalies ni..., és que no n'encerta ni una, tu. La consellera Parlon, sent cert que hi han índexs de criminalitat que s'han reduït, però és una altra realitat que els crims per arma de foc s'han incrementat. Ah, a més a més, infiltrant membres secrets a les reunions de sindicats de mestres, fet insòlit i sense precedents. La consellera Romero, que presenta un pacte de finançament *fake*. La consellera Martínez Bravo, la millor tècnica de Madrid de dimarts a dijous, i els divendres deu tornar a casa.

El conseller Sàmper, que és el pitjor conseller de la història del Departament d'Empresa. Escolti'm, hem fet més per l'empresa catalana Junts per Catalunya des de l'oposició que no pas el conseller Sàmper des del Govern. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Sí, sí, no riguin, no riguin. Defensar les inversions al Camp de Tarragona, com la vall de l'hidrogen verd.

El conseller Duch, que és un conseller bluf. La consellera d'Universitats, que només pateix per la seva posició. El conseller Ordeig, que parauletes, parauletes, parauletes, però la veritat és que els fets..., té crisis en tots els... Escolti'm, no hi ha animal de Catalunya, de la ramaderia, que no tingui una crisi per culpa del conseller Ordeig. (*Remor de veus i rialles.*) I vostè, conseller Dalmau, que vol ser el conseller de l'establishment i que ara tot el dia ha de pactar amb els Comuns, i això massa no lliga, senyor Dalmau, això massa bé no... I els altres consellers, noi, inexistents.

Ara bé, això sí, són campions en publicitat; ara, publicitat enganyosa. Vostès no tenen mai cap responsabilitat, tot és culpa de la prehistòria, tu. Tot és culpa..., no tenen mai cap culpa de res. Hi ha una crisi d'incendis monumental a Catalunya? Culpa del canvi climàtic. Hi ha una crisi de rodalies? No ens en recordem que hem estat governant durant els últims deu anys el Partit Socialista la Renfe i de la desinversió premeditada de l'Estat en rodalies. Crisi d'educació, que vostè era conseller en funcions d'Educació? Fa un pacte amb els grans sindicats posant-se d'esquena als sindicats majoritaris del Departament d'Educació. La seva amnèsia és al·lucinant, davant la seva publicitat.

I és evident que així no es pot seguir, perquè això anirà a pitjor. Aquests dos anys que li venen per davant seran un calvari, ja l'hi aviso. I cal un canvi de rumb. Estem a mig mandat, conseller. Pensen fer alguna cosa? Comencin per complir i respectar els acords d'aquí al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Batet, vostè a nosaltres ens té desconcertats, diguem-ne. Ja potser el trobàvem a faltar, però, clar, hem assistit a una espècie de *performance* que només ja li faltava, perquè acabés de ser enginyosa, ajuntar-hi un rodolí després de cada un dels adjectius que ha dedicat al conjunt de membres del Govern.

Clar, que vostè parli de govern dèbil quan l'última experiència que tenim de vostès al Govern és que van fugir cames ajudeu-me d'un govern del que formaven part, i li diu a un govern que acaba d'aprovar els pressupostos..., li he de dir que crec que vostès estan equivocats. (*Aplaudiments.*)

No només això, sinó que miri quina deu ser la debilitat del Govern que ens presentem avui aquí havent aprovat dotze projectes de llei, en aquesta legislatura, per quatre de l'anterior i tres de fa dues legislatures i havent convalidat trenta-dos projectes de llei.

Això a vostè li sembla debilitat? El que té davant ja sé que potser no li agrada, però és un govern que governa. El que té davant és un govern que governa i que ha afrontat els reptes del país i que ha sigut capaç d'estendre la mà al conjunt dels grups de la cambra –i ho agraeixo especialment a aquells amb els que hem pogut arribar no només als acords d'investidura, sinó als acords pressupostaris– per posar les energies del país en els problemes de la terra, «si m'apuren» –els problemes de la terra–, perquè hem intentat posar les energies del país i les energies del Govern en aquells que són els reptes de fons de la societat catalana.

I és veritat que el nostre país no és exempt de problemes, perquè és un país viu, perquè és un país que afronta reptes, com molts dels països del nostre entorn. I aquí hi han dues qüestions que per mi són fonamentals: on està posant les energies el Govern i on les estan posant vostès? Perquè, de la seva intervenció d'avui, diguem-ne, més enllà de la *performance*, no he pogut desxifrar-ne ni una sola proposta en positiu. Pensava que vostès avui ens dirien: «Miri, han aprovat vostès els pressupostos, però ara potser els hi podem allargar la mà per fer això i això i això, que són alguns dels reptes del país.» I li he de dir que, més enllà de la caricatura i la broma que ha fet vostè, soc incapaç de destriar ni tan sols una proposta.

I no l'hi dic orgullós, perquè crec que el seu partit, que ha sigut important al llarg de la història del país, té coses a aportar a Catalunya. Segurament té millors coses a aportar que la intervenció que ha fet vostè avui aquí. L'hi dic honestament, el seu partit té coses a aportar al país. I el Govern també els espera, el conjunt de grups de la cambra els espera. Perquè els esperarem, per exemple, quan haguem d'aprovar el nou sistema de finançament. Ja sé que vostès tenen un horitzó diferent. Els resultats del que han aconseguit en els últims tretze anys parlen per si sols, perquè són zero, ningun, en aquesta matèria.

I ara tenim una oportunitat. Ara tenim una oportunitat, i vostès hauran de decidir si volen remar en favor dels interessos de Catalunya i poder, no?, aprovar o com a mínim donar tràmit a que puguem gaudir de 4.700 milions més per reforçar els serveis públics del país o si vostè vol seguir instal·lat, diguem-ne, en la intervenció que acaba de fer ara.

I, per tant, l'hi dic, la seva formació política té coses importants a aportar al país. A mi em seria molt fàcil..., l'hi he dit, escolti, crec honestament que hem de posar la mirada en el que ha de passar en el país en els propers deu anys, i no en el que ha passat en els últims deu anys. Tampoc contribuïrem a un exercici d'amnèsia col·lectiva d'on venim. Perquè vostè diu que ens referim a la prehistòria. Que jo sàpiga, els seus governs, diguem-ne, no són de la prehistòria i algunes responsabilitats vostès tenen. I li dic que col·lectivament ens farem un bé com a país si posem les energies pensades en el que ha de passar a Catalunya en els propers deu anys. Però també els hi diria que no s'abstreguin de quines han sigut les responsabilitats que han tingut vostès quan han governat. O és que la situació dels boscos està com està perquè va començar ahir? És que no hem començat tots un canvi de política forestal? Jo ahir estava reunit amb els alcaldes de les Gavarres. Per cert, quina bona feina varen fer de prevenció de la gestió forestal, que va ser tan important per frenar l'incendi.

I l'hi dic honestament, vostè em pregunta sobre el balanç del Govern i em permet, crec, en el temps que queda d'intervenció, posar l'accent sobre quines són les coses on el Govern està treballant. Perquè l'hi he dit, Catalunya té, crec, la sort de tenir un govern que governa, de que ho fa amb la mà estesa al conjunt de grups de la cambra, i ho demostra havent aprovat en aquesta cambra un nombre tan important de projectes de llei i havent convalidat decrets llei i havent aprovat els pressupostos i havent aprovat la llei de mesures. Però ho fem havent posat l'habitatge en el centre de les prioritats del país, perquè avui aquesta és la principal preocupació dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I hem pogut posar l'accelerador en marxa no només sent la primera comunitat que aplica la llei d'habitatge, sinó havent posat damunt de la taula la proposta més ambiciosa de construcció d'habitatge públic a tot l'Estat. Avui, dels deu habitatges que es construeixen, públics, a Espanya, sis es fan a Catalunya. Això és el resultat d'un govern que governa i que ha posat les energies on estan els problemes de la gent. *(Alguns aplaudiments.)*

Podríem parlar de l'àmbit de salut, element essencial de la columna vertebral de l'estat del benestar, on hem desbloquejat projectes tan importants amb alcaldies, per cert, de les que vostès en formen part, com és el cas de Girona, del nou campus del Trueta. Quant temps fa que el campus del Trueta estava esperant? I a Tortosa, la transformació del Verge de la Cinta? I el nou campus del Clínic? I l'ampliació de

l'Arnau de Vilanova? I l'ampliació del Joan XXIII? Transformacions que fem perquè són fruit de l'impuls d'aquest Govern i, també l'hi he de reconèixer, del Govern que ens va precedir, del president Aragonès. I, per tant, aquesta també és una realitat on el Govern està posant les energies.

Podríem parlar en matèria de seguretat, vostè hi ha fet referència. La seguretat era un problema a Catalunya, sí o no? Jo crec que sí que era un problema. I la seguretat ens la prenem molt seriosament des d'una formació progressista, perquè considerem que és una política social, perquè protegeix les persones més vulnerables i cuida els drets i deures i sobretot el nostre espai de convivència, que és l'espai públic. I aquest Govern ha sigut el Govern que ha arribat a un acord... Vostè diu: «No; vostès tenen una relació amb el Govern d'Espanya.» Sí, perquè intentem demostrar que per la via de la col·laboració s'arriba més lluny que per la via de la confrontació. I hem arribat a un acord amb el Govern d'Espanya per poder ampliar les places de Mossos d'Esquadra fins a 25.000 agents en el conjunt del país; hem arribat a un segon acord per ampliar la plantilla judicial a casa nostra amb més de dos-centes unitats al conjunt del país. I li he de dir una bona notícia per al país, que és que els delictes estan baixant a Catalunya en un sis per cent aquest any. I, per tant, aquest Govern també està afrontant el repte de la seguretat.

I això no treu que hi hagin fets que ens preocupin. Que les dades de seguretat estiguin millorant en el conjunt del país, a la Catalunya urbana i a la Catalunya rural, no vol dir que no hi hagin fets que ens preocupin. I aquest Govern serà molt contundent contra aquells fets, diguem-ne, que en els últims mesos han emergit, com han sigut els casos dels tirotejos que hem vist en alguns llocs del país. No hi haurà un altre camí que no sigui el de seguir «apretant» des del punt de vista policial i també des del punt de vista de les polítiques socials.

Polítiques socials sobre les que vostè em pregunta en el nostre balanç de govern. Sí, aquest ha sigut el Govern que ha recuperat el pla de barris després de que els seus governs el deixessin a zero quan varen arribar, amb més de 1.000 milions. (*Alguns aplaudiments.*) Aquest ha sigut el Govern que ha posat en marxa el programa de transformació més important en les viles i en els pobles del nostre país amb una visió compartida arreu del territori. Sí, en ciutats com Barcelona, com Tarragona, com

Reus, com Figueres, com Olot, com Vic, com Lleida, en el conjunt del país. I, per tant, aquest és un element rellevant.

L'hi he de dir, en matèria educativa..., evidentment que la matèria educativa és un repte per al conjunt del país i la prioritat número u que avui té el Govern. I és cert que venim d'uns conflictes laborals que el Govern ha intentat atendre amb mà estesa. Primer, arribant a un acord amb Comissions Obreres i amb la UGT –per cert, sindicats als que crec que no fa cap favor deslegitimant-los, perquè són els principals sindicats del país–, i amb un segon preacord que va arribar amb el sindicat Professors de Secundària i la USTEC. I, per tant, amb la voluntat de poder arribar a un acord s'hi han posat més recursos que mai, 2.700 milions d'euros. Per cert, tocant condicions laborals que feia quinze o vint anys que no es tocaven; no era la prehistòria, eren els seus governs, també l'hi vull recordar, d'acord? *(Alguns aplaudiments.)*

Podríem parlar des del punt de vista de les infraestructures, perquè vivim en un país de 8,2 milions d'habitants amb unes infraestructures i uns serveis públics que encara són de 6. I és aquest Govern el que ha desbloquejat la variant de les Preses a Olot, que la licitem abans de marxar de vacances; el desdoblament de la C-55 entre Manresa i Sant Vicenç de Castellet; el que tirarà endavant la C-32 per poder arribar fins a Lloret. Sí, aquest també ha sigut el Govern que ha posat en marxa el desbloqueig de les infraestructures, algunes infraestructures tan importants de país com la qüestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat, que, per cert, no ens la vam trobar resolta i ha hagut de ser aquest Govern qui, amb un acord amb el Govern d'Espanya, hem pogut tirar endavant l'ampliació de l'aeroport del Prat.

I, per tant, jo li diria: no sé si el que li molesta és que hem posat les energies en posar damunt de la taula els reptes de fons del país –que li feia falta, que li he de dir que li feia falta– i ho hem fet no amb una vocació d'arrogància; de mà estesa. Tant és així que per això s'han pogut aprovar pressupostos i per això s'ha pogut aprovar aquest nombre tan important de projectes de llei en aquesta cambra, perquè ha sigut fruit del diàleg.

Jo..., m'ho han sentit dir sempre, aquest Govern no ha inventat la roda, la tasca que nosaltres hem pogut fer també ve de tasca de governs anteriors, i l'he posada en valor. L'he posada en valor quan ha sigut del Govern del president Aragonès, també

quan ha sigut de la seva formació política. És per això que crec que la caricatura que vostè fa no contribueix a res de bo al país. I li segueixo dient que encara se l'espera en benefici de la governabilitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Veu? Escolti'm, publicitat enganyosa, to arrogant i prepotent... Ve aquí a fer d'oposició de l'oposició i diu que ens esperen i que esperen que Junts hi sigui. Miri, ara li diré acords presentats per Junts per Catalunya, aprovats per la majoria d'aquest Govern, que el seu Govern no en fa cas; és més, fa el contrari.

Pla d'actuacions per a la millora de rodalies, amb catorze mesures. Incompliment. Portar la Renfe i Adif als tribunals pels delictes de responsabilitat civil i penal. Incompliment. Incompliment en el reordenament de la xarxa ferroviària del sud de Catalunya per traslladar mercaderies per l'interior. Incompliment del perllongament de la C-32 fins a Lloret de Mar. Incompliment per reclamar la transferència immediata i completa de competències en matèria d'obtenció del permís de conduir. Incompliment per establir de manera immediata una negociació amb els representants triats pels metges i facultatius catalans per assolir un pacte que doni sortida a les seves reivindicacions. Incompliment per implantar amb caràcter urgent la trombectomia mecànica davant dels ictus, operativa vint-i-quatre hores. Incompliment per sol·licitar el traspàs de les competències per a l'homologació de títols d'especialistes extracomunitaris.

Propostes de Junts que s'han aprovat per aquest Parlament i que vostès no en fan cas. Ens esperen? Compleixin el que aprova aquest Parlament a proposta de Junts per Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)* No siguin cíncics, no enganyin, aquest mantra no cola.

Incompliment per al cessament de la consellera de Territori. Incompliment per al cessament de la consellera d'Educació. Incompliment del cessament de la consellera d'Interior. Incompliment per concloure i publicar abans que finalitzi el primer trimestre

del 2025 el pla operatiu per l'atenció de l'endometriosis, en l'àmbit dels estatuts de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària. Aprovar un pla dels polígons industrials a proposta de Junts, que vostès no en fan cas. Incompliment perquè el Govern reclami al Govern espanyol les competències de la gestió d'expedients dels EROs a proposta de Junts, que vostès no en fan cas, aprovat pel Parlament de Catalunya.

Incompliment per garantir l'aplicació immediata del quart any del contracte predoctoral amb caràcter retroactiu. Incompliment per incloure la despesa esportiva com a deducció del tram autonòmic. Incompliment per mantenir l'ús institucional de la llengua *catalana* arreu del domini lingüístic català i en tots els canals que el Govern utilitzi. Incompliment per a l'aplicació rigorosa dels principis de la llengua pròpia, normalització lingüística mitjançant mesures especials. Incompliment per presentar abans del curs 2025-2026 un pla de finançament suficient estable per al conjunt del Servei d'Educació de Catalunya. Incompliment per presentar abans del curs 2025-2026 un pla de mesures estructurals destinades a l'educació inclusiva. Incompliment per incrementar la dotació pressupostària destinada a escoles de música i elaborar un pla d'ajuts econòmics. Incompliment amb Sixena.

Escolti'm, la llista és enorme. Propostes que ha fet Junts per Catalunya que aquest Govern ha aprovat, que fins i tot algunes les han aprovat vostès, i vostès justament fan el contrari. Ens esperen? Compleixin, escoltin, abaixin l'arrogància.

Perquè sap què passa, conseller Dalmau? Sap quin és el problema? Sap quin és el problema? És que la seva prepotència, la seva arrogància no els deixa veure que els incompliments del Partit Socialistes, com fa el Partit Socialista Obrer Espanyol, com fa el president Illa, com fa el senyor Pedro Sánchez, no són incompliments amb partits polítics o incompliments amb les majories que aproven això en seu parlamentària; són incompliments amb les persones, amb ciutadans de Catalunya, amb catalans i catalanes. Que vostè ve aquí a fer un discurs triomfalista i la realitat és que al dia a dia al carrer la vida és molt complicada.

I, miri, no li agradarà, però li venen dos anys de calvari, perquè els dos socis que li han aprovat els pressupostos, ja sabem tots per quines necessitats, ara es voldran desmarcar de vostès. I vostès estaran sols, amb quaranta-dos diputats. Ho han triat

vostès, estar així; haguessin pogut buscar alguna altra fórmula de govern. I seran un govern dèbil. (*Remor de veus.*) Sí, sí, haguessin pogut buscar governs de coalició. I vostès decideixen tirar endavant aquesta legislatura amb un govern en solitari amb quaranta-dos diputats. I li venen, ja l'avis, dos anys de calvari: submisos al PSOE i un govern que, a més a més, és mal gestor. La seva revolució de la gestió és una involució en la gestió sense precedents a la Generalitat de Catalunya, i això acaba de començar.

Canviïn el rumb, facin els canvis de govern que pertoquen. Estan a mitja legislatura, tenen els pressupostos aprovats. Facin el canvi de govern que Catalunya necessita. I si governen bé i aproven i fan cas de la majoria, del que vota aquest Parlament de Catalunya, serà el primer senyal que vostès canvien aquesta actitud, perquè de moment la seva actitud és inversament proporcional a les necessitats dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Batet, utilitzaré una frase que no és meva: «vostè és un profeta del desastre i crec que un desastre com a profeta» (*alguns aplaudiments*), perquè li he de dir que aquest país en blanc i negre que vostès s'entesten en pintar no correspon a la realitat de Catalunya. Per molt que vostès intentin explicar un país en col·lapse total, aquesta Catalunya en blanc i negre li he de dir que no correspon a la realitat de Catalunya, i crec que no fan cap bé al nostre país.

El nostre país té reptes, és evident, té els reptes d'un país que ha passat una dècada d'austeritat, té els reptes d'un país que necessita resoldre problemes com el del finançament, té els reptes d'un país que ha crescut en població. Però li he de dir que el nostre país té oportunitats, té un govern que gestiona, que arriba a acords i que posa les energies –ho he dit– en atendre els problemes dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I de la *performance* d'avui li he de dir que no ens ha quedat clar quin

rol volen vostès jugar. Ara al final ja ens ha, diguem-ne, desconcertat del tot, ja no sabíem si era una invitació a alguna cosa més.

Però el que els hi he de dir és que el Govern segueix amb la mà estesa al conjunt dels grups d'aquesta cambra, amb els que ha sigut possible aprovar, l'hi he dit, més de vint projectes de llei més, amb els que hem pogut aprovar pressupostos, amb els que hem pogut aprovar llei de mesures, que són els que estan fent possible que el país tiri endavant.

Vostè ha assenyalat aquí, amb tota aquesta llista que estava llegint, alguns dels reptes del país. Per què no els van deixar solucionats vostès? Per què no els van deixar solucionats vostès? Perquè algunes de les coses que ha comentat, diguem-ne..., per què no les varen deixar solucionades vostès? Jo ja sé que un govern no acaba mai la tasca d'un país, però, si tan important eren per vostès, per què no les varen deixar solucionades?

I, per tant, el que li dic és que aquest Govern ha posat les energies en atendre qüestions com la transformació del país des del punt de vista ambiental, com la transformació dels serveis públics, com la transformació en l'àmbit de la sanitat, de l'educació, de les infraestructures, de l'Administració pública del país. Li he citat molts exemples en els que estem treballant; per cert, molts exemples que són fruit d'acords, entre altres coses, entre el Govern del país i molts alcaldes i alcaldesses també de la seva formació política, o no? O no? Perquè, per sort, hi ha –ho he dit– una majoria parlamentària que ha permès aprovar els recursos que el país necessita i posar damunt de la taula un full de ruta de la governabilitat del país.

I l'hi he dit a l'inici, la seva formació ha sigut important per a l'esdevenir de Catalunya. Tenim qüestions en les que saben que tenim visions radicalment oposades; en d'altres, hauríem de ser capaços de tenir-hi punts de coincidència. Creu vostè que amb la intervenció que ha fet està obrint el camí perquè tinguem punts de coincidència per poder tirar endavant el país? L'hi torno a repetir: què faran vostès en les qüestions com la condonació del deute del FLA? Què faran vostès quan Catalunya té davant una oportunitat de fer un pas decidit en matèria de finançament?

Jo vaig escoltar atentament la intervenció del senyor Toni Castellà ahir en la sessió de control. Podem tenir diferències i fins i tot punts de coincidència, però ara, diguem-

ne, partint d'un dèficit fiscal que ha tingut el país, hi ha la possibilitat de fer un pas endavant i tenir una proposta de solució damunt de la taula de 4.700 milions, pactada amb Esquerra Republicana, amb qui vàrem acordar un model de finançament singular, acordada amb el Govern d'Espanya. Vostès s'hi oposaran o no s'hi oposaran? Posaran pals a les rodes al futur del país o no? Contribuiran a la governabilitat de Catalunya? Contribuiran a enfortir els serveis públics? Contribuiran a que tinguem els recursos per atendre, entre altres coses, algunes de les qüestions que vostè ha posat damunt de la taula? Sí o no? Aquesta és la pregunta que s'han de fer vostès.

I crec que és la pregunta que s'està fent tot el país. On són vostès? –on són vostès? Si vostès es volen mirar el partit des de la barrera i deixar que siguin d'altres qui facin política a Catalunya o si vostès volen contribuir a ser una formació política útil al servei, diguem-ne, dels interessos dels ciutadans i ciutadanes, que comporta exercir d'oposició i també comporta arribar a acords per tirar endavant el país.

El Govern segueix on era, amb la voluntat centrada en els interessos dels catalans, amb la mà estesa a les formacions que han fet possible que s'aprovin els pressupostos, però també amb la mà estesa a vostès perquè contribueixin amb alguna cosa bona al conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme

302-00279/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el Grup Popular presenta una moció sobre el turisme fruit de la interpel·lació que vam presentar la

setmana passada, en la que li vam demanar al Govern que canviés la visió del turisme a Catalunya i que plantegés una estratègia per posar en valor el turisme.

Vull dir, el turisme aporta el dotze per cent del PIB i genera una gran activitat econòmica i un gran impacte en tota l'economia, de manera directa en el sector turístic i de manera indirecta en el sector comercial, i de manera induïda, perquè reverteix cap a un benefici cap a tots els ciutadans, i també reverteix en un benefici cap a equipaments, com és la cultura..., i en equipaments culturals o oferta cultural que no es podria mantenir si no tinguessin els ingressos fruits dels visitants de qualsevol lloc i emplaçament. Per tant, això també és un actiu. També moltes rutes turístiques, moltes rutes aèries, que són molt beneficioses per als catalans, perquè veritablement tenen la capacitat de fer negocis i molt sector del negoci pot arribar a Catalunya, però no es mantindrien si no hi haguessin turistes que garantissin aquesta realitat.

Per tant, aquest actiu econòmic creiem que el Govern l'ha de posar en valor perquè tothom conegui quin és l'impacte i com beneficia el seu entorn immediat que arribin turistes. I aquest canvi estratègic nosaltres l'hi demanem..., perquè és fruit dels acords amb Comuns, que sempre han vist el turisme com una amenaça i han generat una turismofòbia i han generat un rebuig cap al turisme com un element de distorsió i de divisió de la societat. Per tant, primer el Govern ha de saber on va, un rumb nou de turisme.

Per això li demanem una nova estratègia, una estratègia que posi en valor el turisme de qualitat. I el turisme de qualitat és un turisme d'alt valor afegit. Naturalment, el que volem és el d'alt poder adquisitiu, que veritablement deixi el màxim recurs econòmic a les ciutats i als pobles de Catalunya que visiten. Però també el d'alt valor afegit és un turisme cultural, familiar, que no necessàriament ha d'anar acompanyat de molt valor afegit, però sí que hi ha un denominador comú: que respectin les ciutats i els pobles on van.

I això és un motiu també perquè hi hagi una dissuasió del turisme incívic, el turisme que tant li agrada a Ada Colau; aquest turisme el va atreure ella, l'incívic, el que no respecta les ciutats. Criminalitzen el turisme i després generen una política per atreure aquest turisme que és el que a ells els hi agrada. I aquesta és la política que fan. Llavors, el turisme crea problemes, l'assenyalen com a amenaça i van a per ell. Però

l'objectiu és destruir l'economia i tot el sector productiu vinculat a aquesta economia. *(Aplaudiments.)* Per tant, el Grup Popular lo primer que demana és una nova estratègia.

Què més demanem el Grup popular? Doncs que es posin en valor les diferents modalitats de turisme i, sobretot, que s'ajudi el sector. El sector s'ha d'adaptar, té un període de transició per incorporar la digitalització per millorar aquesta qualitat, per incorporar també la sostenibilitat, però en termes econòmics, socials, econòmics i també mediambientals. Però el turisme, el sector, està molt castigat; principalment format per pimes, autònoms que requereixen ajut del departament i que no el tenen.

Per tant, nosaltres demanem aquí un pacte pel turisme que veritablement identifiqui quines són les necessitats per millorar la competitivitat del sector, perquè el sector pugui millorar la seva professionalitat, perquè pugui donar un servei de més qualitat. I, per tant, si volem un turisme de qualitat, li haurem de donar un servei de més qualitat, i per això haurem d'ajudar les empreses, els autònoms, a que puguin finançar-se per adaptar aquests elements de qualitat i de competitivitat.

Demanem també rebaixa fiscal. Lo que no pot ser és que l'única política del Govern sigui a través d'incrementar impostos i d'asfixiar el sector. Per tant, li demanem que elimini aquest recàrrec i que n'exclogui els catalans, perquè, si l'impost està pensat per als turistes, per què no accepten la bonificació de que els catalans, quan anem a Catalunya..., que els residents a Catalunya no haguem de pagar la taxa, també ho demanem.

I també li demanem que derogui el Decret 3/25, que elimina els pisos turístics, i que faci una nova normativa que tingui en compte les necessitats del territori i la compatibilitat també amb els residents, perquè és un recurs necessari perquè hi pugui haver el turisme també familiar i també el turisme de negocis.

Li demanem també una nova governança publicoprivada. Perquè diuen: «No, hem creat una taula en la que hi ha el sector privat.» Molt bé, però si es reuneixen una vegada a l'any i no els hi fan cas, de què serveix? No hi ha una col·laboració i una nova governança publicoprivada. S'ha d'implicar el sector en millorar la gestió. Perquè la clau està en gestionar bé el turisme, evitar les concentracions en àrees que estan

molt tensionades, sobretot la desestacionalització, i fer que el turisme sigui un actiu percebut per tots.

Perquè veritablement l'assignatura pendent és gestionar: no es gestiona, i llavors el turisme genera problemes col·laterals i després s'ataca el turisme. No, no, no. Lo que ha de fer el departament és coordinar-se amb els ajuntaments, fer aliances estratègiques de manera que es governi bé el turisme, que aportí molt de valor i que generi els menys problemes possibles.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Diputades i diputats... Senyora Esteller, compartim que el turisme és estratègic per a l'economia i la cohesió del país, però si la seva visió que presenta sempre és la que considera encertada i no és capaç de veure altres visions com les de Comuns o PSC o altres partits –Esquerra Republicana– com a visions que poden congeniar-se o adaptar-se al país, malament anirem. Em recorda la intervenció anterior que hem tingut, no? Hem tingut una intervenció d'un diputat del Grup de Junts en què tots els consellers són dolents, tots els consellers no serveixen. I, llavors, amb aquesta visió en què l'altre és el que ho fa malament tot, jo crec que no l'encertem – no l'encertem–, i crec que hauríem de fer una reflexió.

Aviam, Catalunya crec que no necessita el catàleg de derogacions que està demanant. La política turística pot ser moderna, sostenible i rigorosa i ficant el resident també al centre –per què no l'hem de ficar al centre?–, i això és exactament el que està fent el Govern. És a dir, si vostè mira el pla o el desplegament del «Més Catalunya, millor turisme», que vam presentar fa temps, hi apostem per desestacionalitzar, desconcentrar territorialment, diversificar productes, optimitzar l'impacte econòmic, fidelitzar els visitants, reforçar la marca Catalunya. No persegüim rècords; persegüim qualitat, retorn i sostenibilitat.

I, amb aquests paràmetres, vostè demana una nova política turística, no?, de la indústria turística, però aquesta política nova ja es va iniciar fa un temps, i nosaltres la potenciem. Miri si hi ha política nova: hi ha una nova governança territorial, una de les primeres vegades que s'hi estan implicant els consells comarcals, les diputacions i el sector local. Això en altres èpoques no havia passat.

Si anem a un altre pla, estem agafant el criteri, en comptes de la capacitat de càrrega, del límit de canvi acceptable. És a dir, hem de ficar un límit o un paràmetre per veure aquesta diferenciació de territorialització del turisme. Estem fent un pla d'intel·ligència turística, amb dades, intel·ligència artificial i anàlisi predictiva, per anticipar tendències i orientar millor les decisions públiques i la promoció. S'està fomentant un turisme regeneratiu. S'està buscant que l'activitat deixi un llegat positiu, ambiental, social, cultural i econòmic. S'està apostant pel MICE per a tota Catalunya, s'està fent turisme de congressos, esportiu, etcètera. I en totes les vessants, s'està diversificant. Tot això que vostè demanava, a nivell cultural, etcètera, s'està fent i ho anem potenciant. En aquest sentit, tots aquests són els eixos principals d'aquesta política turística i, per tant, tot això ja és en positiu, i crec que hauria de ficar-ho en valor, en comptes de dir que s'ha de fer tot de nou.

I, en aquest sentit, hi ha un altre eix: la connectivitat. Estem potenciant la connectivitat arreu del territori. Estem potenciant aeroports, infraestructures, mobilitat en tots els eixos, en tots els fronts: amb rodalies, amb aeroports, amb carreteres, etcètera, etcètera. Crec que també hauria de ficar-ho en valor. Tenim un pla territorial sectorial que estarà en marxa. La Taula de Turisme de Catalunya funciona. Feia molt de temps que no es portava a terme, i el Govern del Partit Socialistes i Units per Avançar va activar-la de nou amb ajuda del sector.

I la nova llei..., vostè sap que hi ha un grup d'experts que segurament de cara a la tardor tindrà l'informe preparat. Aquest avantprojecte de llei ja està en marxa, després de vint anys que no es renovava la normativa. I, per tant, tindrem una nova normativa, que tota aquesta política quedarà integrada en la nova i tindrà possibilitat de participar-hi també.

Però en fiscalitat i habitatges d'ús turístic no ens hi trobaran, tampoc. Per què? Perquè alguna fiscalitat ha d'haver-hi en el turisme, no es pot eliminar. I si vostè li treu l'eina

del decret del 2023, quina eina li dona a l'ajuntament per poder (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) incidir en aquest turisme?

I acabo, president. Per tant, nosaltres ja estem en aquest sector. Valorem la seva iniciativa. Li votarem pràcticament en contra la majoria de punts. Sí que aquells punts que coincideixen amb la nostra línia política nosaltres els hi votarem a favor o en algun ens abstindrem. Però fiquem més en valor el turisme que tenim, millorem-lo. I crec que si fem política en conjunt serem millors.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No necessitem més turisme, necessitem millorar el turisme que ja tenim. Mentre alguns malden per criminalitzar-lo i responsabilitzar-lo del col·lapse dels serveis públics, del deteriorament de les infraestructures o del malbaratament de recursos naturals, nosaltres afirmem que el turisme és una font de riquesa i de prosperitat, i que si sabem gestionar-lo i redistribuir-lo per tot el territori, evitant massificacions, podrem dotar d'oportunitats vitals zones que ara mateix es despoblen per manca d'activitat.

Tradicionalment, quan les esquerres detecten una activitat econòmica que funciona, la intervenen, la regulen, la graven amb nous impostos i, finalment, l'asfixien. És un *modus operandi* que ha causat pèrdues milionàries a tots els sectors econòmics i estratègics del país. Primer li va tocar el rebre a la indústria, després a la promoció immobiliària, ara li toca també al turisme.

Compartim l'esperit de la moció que presenta el Partit Popular en el sentit de reconèixer la importància estratègica i econòmica d'aquest sector i la necessitat de garantir-ne la qualitat, la competitivitat, la seguretat i la col·laboració de l'Administració. Ho hem de fer pels hotels, càmpings, restaurants, bars, taxistes, comerciants, guies turístics, museus, però també per qui abasteix aquests negocis: els ramaders, els pescadors, els artesans, els empresaris culturals.

El turisme no és una activitat comercial i prou, és també la nostra oportunitat de presentar Catalunya al món. La gent no fa milers de quilòmetres per anar als kebabs o basars xinesos impersonals i clònics. Venen aquí perquè han sentit a parlar de la nostra història mil·lenària i esperen visionar-la a través de l'arquitectura, de l'urbanisme, de la gastronomia... Volen fruir amb les nostres tradicions, viure-les en directe. El principal actiu turístic de Catalunya és Catalunya en si mateixa. Per això és tan important mantenir la seva autenticitat enfront de la despersonalització galopant que el globalisme ens imposa.

Avui el PP ens parla de competitivitat. Un partit que a Madrid ha aplaudit l'infrafinançament de Catalunya, que ha ajornat o deixat d'executar inversions essencials. Un partit que ha contribuït activament a perjudicar-nos avantposant els interessos de l'Estat espanyol als nostres. Per combatre les aspiracions nacionals legítimes del nostre poble vostès han defensat un centralisme que ens penalitza i escura les butxaques, un espoli fiscal que ens incapacita per poder invertir en promoció, patrimoni o infraestructures i que fa menys competitiva la nostra indústria i menys atractiva la nostra oferta turística. Mentre vostès defensen el turisme com a motor de l'economia espanyola, nosaltres el reivindicuem com un instrument al servei de la prosperitat de Catalunya.

Entre la turismofòbia de la bancada esquerra i la barra lliure que proposen alguns, hi ha un punt intermedi, el que defensem nosaltres: una política turística al servei de Catalunya que prioritzi la captació de visitants familiars amb poder adquisitiu, respectuosos amb l'entorn; una política turística que pensi en el conjunt de Catalunya, que sàpiga vendre tots i cadascun dels paisatges que conformen la nostra nació i la fan rica i diversa.

Hem de reforçar el turisme rural, de natura, gastronòmic i cultural impulsant estratègies específiques per al Pirineu, la Costa Brava, la Costa Daurada, les Terres de l'Ebre i la resta de destinacions del país. Repartint turistes repartirem oportunitats, revitalitzarem les comarques d'interior, consolidarem població i preservarem el nostre patrimoni natural. Un debat que no es pot desvincular, com vostès pretenen, de la realitat nacional del nostre poble ni de la defensa de la seva llengua i de la seva identitat.

El millor reclam turístic que tenim és continuar sent Catalunya. Salvem Catalunya.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Des de Junts per Catalunya entomem aquest debat amb una premissa molt clara: el turisme no és un problema a abatre, sinó un èxit de país que cal gestionar amb intel·ligència, rigor i visió d'estat. No ens trobaran mai en la turismofòbia ni en els discursos populistes que demonitzen un sector que representa el dotze per cent del nostre PIB i que és el mitjà de vida de milers de famílies, pimes i autònoms a tot el territori.

Ara bé, defensar el turisme no pot ser l'equivalent a anar a remolc d'inèrcies superades o de la inacció. Defensar el turisme vol dir liderar-lo des de la qualitat, l'equilibri social i, per damunt de tot, des del respecte a la sobirania de les nostres institucions i dels nostres municipis. És des d'aquesta vocació de govern i de centralitat que hem analitzat la moció del Partit Popular i hi hem presentat un conjunt d'esmenes que considerem imprescindibles. Unes propostes que busquen corregir manques de la proposta original en matèria d'equilibri territorial, d'autonomia local i de sobirania nacional sobre les nostres pròpies portes d'entrada.

En primer lloc, a l'esmena 1 demanem la supressió del terme «creuers» de la llista de segments estratègics que el Partit Popular proposa reforçar de manera preferent a Catalunya, perquè considerem que als creuers no els cal més reforç promocional, ells ja van a velocitat de creuer per si sols.

Mitjançant la nostra esmena 2 corregim una visió excessivament centralitzada a la moció original. Barcelona ha de ser la gran porta d'entrada internacional de Catalunya, cert, però..., potenciar de manera corresponsable la complementarietat de la marca Catalunya i de la seva capital com a marques tractores. Destinacions com la Costa Brava, la Costa Daurada, el Pirineu, les Terres de l'Ebre o la Catalunya interior tenen una entitat, un teixit econòmic i una potència pròpies que han de ser tractades en igualtat de condicions, i no com a mers accessoris de la capital.

En tercer lloc, estem d'acord que cal un nou projecte de llei de turisme i un pla territorial sectorial, però a l'esmena 3 demanem eliminar els retrets i les referències de vol curt sobre els acords d'investidura per centrar-nos en el que realment és important: garantir la seguretat jurídica de les nostres empreses i assolir el consens polític i social més ampli possible. El sector turístic català no necessita partidisme; necessita estabilitat, claredat i rigor legislatiu.

En l'àmbit fiscal, la nostra esmena 4 posa ordre i sentit comú. No es tracta de demanar una derogació tributària a cegues que descapitalitzi la millora de l'entorn, sinó de revisar i ajustar els criteris de la taxa turística i els seus recàrrecs. I el pas fonamental que introduïm des de Junts és blindar el retorn local, exigir que el cent per cent d'aquesta recaptació vagi a parar directament als municipis que les generen per tal de prioritzar la desestacionalització i la millora dels seus propis serveis públics. Són els ajuntaments els que gestionen la pressió diària i els que necessiten disposar d'aquests recursos reals.

El mateix principi de defensa de la llibertat de pobles i ciutats inspira la nostra esmena 5. Davant de la proposta de derogació absoluta del Decret Llei 3/2023, nosaltres apostem per, a part de derogar-la, també reformar-la i flexibilitzar el marc normatiu per tal de preservar la continuïtat de l'activitat que opera de forma legal. Des d'aquest Parlament no es pot dictaminar una recepta única per a realitats territorials completament diferents. Cal deixar governar els qui coneixen el carrer, que són alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores.

Finalment, diputats, no podem parlar seriosament de planificar de manera eficient la mobilitat, els fluxos de visitants o la connectivitat del país si les claus de les nostres principals portes d'entrada les segueix tenint l'Estat espanyol a Madrid. Per això, mitjançant l'esmena 6 proposem afegir un punt essencial de dignitat nacional: instar el Govern a reclamar a l'Estat el traspàs integral de la gestió i la titularitat de les infraestructures aeroportuàries —el Prat, Girona, Reus i Lleida-Alguaire— i de les infraestructures portuàries de Catalunya. Només des de la sobirania total i la proximitat podrem dissenyar una política de connectivitat internacional autònoma, descentralitzada i alineada de veritat amb els interessos de la nostra pròpia economia.

Senyors, el nostre vot i la nostra posició política en aquest debat no es mouen per la tàctica de vol curt ni per la confrontació buida, sinó per principis irrenunciables de model de país. Des de Junts per Catalunya mantindrem sempre l'exigència d'un model que sumi progrés, riquesa i equilibri social. Votarem «sí» a la flexibilitat, «sí» a la col·laboració publicoprivada i «sí» a l'impuls de la competitivitat de les nostres empreses, autònoms i pimes, però rebutjarem amb la mateixa fermesa les receptes recentralitzadores que pretenen tutelar els nostres alcaldes i el quietisme que ens impedeix decidir amb llibertat sobre els nostres propis aeroports i ports.

Perquè defensar l'economia catalana és, de manera indestruïble, defensar la llibertat, l'autonomia territorial i la sobirania de Catalunya i de tota la seva gent.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el moment perquè la resta de grups parlamentaris puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Gràcies, president. Diputats, diputades... Esquerra i el Partit Popular tenim models de país diferents. De fet, fins i tot interpretem diferent què entenem com a país i, per tant, és normal que el model turístic que defensem Esquerra i el PP també sigui molt diferent. Per nosaltres Catalunya és un país turístic, sí, però no només; és també un país industrial, agrari, comercial, cultural, un país que vol garantir oportunitats arreu del territori i que aspira a mantenir viu allò que ens fa únics. I és aquí on Esquerra i el Partit Popular partim de moltes diferències.

A Esquerra tenim clar que el turisme és un sector amb un impacte molt important en el PIB i, de fet, reconeixem també molts esforços que està fent el sector, però defensem que l'estratègia turística ha d'estar al servei del país i de la seva gent, i no al revés. Nosaltres volem garantir que els catalans i les catalanes puguin continuar vivint en els seus pobles i a les seves ciutats. I, de fet, estem convençuts que el primer interessat en fer això, en garantir això, és el mateix sector turístic. Perquè l'atractiu de Catalunya no és només el paisatge, és també la vida que hi ha als nostres carrers,

als nostres mercats, a les places plenes d'activitat, al comerç de proximitat, a les nostres festes, la nostra llengua i la nostra cultura. No volem pobles i ciutats de postal perquè no serien bons per als que hi viuen, però tampoc serien atractius per als que ens visiten.

I precisament per això defensem que Catalunya necessita una nova llei de turisme, en aquest punt coincidim, però volem una llei de turisme des d'un punt de partida molt diferent. Per nosaltres el primer pas és definir quin model necessita Catalunya, no només el sector. El sector, igual que molts altres agents, hi ha de participar, però nosaltres entenem que aquesta llei ha d'estar al servei de Catalunya i de la majoria dels catalans, no d'uns quants. I, de fet, la llei no ha de començar des de zero. Ja disposem d'una bona base, el compromís nacional per un turisme responsable. És un document treballat amb el sector, amb patronals, amb sindicats, amb el món local, amb experts i amb molts actors implicats. I, de fet, durant les compareixences sobre la taxa turística, diversos compareixents la van reivindicar com el camí a seguir. Per nosaltres és aquest el pacte que reclamem, que reclamem amb vostès a la seva moció.

Nosaltres tenim ganes que aquest Parlament debati una nova llei de turisme perquè pensem que Catalunya necessita definir una estratègia compartida. Una estratègia que aposti per la desestacionalització. I això també ho hem dit moltes vegades: necessitem que les persones que treballen en el sector puguin tenir feines estables tot l'any i que no encadenin una sèrie de contractes fixos discontinus. No han de poder sobreviure, han de tenir una feina de qualitat. S'ha de garantir la seva formació, l'acreditació de la feina que fan, unes bones condicions laborals, perquè si no garantim això és impossible que el sector sigui atractiu per als bons professionals.

Una estratègia que desconcentri els fluxos turístics reduint la pressió sobre aquells municipis que avui suporten massa tensió. Una estratègia que aprofiti l'activitat turística per reforçar el comerç de proximitat, el sector primari i els productes de qualitat del nostre país, en lloc de veure com el comerç tradicional desapareix per convertir-se en una successió de botigues de *souvenirs*.

Una estratègia que potencii el nostre patrimoni natural, el nostre patrimoni cultural i també la nostra llengua. Volem que les persones que treballen en el sector coneguin

el català. I, de fet, des d'Esquerra hem iniciat iniciatives en aquesta direcció. I volem que els visitants que vinguin a Catalunya entenguin que no aterren en una destinació qualsevol. Arriben a Catalunya, a una nació amb una llengua, amb una cultura i amb una identitat pròpies, i això també per nosaltres és important que es reflecteixi a la llei.

També discrepem quan es parla de fiscalitat. Nosaltres defensem la taxa turística perquè és una eina de corresponsabilitat. El turisme genera beneficis però també genera externalitats negatives, i aquestes no les poden continuar assumint exclusivament els veïns i les veïnes. Els ajuntaments necessiten recursos per reforçar la neteja, la seguretat, el manteniment de l'espai públic (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, la conservació del patrimoni o la preservació dels espais naturals. I aquests costos els genera l'activitat turística, i és lògic que contribueixi també a finançar-los.

Per tant, tot i que coincidim en algunes qüestions, en algunes eines que necessitem, com la llei, com també planificar estratègies diferents per a destinacions diferents, el punt de partida del que partim és molt diferent i, per tant, votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Bien, hoy el Partido Popular nos presenta una moción sobre el turismo, y hemos visto ya lo que es la reflexión de la izquierda: turismofobia, destrucción de empleo... Y, claro, supongo que obvian el hecho de que el turismo supone un doce por ciento del PIB, un catorce por ciento del empleo regional y 400.000 familias que viven del sector, pero, claro, es que a ellos les gusta otro turismo.

Y cuando ellos aplican aquello que es la turismofobia, es decir, que odian al turista pero aman al ilegal, me imagino que es porque ellos lo aplican a otro tipo de turismo, ese turismo que les encanta a sus señorías de la izquierda: viajar, hacer turismo a

países tropicales o subtropicales, o incluso hacer negocios, como hacen ustedes o el señor Zapatero, ¿verdad, señores socialistas? Pero inclusive hay algunos que dan un paso más, que son los de la pancartita «Turisme no», pero luego, claro, pretenden que el Parlament de Catalunya les pague las vacaciones, a gastos pagados durante una semana, en Colombia, como los señores de la CUP (*aplaudiments*), y se van allí a ponerse finos, porque no han hecho otra cosa.

Y luego vienen aquí y dicen: «¡Hombre!, pero..., claro, ¿cómo vamos a dejar venir turistas? ¿Cómo vamos a dejar que apliquen esto? ¿Cómo vamos a dejar que masifiquen nuestras zonas?» Eso sí, ellos no masifican. Ahora llega el mes de agosto y se hacen fotitos los señores de Comuns en países..., fuera de España, y disfrutando de los enormes sueldos como diputados, pero eso no les molesta. Eso lo aplican. (*Aplaudiments.*)

Por tanto, oiga, un poco más de..., y menos de hipocresía, y menos aspavientos. Esa es la realidad. (*Veus de fons.*)

El president

Si us plau...

Javier Ramírez Gutiérrez

Ustedes aplican una cosa y dicen otra. Y la realidad es que el turismo hay que protegerlo. Hay que protegerlo porque muchísimas personas viven de esto.

Miren, yo vengo de una provincia que el catorce por ciento..., doce por ciento..., ya vamos *in crescendo*, casi catorce por ciento de paro, y yo les voy a poner un ejemplo. Oiga, hay dos modelos: los modelos de la inmensa mayoría de las familias catalanas, las que no se pueden pagar la carrera, y cuando tienen dieciocho años trabajan gracias al turismo y trabajan en un restaurante, en un bar o incluso se van a Port Aventura, como en mi provincia. Ustedes, ¿qué pretenden? ¿Que esto no exista? Pregunto: ¿ustedes qué prefieren? ¿Como los pijoprogres de la CUP, que los padres les paguen la carrera porque ellos se lo pueden permitir y tienen la capacidad para ello? Pues la inmensa mayoría de los catalanes no tienen capacidad para ello. Por tanto, oiga, dejen realmente de intentar destruir tantísimo empleo como hacen

ustedes. Y empleo como, por ejemplo, las 200.000 familias que viven de los pisos turísticos.

Y yo les voy a poner otro ejemplo. Señorías de la izquierda: oigan, ya sé que ustedes detestan la familia, pero una familia con cuatro hijos que no pueden –que no pueden– tener acceso a un hotel en Barcelona con los precios que tenemos, ¿adónde van? ¿Tienen que pagar quince, veinte o treinta euros de recargo? Pregunto, ¿lo tienen que pagar? ¿Pueden pagarlo? ¿Tienen capacidad para pagarlo? Porque ustedes no atacan a aquel turista que tiene mucho dinero, que se puede permitir grandes hoteles, no, no, no; ustedes atacan al turismo familiar, al empleado que, por ejemplo, tiene que viajar o desplazarse a cualquier punto de Cataluña para trabajar, y ustedes le cobran la tasa turística.

Y ante eso yo le pido al Partido Popular que no compre el discurso de la izquierda. La tasa turística hay que derogarla, no hay que reestructurarla. No hay que invertir en cuestiones que no sean turísticas. No, no, es que hay que derogarla, porque va contra nuestra competitividad, nuestra productividad, y no es posible que un trabajador en Cataluña, o una familia, tenga que pagar esa tasa turística.

Señora Esteller, usted y yo vamos al pueblo de al lado y tenemos que pagar tasa turística. ¿Eso es turismo? Ir a visitar a nuestros familiares o a nuestros compañeros o a nuestros conocidos, ¿eso es turismo? ¿Por qué? Porque no es una tasa turística, es un ejemplo más de la extorsión fiscal del Govern de la Generalitat. Es un ejemplo más de ese ímpetu fiscal... (*Remor de veus.*) Sí, que algunos soplan. Miren, ¿sabe lo que pasa? Que los que realmente soplan son los catalanes que no se pueden permitir irse de vacaciones; soplan esas familias que ven que no pueden irse con sus hijos a cualquier parque acuático a pesar del calor que hace; soplan esas familias que ven que en vez de ahorrar para irse de vacaciones tienen que ahorrar para pagar el IBI, la renta y el aumento de los precios. (*Alguns plaudiments.*) Para eso.

Y, por tanto, ante eso quiero hacer un último apunte, que es el hecho..., sobre los HUTs y los pisos turísticos, que hacía una pequeña pincelada. ¿Hay que regularlos? Por supuesto, claro que sí. Pero piensen una cosa: en Barcelona desde el año 2014 están paralizadas las licencias. Ha seguido disparado el precio del alquiler gracias a los que piden la palabra, a los señores de los Comunes; espero que sea para

excusarse por eso. Estos señores que han disparado el precio del alquiler ahora dicen que los culpables del precio del alquiler en Barcelona son los pisos turísticos. Oiga, son licencias otorgadas en derecho. Por tanto, ¿hay que regularlas? Sí, pero no se pueden eliminar aquellas que ya están otorgadas. Por tanto, ojo con la responsabilidad patrimonial y civil que eso puede comportar.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Sí, el senyor Mijoler demana la paraula. Per què demana la paraula?

Lluís Mijoler Martínez

President, demano la paraula per demanar que el diputat de VOX es retracti de l'afirmació que ha fet respecte de que diputats i diputades d'aquest Parlament que participen en una comissió i, per tant, en un viatge institucional, hi van «a ponerse finos». Jo crec que és una expressió que va més enllà, fins i tot, de l'atemptat contra el decòrum bàsic d'aquest Parlament. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor diputat, atén la petició que fa el Grup Parlamentari Comuns?

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Eso es una auténtica ignominia, que, gracias al dinero público de todos los catalanes, en el Parlament de Catalunya se paguen las *vacaciones* de algunos diputados. *(Remor de veus.)*

Y aprovecho para decir lo siguiente: esta Mesa, que es tan...

El president

Senyor diputat...

Javier Ramírez Gutiérrez

...exigente con las expresiones de algún diputado de VOX..., me gustaría denunciar, como acaban de comentarme los compañeros, que el diputado Cornellà, en su gran actitud respetuosa...

El president

Senyor diputat, acabi...

Javier Ramírez Gutiérrez

...en su gran actitud respetuosa, me acaba de llamar «retrasado». Por tanto, oiga, un poco respeto. Yo puedo ser muy vehemente en mis formas, lucho con mucho ahínco mis ideas, pero insultar no he insultado absolutamente a nadie y jamás defenderé eso. Por lo tanto, espero y deseo..., que el que se tenga que retractar es ese señor.

Muchas gracias.

El president

Senyor diputat, aquesta expressió que vostè ha fet servir no només ofèn el Grup Parlamentari Comuns o d'altres grups parlamentaris, sinó la institució del Parlament de Catalunya. Els viatges institucionals del Parlament de Catalunya es duen a terme amb el màxim nivell de pulcritud. Per tant, demano que aquesta expressió quedi exclosa de l'acta de la sessió.

I, amb relació a aquest element, a aquest insult, em pregunto si ha estat realment així. Jo no he tingut la possibilitat d'escoltar-lo. (*Remor de veus.*) No he tingut la possibilitat d'escoltar-lo i, per tant, és molt difícil de prendre decisions... (*persisteix la remor de veus*), és molt difícil de prendre decisions en aquest sentit. Però demano als diputats i les diputades, si us plau, que ens respectem, que tinguem una actitud de respecte, perquè, si no, això serà ingestible i l'exemple que donem al conjunt de ciutadans és lamentable, d'acord?

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Intentem tornar a una certa normalitat, si això és possible. Diputada Esteller, vostè jo crec que ha tingut una reminiscència i s'ha cregut que estava a l'Ajuntament de Barcelona. Miri, l'hi recordaré: Ada Colau va ser alcaldessa de Barcelona, no va ser presidenta de la Generalitat. Vostè..., afirmar amb aquesta rotunditat que el turisme de borratxera és conseqüència d'Ada Colau..., bé, expliqui-ho potser a Lloret, expliqui-ho a Salou, i segurament..., segurament no, segur que li diran que allà pateixen fins i tot molt més turisme de borratxera que a

Barcelona. No tot és Barcelona, diputada Esteller; hi ha més territori, i li recomano que viatgi una miqueta.

I, sobre la turismofòbia, ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou, de debò. O sigui, vostès el que fan és caricaturitzar qualsevol reclamació en contra del turisme perquè resulti això, una caricatura, i ho titllen de turismofòbia. Miri, quan un veí el que reclama és descansar per les nits el que està reclamant és un dret, un dret essencial al seu descans, al descans veïnal. Quan una família no troba un habitatge al seu barri i n'ha de ser expulsada el que reclama és això, el dret a l'habitatge, i està en una situació d'emergència habitacional. Tot això no és turismofòbia.

Quan un ajuntament reclama protegir els seus habitatges o el seu territori habitacional, també, això no és turismofòbia, això és exercir amb responsabilitat des d'un municipi. O quan un territori, doncs, reclama protegir els seus béns comuns, com l'aigua o el seu paisatge, això no és turismofòbia, això és pensar en el futur. Ja n'hi ha prou, de debò, de caricaturitzar qualsevol oposició legítima a un turisme que no és el model que volem per al nostre futur de Catalunya.

Amb aquesta moció que ens presenta avui el Partit Popular defineix molt bé quina és la seva mirada sobre allò que en diem «turisme»: amb més marge per al negoci turístic, ni més ni menys; menys eines per als ajuntaments, claríssimament; menys fiscalitat per compensar els impactes negatius del turisme, i més protecció per als habitatges d'ús turístic, i una etiqueta, com li deia, preparada per desqualificar qualsevol crítica veïnal, social o municipal, això de la «turismofòbia». Ho fan bé, això del relat.

Mirin, nosaltres partim d'un principi totalment oposat. El turisme ha de tenir futur, sí, però només en tindrà si és compatible amb el dret a l'habitatge, amb la vida als barris i amb la capacitat dels municipis, i també amb els límits del territori. Catalunya no és un catàleg de destinacions, el seu territori no és un bé de mercat. Catalunya és un país, amb barris, pobles, ciutats, escoles, CAPs, comerços, mercats, veïns i veïnes. I aquest ha de ser el punt de partida.

Nosaltres no neguem en cap cas la importància del turisme. El turisme genera activitat econòmica, ocupació, projecció internacional i oportunitats per a molts territoris. Però precisament perquè és una activitat tan important no pot quedar fora de les regles

democràtiques –fiscals, socials, urbanístiques i ambientals– que han de protegir la majoria. Vostès volen barra lliure. I el debat no és «turisme “sí” o turisme “no”», és quin model de turisme. I aquesta moció populista no s'aguanta per enlloc. Bé, sí, s'aguanta per la pressió dels lobbys.

Ho veiem, primer, amb la fiscalitat. Derogar l'increment de l'impost sobre estades turístiques; vinga, el recàrrec municipal, la triplicació del recàrrec als creuers de curta estada a Barcelona. I això, diputada Esteller, no és defensar el turisme, això és fer que una part dels costos del model turístic recaigui directament sobre la ciutadania resident i sobre els pressupostos municipals. Perquè el turisme genera beneficis, sí, però també deixa una factura a l'espai públic, a l'habitatge i als serveis municipals. I el que fa el PP és molt clar: parlar molt dels beneficis i callar sobre qui acaba pagant la factura.

Nosaltres defensem un principi molt clar: que qui genera impactes ha de contribuir a compensar-los, és així de senzill. I l'impost turístic ha de servir per reforçar els serveis públics, l'habitatge, l'espai públic, la mobilitat sostenible i la capacitat municipal, perquè els municipis no poden ser l'escenari del negoci turístic i alhora quedar-se sols pagant la factura.

Però on la moció del PP és més clara és en l'habitatge. Demanen derogar el decret llei sobre habitatges d'ús turístic en plena emergència habitacional, amb joves que no es poden emancipar, amb famílies expulsades dels barris, amb treballadors i treballadores que no poden viure al municipi on treballen, amb ciutats i pobles on cada pis que passa a ús turístic és un habitatge menys per viure-hi. I, per tant, una cosa és parlar de seguretat jurídica des d'aquest faristol i una altra de molt diferent és mirar als ulls de la gent que viu cada dia l'emergència habitacional; jo li recomano que ho faci. Aquesta és la tria política que fa el PP: davant de la tensió entre pisos per viure i pisos per rendibilitzar turísticament, doncs, ells trien protegir els segons.

I també ens preocupa l'ús que fa el PP, com deia, de la paraula «turismofòbia», i no em reiteraré.

Nosaltres defensem un altre model que el del PP –i acabo, president–: un turisme responsable, arrelat, diversificat, desestacionalitzat, amb fiscalitat justa, amb salaris dignes, amb habitatge protegit, amb límits ambientals, amb poder municipal i amb

retorn social. No és una diferència de matís. Són dues maneres oposades d'entendre el país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, serem molt breus. Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, tot i que compartim –és l'única cosa que compartim– el fet de que s'hauria d'obrir la llei de turisme, que ha quedat absolutament desfasada respecte a la situació actual, i que hauria d'obrir-se, per tant, al debat parlamentari.

Creiem que sí que s'hauria de poder reconèixer que estan havent-hi discursos que són contradictoris en ells mateixos, i és normal, perquè lo que tenim és una situació de dependència. O sigui, amb el sector turístic el problema que tenim és que és un sector d'alt impacte a l'ecosistema social: impacte en termes econòmics, impacte en termes socials, impacte en el treball i impacte també en la cultura. És cert que dona moltíssima feina, que hi ha moltíssima gent que treballa d'això, sí; el que hauríem de mirar és en quines condicions.

I no podem oblidar, per tant, què és el que suposa. El que estem veient és que en realitat modifica aquests entorns. A partir de que hi ha molt pocs habitatges d'ús turístic en una zona, lo que hi ha és un impacte molt gran en els preus de l'habitatge. Però és natural, perquè el que passa és..., evidentment que hi ha una possibilitat de negoci més alta. En tant que no hi hagi regulacions dures, en tant que no hi hagi una disciplinació del capital, el capital el que intentarà és, efectivament, treure'n el màxim de beneficis. I no és culpa seva, la culpa és de que no hi hagi unes polítiques –que és el que s'hauria d'estar fent en aquest Parlament– que realment serveixin per disciplinar-lo.

El mateix passa amb el sector industrial, i hi ha molts estudis ja en aquest sentit. Per què s'hauria de fer un esforç en una inversió de caràcter productiu que no en saps el resultat quan podries invertir en allò que és molt més senzill conèixer-ne el resultat?

Doncs el que passa és que no hi haurà inversió en segons quins sectors, i això és el que ha passat aquí. O sigui, no veure que hi ha una correlació –que s'ha plantejat, com dic, en algunes universitats– entre la manca d'inversió en un sector i la pujada d'un altre és un problema. Llavors, sí que crec que hi ha un intent per discutir a mitjà i llarg termini aquest model, i jo crec que això és d'agrair, però crec que no compartim els enfocaments, i és normal.

A partir d'aquí, no compartir que hi ha aquest impacte, per exemple, en els negocis crec que és un error, perquè, si no, podem estar aquí parlant del petit negoci i de com ens agrada el petit negoci, però sembla que només el vulguem com una peça museística. Quan ens trobem que la ferreteria Camps, de Gràcia, que va obrir el 1934, va haver de tancar perquè no podia afrontar un lloguer de quinze mil euros al mes, què pensem que passa a Gràcia? I què pensem que passarà amb aquesta ferreteria? Té un impacte, el fet de que tu tinguis cada vegada més gent que només està de pas i que, per tant, no requereix una ferreteria en determinats barris. Si això no s'accepta que es vol regular, simplement lo que tindrem és un Port Aventura gegantí. I creiem que aquest no és el nostre model, és el model d'altres persones.

Deia el diputat de VOX... El diputat de VOX ha dit moltes «tonteries», com, per exemple, el tema del viatge a Colòmbia, que jo crec que s'hauria de defensar no per part dels grups parlamentaris que vam assistir-hi, que vam ser bastants, sinó per part de la Mesa del Parlament, com s'ha dit. Però deia que ell coneix una província, la seva província, on hi ha persones joves que no es poden pagar la carrera i que treballen a un restaurant, i que nosaltres què pretenem. Doncs mira, jo pretenc que tothom que vulgui estudiar una carrera la pugui estudiar. Jo pretenc que si algú treballa en un restaurant ho faci perquè vol, no perquè no té carrera. I jo pretenc que les persones que treballen en un restaurant tinguin un sou digne, que no és el que ofereix actualment el sector turístic al que tothom invoca com si fos jo què sé què.

El sector turístic en realitat vol que els catalans estiguin bé? Home, doncs el sector turístic a Barcelona no s'està portant prou bé, pel que sigui, però és que a Salou tampoc. No és una qüestió d'on és la capital. És una qüestió de que el sector no té la responsabilitat de fer política. La responsabilitat de fer política la tenim nosaltres. Què pretenem? Això, que ningú en aquest país no hagi d'estudiar una carrera..., volent-ho

fer, que ningú en aquest país hagi de treballar en un restaurant si no és el que vol i que ningú en aquest país, quan treballa en un restaurant perquè és el que vol, tingui un salari de misèria.

Dir que el problema dels catalans que no poden fer vacances, que són un terç, és la taxa turística és no saber què és una taxa turística. Perquè a Barcelona ha dit vostè «està en quinze, setze euros, el recàrrec», molt bé; i la mitjana d'una nit en un hotel de Barcelona, a cent trenta o 185 euros. Vostè què pensa, que el problema d'una família són els quinze, setze euros, o els cent trenta, 185? Per l'amor de Déu, és que tampoc és tan complicat entendre què passa. De fet –sorpresa–, qui especialment no pot fer vacances, entre un trenta i un quaranta per cent..., és en aquelles zones on més es depèn del sector turístic, perquè així estem.

I, per últim, i em sap greu perquè penso que no..., no crec que siguin les declaracions que faria la diputada del PP que ha presentat aquesta moció, però el seu partit sí: què passa amb el sector turístic? Que es sustenta sobre drets laborals minvats, mals salaris i també molta dificultat perquè estigui regularitzat –a l'hostaleria és un escàndol la manca de contractes legals que hi ha–, però no només això, sinó també la impossibilitat moltes vegades de poder agafar-te una baixa, haver d'anar a treballar malalt, que és el que passa en aquest país.

I, tanmateix, per què? Per què crec que Feijóo s'ha atrevit a dir que les baixes en aquest Estat eren un càncer que no ens podíem pagar? Perquè crec que precisament són sectors com el sector turístic als que ja hi els està genial que no puguin cobrar el teu salari, que és un dret, quan tu estàs de baixa. I per nosaltres seguir mantenint models d'aquest tipus, seguir permetent que la política estigui disciplinada a aquest tipus de lobbys, sí que és el càncer que no ens podem permetre. I per aquesta raó votarem a tota la moció en contra.

Gràcies.

El president

I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Jo vull agrair al Grup de Junts, al Grup Mixt també, a Aliança Catalana, i al Grup dels Socialistes les esmenes que ens han presentat, perquè al final tots nosaltres tenim unes visions diferents, però tots, crec, volem..., com podem competir i millorar el que és el turisme.

Per tant, al Grup de Junts i a Aliança Catalana jo els hi diria una cosa: si miren la moció, veuen que el PP és respectuós amb l'equilibri territorial. És una moció pensada i feta per a Catalunya, per al territori de Catalunya i també per als sectors de Catalunya, i també amb ple respecte a l'autonomia local, perquè és imprescindible, aquest equilibri, a tot el territori, no només és una visió centralista. Barcelona és una porta d'entrada i potenciar la marca és sinònim de qualitat, és una marca polièdrica que crec que hem d'utilitzar més, però això no exclou uns altres àmbits. I la moció, com veuran, estableix una redistribució a tot el territori. Volem potenciar el turisme de les terres gironines, de Tarragona, de l'Ebre... I també de Lleida, perquè escolti, la vall d'Àger..., aquí hi ha un problema, que vostès volen eliminar el turisme, i s'ha de preservar, hi han moltes famílies... I això és la diferent conceptualització del turisme a que jo abans em referia.

I, respecte al Govern, dir-li que ell, respecte al turisme..., el canvi només és teòric, de maquillatge. Vostès diuen que fan plans, però les decisions que pren el Consell Executiu són en contra del turisme, incrementar impostos –en contra del sector. I nosaltres el que volem és eliminar el recàrrec, l'increment que s'ha fet a través d'aquesta llei en contra del sector, que elimina la competitivitat.

I a tots els actors d'esquerra dir-los que perquè hi hagin millors salaris s'ha de millorar també la capacitat de competir del sector, perquè així podran pagar millors salaris. Una cosa és conseqüència de l'altra. I, per tant, si el diner se'l queda la Generalitat, ja em dirà vostè com milloren aquestes empreses.

I, per descomptat, nosaltres demanem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que es reverteixi a tot el territori, la taxa turística. Però el turisme, per evitar impacte en els veïns, que nosaltres també ho diem, els residents s'han de preservar, s'ha de gestionar... És que és l'assignatura pendent d'aquest Parlament, de Catalunya, d'aquesta Generalitat: gestionar juntament amb els territoris i amb els municipis, però per a això els hi han de donar instruments, als municipis.

I només acabar dient que hem acceptat les esmenes 2 i 3 del Grup de Junts. I les altres esmenes del Grup Socialistes no les hem pogut acceptar perquè veritablement per ells tot va molt bé, no s'ha de millorar res i s'ha de continuar avançant en aquesta línia equivocada...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...de la política del Govern.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dissetè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre

302-00282/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Fa pocs dies debatíem aquí el model sanitari ebrenc, i avui passem de les paraules als compromisos. Quan parlem de salut, sovint el debat sempre solen ser les infraestructures, el nou hospital universitari, que evidentment necessitem i és una infraestructura imprescindible i estratègica per al futur del territori, però hem de ser honestos: un nou hospital universitari no entrarà en funcionament demà ni l'any que ve, i passaran anys fins que sigui una realitat. I, per tant, mentrestant, què?

No podem permetre'ns mantenir el model actual durant una dècada esperant que s'obri el nou hospital. No podem condicionar la salut dels ebrenca a una infraestructura que encara trigarà anys a entrar en servei. Les necessitats assistencials, les llistes d'espera, la manca de professionals, la pressió assistencial, les emergències són d'avui. Per això aquesta moció no gira únicament al voltant del nou hospital. El que proposem és molt més ambiciós: reorganitzar el model sanitari de les Terres de l'Ebre perquè funcioni millor amb els recursos que ja tenim i ampliant-los allà on sigui necessari.

Perquè el problema no és només de recursos; és d'organització, de coordinació i de planificació. Les Terres de l'Ebre som un territori extens, amb una població dispersa, amb grans distàncies entre municipis, una població cada cop més envellida i una forta pressió estacional. I amb aquesta realitat no serveix aplicar els mateixos criteris que en territoris més poblats. L'equitat territorial consisteix en donar a cada territori els recursos que necessita perquè el ciutadà tingui les mateixes oportunitats de ser atès. Aquest és l'esperit de la moció.

Per això, el primer acord és elaborar un pla estratègic de salut per a les Terres de l'Ebre. Volem una planificació conjunta basada en el treball en xarxa, sense importar les titularitats, on cada equipament sanitari assumeixi el paper que li correspon. El Verge de la Cinta ha de consolidar-se com l'hospital d'aguts de referència, concentrant l'alta complexitat, la cirurgia i les especialitats, però això només serà possible si deixem de carregar-lo d'activitats que els altres centres poden assumir. Proposem reforçar els hospitals comarcals d'Ampostà i de Móra d'Ebre amb més especialitats, més proves diagnòstiques, activitat quirúrgica programada i consultes externes, no perquè competeixin amb el Verge de la Cinta, sinó per treballar en xarxa. Cada intervenció o consulta que atendran els hospitals comarcals és una intervenció menys que col·lapsa el Verge de la Cinta i que redueix llistes d'espera.

També proposem millorar l'accessibilitat del Verge de la Cinta. Avui dia, pacients i familiars no tenen garantit l'aparcament i moltes vegades han d'anar donant voltes, els acompanyants, amb el vehicle buscant una plaça o esperant mal aparcats a que el familiar sigui atès.

També plantegem potenciar l'Hospital Santa Creu de Jesús com a veritable centre de referència d'atenció intermèdia. Cada vegada tenim més pacients crònics complexos i una població més envellida, no té sentit que molts d'aquests pacients continuen ocupant llits en un hospital d'aguts quan ja no necessiten aquest nivell assistencial. Cal reforçar l'atenció intermèdia ampliant llits, reforçant els equips de geriatria, potenciant la rehabilitació, les cures pal·liatives i l'atenció a les urgències.

I també reclamem recuperar un equip estable de geriatria a l'Hospital Comarcal d'Amposta, i hem fet una transacció amb Esquerra per introduir-hi també l'Hospital Comarcal de Móra d'Ebre.

Un altre dels pilars és l'atenció primària. Si volem reduir l'atenció hospitalària, la primària ha de ser més resolutiva. I en aquest sentit volem destacar especialment el CAP de Gandesa. Cal reforçar la seva cartera de serveis i recursos humans perquè la Terra Alta dispose d'un veritable centre assistencial de referència.

També defensem el CUAP al delta de l'Ebre, amb professionals i equipament i capacitat resolutiva real per donar resposta als veïns del Delta.

I, finalment, emergències. Cal revisar el model d'emergències. El problema no són els professionals, sinó l'organització dels recursos. El que salva vides no és el nombre de vehicles, sinó que el recurs adequat arribi en el menor temps possible, garantint la qualitat assistencial.

I acabo. Aquesta moció no és una suma de reivindicacions, és una proposta de model que posa les persones al centre. És una proposta per aprofitar millor els recursos existents i apostar pel treball en xarxa. Entenem que la millor manera de preparar el futur és començar resolent les necessitats del present. El nou hospital universitari és imprescindible i ha de ser una prioritat del Govern, però no podem esperar almenys deu anys per millorar la sanitat a les Terres de l'Ebre. Necessitem respostes avui, i aquesta moció és una proposta perquè aquestes respostes tinguin avui un començament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Diputada Negre, m'hagués agradat votar a tot que sí, però malauradament hi hauran alguns punts que ens hi abstindrem, bàsicament perquè no compartim el model, estil..., és a dir, ens hagués agradat poder-ne parlar més, i també perquè detectem una manca de coherència en algun punt que ara desenvoluparé.

Bàsicament, la moció planteja hospitals comarcals i de titularitat municipal, per una part, que votem a favor uns punts i ens abstenim a uns altres. El Tortosa - Verge de la Cinta, que ens hi abstenim; sobre el nou hospital, que hi votem a favor; sobre primària, que hi votem a favor, i sobre el Servei d'Emergències Mèdiques, que votem a favor d'algun punt i ens abstenim en algun altre.

Entrant-hi per blocs: Hospital Comarcal d'Amposta, Hospital Comarcal de Móra d'Ebre, Hospital de la Santa Creu de Jesús i Clínica Terres de l'Ebre, que la hi incorporo encara que no hi figura, a la moció, lo nostre model està claríssim, ho havíem plantejat a la primera esmena. Plantegem que l'hospital, tal com va passar amb l'Hospital Comarcal de Móra d'Ebre, que és una experiència d'èxit, que ha deixat d'estar en entramats societaris mercantils de Sagessa i altres, que han acabat, com tots saben... Era un hospital que estava a l'UVI i amb la seua integració en una empresa pública com és Salut Terres de l'Ebre s'ha recuperat: més inversió, més serveis, treballadors públics més satisfets, i el que és més important, la població de referència avui gaudixen d'un servei sanitari més potent del que se gaudia amb les altres fórmules. Doncs plantegem, este model d'integració en Salut Terres de l'Ebre, portar-lo a l'Hospital Comarcal d'Amposta, a la Clínica Terres de l'Ebre i a l'Hospital de la Santa Creu de Jesús.

I aquí ens trobem, i ho he de dir, l'oposició de Tortosa i l'oposició d'Amposta, que només reclamen que..., perquè l'ajuntament pot perdre el control d'estes activitats sanitàries, quan l'experiència mos diu que els ajuntaments no tenen per què saber-ne, de gestionar hospitals. I tenim l'alcalde de Tortosa, Mar Lleixà, i l'alcalde

d'Amposta, Adam Tomàs, que pel que es preocupen és per incrementar los serveis sanitaris de la nostra gent.

I com ho fem? I aquí sí que vull destacar la seua incoherència. Ho fem, per una part, demanant els pressupostos –i els dos alcaldes se n'han sortit–..., demanant 385.000 euros per a la Clínica Terres de l'Ebre, 345.000 euros per a l'Hospital de la Santa Creu de Jesús i 2,5 milions d'euros per a l'Hospital Comarcal d'Amposta per a equilibrar financerament los seus comptes. Per què? Perquè són hospitals municipals i portem molts anys, massa, en què a los actuals alcaldes, los anteriors i los anteriors dels anteriors, los hi toca pidolar a la Generalitat per equilibrar financerament estos centres sanitaris, i entenem que això no és de rebut. I plantejem un canvi radical, i és: empresa pública a Terres de l'Ebre, deixar de dependre de fora del territori per a convertir-nos en un operador de salut de referència a les Terres de l'Ebre. Per tant, en este sentit, per això ens abstenim en alguns punts.

L'Hospital de Tortosa Verge de la Cinta. Escolten, el Govern actual està seguint fil per randa..., i estem absolutament en sintonia, i ho he de reconèixer, amb unes obres de l'Hospital de Tortosa Verge de la Cinta, compatibilitzant-les amb lo ric patrimoni cultural que té una ciutat com Tortosa, amb un aparcament reclamat durant anys i panys i que avui oferix el servei que ha d'oferir, ascensors que connecten l'hospital amb la trama urbana i un pla d'accessibilitat conjuntament amb l'Ajuntament de Tortosa que entenem que el fa..., com a hospital de referència, amb una inversió de 38 milions d'euros. Nou hospital. De moment, lo Govern mos planteja un programa i un pla funcional, terrenys per part de l'ajuntament. Per tant, res a dir.

Primària. Sap greu que no hagin acceptat l'esmena d'Esquerra en la qual reclamàvem un punt d'atenció continuada que donés resposta a l'àrea de Tortosa Oest, amb dos metges, dos infermeres més un zelador, que cobriria una necessitat que és importantíssima.

I el Servei d'Emergències Mèdiques..., jo el que li demano és que fugim de la visió local, incorporem la visió territorial –lo nou concurs té una potència importantíssima– i que, per una casuística concreta d'àmbit local, molt parcial, no condicionem el model per millorar el territori. Bé comú davant de bé particular, esta és la nostra obligació. I, per tant, és lo que els encomanem.

Per tant, acabo. Majoritàriament hi votem a favor, nos abstenim en alguns punts. Però, dins dels dos calaixos, mocions de partits i mocions de país..., un calaix lo tenim massa ple, i los convido a que omplin l'altre.

Gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades... Quina llàstima. Quina llàstima, diputada. Des de sempre, o com a mínim des de que jo estic aquí al Parlament, sempre quan pujaven a parlar en aquest faristol d'assumptes de l'Ebre importants, com és avui la gestió sanitària, sempre tots –i també vostè, diputada– érem conscients que havíem de buscar el màxim consens i acord possible. Ho fèiem pensant en les Terres de l'Ebre, perquè la gent ens ho demana i ho necessita. Era una norma real, encara que no escrita, però tots fèiem lo possible per arribar al màxim d'acords.

Avui no ha estat així. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha presentat deu esmenes amb la voluntat de parlar, de transaccionar, d'arribar a acords, però no ha estat possible perquè no han volgut. El Grup Parlamentari de Junts no tan sols no ha volgut acceptar cap esmena, sinó que tan sols ha volgut..., no ha volgut ni negociar. Suposem que és a la recerca d'un rèdit polític que res aporta al territori, que almenys jo no li veig res positiu, i que tampoc crec que obtingui l'aprovació de la gent de l'Ebre.

I és que avui presenten una moció que hi demanen més de tot i a tot arreu sense parar-se a pensar ni en el model ni tampoc en el que sigui lo millor per al territori. I és curiós: demanen més i més recursos, i quan es vota una esmena per a una partida pressupostària de la Generalitat, al pressupost de la Generalitat, per al nou hospital universitari de Terres de l'Ebre, que ens havia demanat el conjunt de la societat civil ebrenca i al que ens hi havíem compromès tots –vostès també–, van i hi voten en contra. I ara ens demanen més; com a mínim contradictori o poc coherent.

I, encara així, li votarem a favor set punts, fent un esforç de responsabilitat i amb un esforç real de ficar-hi tota la voluntat del món, ja que el redactat no és que diguem el

més idoni, encara que li donem la millor de les interpretacions possibles. I és que quin sentit té declarar el nou hospital universitari Terres de l'Ebre com una estructura sanitària estratègica i prioritària de Catalunya, quan aquesta declaració i anunci ja els va fer el conseller? Demanem el que ja tenim? Quin sentit té, això? Però, encara així, hi votarem a favor.

A la resta de punts ens abstindrem, fent un esforç important, molt important, per demostrar que estem oberts al diàleg; que, com va dir el conseller, estenem la mà per millorar tot lo millorable. No estem en contra d'implantar un CUAP al delta de l'Ebre, sinó que, sense parèixer-nos malament, entenem que no es pot fer sense abans estudiar com, amb quins recursos i quin és l'àmbit de necessitat, aportant els criteris tècnics necessaris i imprescindibles. I és per aquest motiu que l'abstenció és la postura correcta.

Seguim dient que quin sentit té redactar un pla estratègic de salut quan estem en el marc de redactar el més ràpid possible el pla funcional del nou hospital, que ha de ser més que mai la referència en servei i en gestora sanitària del conjunt del territori. Impulsem i fem possible primer que tinguem aquest pla funcional en una data no molt llunyana, a nou mesos, i després, amb les dades de present i futur, seria raonable que després planifiquem i reorganitzem d'acord amb la cartera de serveis i en coordinació amb la resta d'hospitals comarcals, inclòs aquí també l'Hospital Santa Creu de Jesús. Sempre amb una gestió dins del que ha de ser i volem que siga l'empresa pública Salut Terres de l'Ebre. El repensar aquest model d'empresa pública és anar enrere i menysprear la feina de molts professionals que l'han fet durant molt de temps. Per això cridem a una reflexió i a la mà estesa per construir i no desconstruir el que hem treballat fins ara.

Referent a la seva aposta del Servei d'Emergències Mèdiques, que fa molt poc temps que s'ha desplegat i fins i tot hi ha elements que encara no ho estan, cal aclarir alguns conceptes. És difícilment discutible que amb el nou concurs i desplegament s'han aportat més recursos, més metges, més infermeres, més tècnics i més ambulàncies. Ara es poden atendre dos emergències a la vegada, quan abans sols se'n podia atendre una. S'ha fet d'acord amb criteris estrictament tècnics i buscant aquesta equitat en el servei que ens pugui garantir la igualtat de condicions amb la resta de

Catalunya, amb totes les dificultats que representa fer-ho en una zona geogràfica tan extensa i amb una població envellida com són les comarques de l'Ebre. És del tot raonable, inclús diria lògic, de tota lògica, avaluar primer com funciona, com va dir el conseller, i després, si cal, fer modificacions buscant millorar-ho en lo possible.

La seva proposta, ben interpretada, ens pot permetre avaluar el desplegament, millorar-lo, si cal, ja que l'objectiu és donar el millor servei amb igualtat i equitat. Volem negociar? Sí. Volem discutir cada un dels punts? Sí. Volíem aportar raons i criteris? Sí. Volíem fer-ho junts? Sí, però vostès no ho han volgut.

I per això votem en conseqüència, mirant la realitat del territori i fent un esforç important que vol demostrar aquesta mà estesa que el conseller va expressar i que jo avui els hi reitero. Siga com siga, lo millor servei per a la gent de l'Ebre és l'objectiu.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Consellers no n'hi ha cap..., diputats, bon dia. Per iniciar aquesta intervenció, voldria agrair al Grup de Junts i a la diputada Irene Negre la presentació d'aquesta moció. Mirin, crec que fa un desenvolupament bastant exacte de les necessitats de les Terres de l'Ebre, de les necessitats en sanitat de les Terres de l'Ebre, però sí que m'agradaria fer-los una pregunta: per què no ho van fer? Per què no ho van fer vostès, hereus de Convergència, o els socialistes? Per què no ho van fer? Ara que venien aquí i deien que sí... O Esquerra Republicana, que també estava d'acord amb la major part, per què no ho van fer?

Miri, les Terres de l'Ebre, el sud de Catalunya, han estat abandonades per tots vostès. Han estat absolutament abandonades. I, miri, els hi posaré un exemple que jo crec que és significatiu d'aquest abandonament, i és lo que ha passat a l'Hospital Verge de la Cinta, en què han intervingut tots vostès. Mirin, el 2006 –l'hemeroteca és lo que té això, no?–, la consellera de Salut, Marina Geli, o sigui, fa vint anys, eh? –vint anys–

, anuncia la construcció d'un nou hospital de referència a Tortosa. Ho repeteixo, fa vint anys, consellera del PSC.

El 2008, conveni per a la cessió anticipada de 54.000 metres quadrats entre l'Ajuntament de Tortosa i el Departament de Justícia. El 2009, ja li presenta el projecte del nou hospital, amb una inversió de 156 milions d'euros, i entrada en servei prevista per al 2014; el 2014 havia d'entrar en servei. Bé, després el nou Govern..., el conseller Boi Ruiz ho para, Convergència para la inversió. Després ve del 2010 al 2015, en què no s'inverteix res per part del Govern de Convergència a les Terres de l'Ebre, res.

El 2020, creació de l'empresa pública –que l'ha mencionat abans el diputat– Salut Terres de l'Ebre per ordenar la gestió sanitària del territori. A data d'avui segueix estant en funcionament l'empresa pública, però només gestiona un hospital, el de Móra d'Ebre, l'únic. Havia de fer-se càrrec de tota la gestió a les Terres de l'Ebre.

El 2021, tretze col·legis professionals ebrencs, impulsats pel Col·legi de Metges de Tarragona, reclamen formalment un nou hospital. La moció es debat a l'ajuntament. Saben qui hi vota en contra? Junts i Esquerra. Hi voten en contra perquè no eren partidaris del nou hospital. Ara sembla que són tots partidaris del nou hospital.

El 2021, consellera Alba Vergés, Esquerra Republicana, presenta l'aposta oficial per a l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta.

El 2022, el conseller Josep Maria Argimon, Junts, anuncia l'inici de les obres d'ampliació a l'estiu del 2022. A l'estiu del 2022 havien de començar les obres. Ja saben vostès quan han començat, no?

El 2023 s'adjudica. El 2024 comencen els treballs d'ampliació; es van paralitzar per unes restes arqueològiques. I ara tenim els pressupostos de la Generalitat, que ens porten una gran inversió a les Terres de l'Ebre i a l'hospital, i, per fer el nou hospital..., 240.000 euros per al pla funcional per al nou hospital, per acabar les obres.

Mirin, estem cansats de les promeses a les Terres de l'Ebre, estem molt cansats de les promeses a les Terres de l'Ebre. Perquè, al final, als pressupostos també hi havia els 156 milions d'euros, que després van volar, perquè després volen. Encara estem esperant els 6 milions d'euros pel temporal Gloria a les Terres de l'Ebre. On estan?

Han desaparegut. Encara ho estem esperant. I esperem que aquesta vegada, si estan als pressupostos, finalment s'executin.

Mirin, estem cansats de que s'anunciïn inversions i que després no es facin. I els hi he fet lo que ha sigut la cronologia de vint anys d'abandonament per part de tots vostès, Esquerra, Socialistes i Junts en versió Convergència, de l'abandonament... *(Veus de fons.)* Sí, sí, de l'abandonament de les Terres de l'Ebre. Em poden rebatre alguna de les coses que he dit? Me'n poden rebatre alguna? Eh que no?

Mirin, només hi ha una solució per a les Terres de l'Ebre. Saben quina és la solució per a les Terres de l'Ebre? Que algun dia governi el Partit Popular.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, vicepresidenta. Jo desconec si la solució és que governi el Partit Popular, però la realitat és que vostès van governar amb majoria absoluta i no van fer absolutament res per Terres de l'Ebre *(alguns aplaudiments)*, per tant... Tant de bo vostès des del Govern central haguessin pogut invertir a Terres de l'Ebre; no ho van fer.

Però, miri, jo no parlaré del Partit Popular; parlaré realment de qui ha presentat aquesta moció. I celebro que la senyora Negre ara s'hagi presentat una esmena a si mateixa, al seu projecte i al projecte de Junts. Però bé, nosaltres hi creiem, i creiem que hi ha persones que es poden redimir, i la senyora Negre ho ha fet. S'ha fet una esmena a la totalitat i a tot allò que ha fet Convergència durant tants anys, més de trenta-dos anys, que han abandonat completament les Terres de l'Ebre, que han deixat de la mà de Déu aquella situació: falta d'infraestructures, falta de sistema sanitari, falta d'oportunitats, falta d'economia, falta de treball per culpa de vostès i dels socialistes..., ara venen vostès aquí a fer una bateria de propostes per intentar solucionar la situació.

Però ja li avanço que, evidentment –nosaltres no som sectaris–, donarem recolzament a totes i cada una de les mesures que vostè ha presentat avui, però vostè ha de ser coherent, coherent i dir la veritat. I quan vostè es passeja per allà i fa campanya, que la fa molt bé, explicar a la gent qui té la competència en sanitat, que és el Govern de la Generalitat, és a dir, vostès; la immensa majoria del temps, vostès. I sap què passa? Que, miri, senyora Negre, al final la realitat sempre supera la ficció, i la realitat és que vostès han deixat les Terres de l'Ebre completament destrossades. I la situació és precisament el nyap que acaben de fer a l'Hospital Verge de la Cinta.

Li poso un exemple. Miri, jo fa unes setmanes vaig estar a Tortosa, a Deltebre. Vaig estar parlant amb veïns i amb professionals, i saben què em deien? Que no entenen la situació de l'hospital, que no saben què passava, que no entenen la dilatació en el temps. I, clar, vostè avui ha demanat moltes coses, no? Territorial..., del sistema sanitari, millorar els recursos assistencials, recuperar l'equip de geriatria, implantar nous centres d'urgència o inclús millorar l'accés a l'hospital. Evidentment, qui no hi pot estar d'acord? Ho recolzarem. Perquè demanar començar l'hospital, això era demanar massa, suposo, no? És molestar el Govern socialista, entenc, perquè, si no, no té cap tipus de sentit.

I, miri, sap què passa? Que tots els nyaps que vostès han fet... *(Veus de fons.)* No, no, escolti'm, escolti'm... *(Veus de fons.)* No, no atengui una mica, si us plau, que no passa re, atengui, atengui, perquè potser li anirà bé i tot. Sap per què? Li dic per què. Perquè vostès van per una línia i els ciutadans d'aquella zona van per l'altra. Vostès volen la ubicació de l'hospital a Tortosa, i allà no hi ha cap veí que recolzi aquesta mesura. Però és que vostès, que governen a Tortosa amb els senyors d'Esquerra, que ara es posen molt dignes, però governen junts, la realitat és que el que fan és el següent, i és que... *(Veus de fons.)* Sí, sí, el que fan és el següent: és que ara volen proposar que vagin a tot arreu pàrquings fora de la ciutat per intentar tindre accés a l'hospital, quan la realitat no és aquesta. *(Veus de fons.)* Escolti, miri, deixi'm parlar, i s'ho guanyaria encara millor.

Sap què passa? Que la realitat és que tants anys de govern de Junts, de Convergència, de Junts pel Sí, Junts pel No –posi-li vostè el nom que vulgui–..., la realitat és que encara no tenim un hospital. Només hem tingut una cosa: hospital

universitari, l'anunci que han fet els senyors socialistes. Per què? Realment han millorat la situació? Perquè els metges lo que diuen és que estem en una emergència sanitària. I aquesta emergència sanitària passa perquè falten recursos: falta finançament i falten infraestructures i, sobretot, falta accés a aquestes infraestructures.

Per tant, el que recolzem és el següent. Vostè, per què no proposa, dins d'aquesta moció, la capacitat de poder ubicar l'hospital en un altre lloc que tingui ramificacions i tingui capacitat per poder-hi accedir altres municipis que no siguin Tortosa, també? El senyor Argimon ja ho va proposar, i sembla ser que això va quedar en un calaix.

Per tant, miri, senyora Negre, jo li faré una última reflexió. Referent a la falta de metges, la fuga dels metges, crec que hauríem de fer una reflexió amb relació a intentar captar i mantenir el talent. A Catalunya tenim molts bons metges, però sap quina és la situació? Que vostè ha obert la porta a la immigració, també als metges extracomunitaris, que és la situació també de Tortosa, i la realitat és que els metges que han estudiat, que s'ho han treballat, que sobretot s'han implicat, han d'anar fora perquè els sous que paga la Generalitat de Catalunya no són els sous corresponents al que es mereixen. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, «sí» a millorar les infraestructures, «sí» a millorar l'hospital, «sí» a revertir aquesta situació d'emergència sanitària, «sí» a donar la veu als ciutadans, evidentment que sí, però també «sí» a donar l'esquena a aquestes propostes que vostès presenten que són purament fum, perquè el Govern de la Generalitat no les executarà. Lamentablement, no les executarà. I l'exemple *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, senyora vicepresidenta– van ser les propostes que vam presentar en matèria de millorar connexions d'infraestructures a les Terres de l'Ebre, i el Govern de la Generalitat no ha fet absolutament res.

I sobretot –i sobretot–, més pensar en els de casa, més protegir els de casa, i menys obrir la porta als de fora.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

La meva àvia, que el 23 de juliol farà cent un anys, diu que la ciència fa miracles, i segurament... Ho dic perquè en vint-i-quatre hores hem passat de que el senyor de VOX deia que no, que intentar impulsar una llei de donació del cos a la ciència exercint el nostre autogovern era pràcticament trencar Espanya, a, vint-i-quatre hores més tard, dir des d'aquest mateix faristol que les competències –que és una obvietat– en salut són exclusives de la Generalitat. Per tant, pràcticament en vint-i-quatre hores hem dit el contrari i..., negre i blanc, sense pràcticament ni despentinat-se, no?

Bé, en tot cas, entrant en el text de la moció, miri, nosaltres donarem suport al contingut del text de la moció. Sí que li vull dir que crec que és una moció que ens sembla una mica una certa epifania, no?, com una certa veritat revelada. De fet, recordava el Partit Popular quants anys vostès han governat. S'ha oblidat d'una cosa, el diputat del Partit Popular. Perquè deia «Boi Ruiz ho va aturar», ho va aturar, no?, en aquest cas, l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta; no s'ha enregistrat d'explicar que el pressupost del Boi Ruiz el va aprovar el Partit Popular, això s'ho ha deixat. En tot cas, va bé tenir memòria, però va bé tenir memòria per a tot. I, en tot cas, les retallades de Boi Ruiz van ser avalades pel Partit Popular, amb el seu vot als pressupostos, que alguns també han aprovat pressupostos en aquest Parlament.

Però, en tot cas, deia que era una epifania perquè, com es recordava, vostès han exercit responsabilitats directes no només al Govern des del 2010 fins al 2022, quan vostès van decidir marxar del Govern, sinó directament des de la conselleria de Salut. Jo citava ara Boi Ruiz, però, evidentment, també cal citar en aquest cas el doctor Argimon, que va ser conseller de Salut.

I, per tant, crec que és de rebut posar negre sobre blanc que és cert que Terres de l'Ebre té un greuge importantíssim. De fet, el que ha estat el nostre alcalde i també va ser diputat aquí a Terres de l'Ebre, el Jordi Jordan, sempre explica que ell en realitat va entrar a la política sobretot per una qüestió fonamental, que és el reequilibri territorial, i que Terres de l'Ebre sempre ha estat el gran oblidat com a territori del país.

Però és cert –i això també ho vull posar en valor– que, evidentment, nosaltres sempre que hem defensat un sistema públic de salut..., té a veure amb que la teva salut no depengui dels diners que tens al compte corrent, però tampoc, evidentment, del teu codi postal. I ho explicàvem també quan, la setmana passada, en aquest cas el Grup d'Esquerra Republicana presentava una moció sobre les comarques gironines. I crec que això és un dels reptes que tenim com a país i que, especialment en territoris com Terres de l'Ebre, doncs, no està garantit.

Però deia que moltes de les qüestions que vostès plantegen, ara sí, per fi, estan en marxa. De fet, vostè feia referència ara, per exemple, també al punt 4, sobre declarar estratègic el nou hospital universitari... Això ja està en marxa. Ho podem reiterar, i nosaltres per això hi donarem també suport.

També es feia referència, en aquest cas des del diputat d'Esquerra Republicana, a que l'Hospital de Santa Creu de Jesús..., nosaltres, durant molt de temps, i crec que ara ja és una realitat, no?... les dificultats, en som conscients, no només del Govern actual de la ciutat, sinó fins i tot dels anteriors, per tenir la capacitat d'aportar-hi els recursos necessaris. I jo crec que té sentit el que sembla que per fi serà una realitat, que passi a formar part de la xarxa pública de la Generalitat. Té sentit, com va ser en el seu moment el tema de l'hospital de Móra. I, per tant, nosaltres creiem que aquest és el camí, però això també està començant a avançar, no?

I, finalment, les obres en aquest cas del Verge de la Cinta. També diguem-ho tot: si les obres van amb retard –que van amb retard, però han començat– és perquè algú –i segurament hi tenen vostès alguna cosa a veure– va planificar l'hospital al lloc que..., bé, que no es podia fer o no es podia fer com el van plantejar, perquè quan obres Tortosa, doncs, et trobes, evidentment, amb restes arqueològiques per tot arreu. Per tant, com deia, nosaltres donem suport a la moció.

També vostès plantegen un tema que per nosaltres és important, que és el que té a veure amb els equipaments en aquest cas d'atenció primària. Nosaltres creiem, òbviament, que Terres de l'Ebre ha de tindre un hospital de referència de primera, però també per garantir l'accessibilitat del conjunt del territori, tant propostes que fan vostès, com el nou CUAP o, per exemple, en aquest cas, també propostes que fan referència al centre d'atenció primària de Gandesa..., doncs, nosaltres també les

situem al mateix nivell d'importància. I, per tant, com els hi deia, malgrat l'epifania que han tingut vostès, benvinguda sigui.

I, en tot cas, donarem suport a la seva moció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. Mirin, com han dit altres grups, no ens oposarem a aquesta moció. Per tant, pràcticament al conjunt, si no al conjunt, doncs, li donarem suport. En tot cas, podríem afegir una infinitat, un reguitzell de demandes i necessitats del territori: podríem parlar d'una unitat d'ambulància de suport bàsic a les Cases d'Alcanar; podríem parlar de la possibilitat de compartir l'ús de l'Hospital de Vinaròs... Podríem parlar d'una infinitat de necessitats específiques del territori, però, en tot cas, nosaltres el que volem fer és situar-nos i centrar el debat en el que ja vam fer amb la moció del darrer Ple d'Esquerra Republicana, que parlava, en aquest cas, de les comarques de Girona i de les necessitats en l'àmbit de salut, no?

I, bàsicament, és per situar una crítica i un element damunt la taula, que és que ara toca clima preelectoral, ara toca demanar regals als Reis, per dir-ho d'alguna manera, i ara toca situar tota una sèrie de propostes per fer electoralisme a nivell de territori, més enllà de que les necessitats hi siguin o hi deixin de ser en aquest moment concret. Per tant, nosaltres fem una crítica a que es tractin de resoldre les problemàtiques territorials que precisament tenen un origen en el model sanitari i en la correcta planificació per garantir drets i no de competències de recursos entre territoris.

A nosaltres ens sembla que el seu partit té una gran responsabilitat precisament en el model sanitari d'aquest país per tots els anys que ha governat i per les polítiques que han defensat, per aquesta «col·laboració publicoprivada» que anomenen també en l'àmbit de la salut, vostès, i que per nosaltres és un drenatge de recursos públics cap al sector privat que genera un empitjorament dels serveis sanitaris, que genera un empitjorament de les condicions laborals dels treballadors i treballadores de l'àmbit

sanitari, que genera un empitjorament als usuaris i a les usuàries que accedeixen a la sanitat pública. Perquè no és el mateix una sanitat de provisió, de control i de formació cent per cent pública que tot aquest compendi i tota aquesta col·laboració publicoprivada, que per nosaltres el que suposa és més opacitat, més farragositat en la gestió, drenatge de recursos públics al sector privat, com dèiem abans, i, per tant, empitjorament dels serveis sanitaris.

Per tant, nosaltres la reflexió que volem fer –i ho deixaria aquí– és que, si volem garantir drets, el que cal és que el Govern planifiqui una atenció sanitària universal que garanteixi la qualitat, que garanteixi l'accessibilitat i l'equitat en l'accés, òbviament tenint en compte les particularitats territorials.

I, per tant, en definitiva, aquesta és la nostra posició. I és la que anirem reiterant en les diverses mocions en l'àmbit de salut que ens temem que aniran prosperant en els propers plens i a partir del següent curs polític per fer més, diguéssim, una voluntat de carta als Reis o d'electoralisme que no pas per intentar resoldre el model sanitari de fons, que per nosaltres és clar quines problemàtiques té i quines solucions s'hi han de posar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Durant dècades, les Terres de l'Ebre han patit el peatge de l'oblit institucional. Separades de Barcelona no per la distància, sinó per la visió centralista i metropolitana de la Generalitat, les comarques del sud han sigut i són les grans oblidades. L'accés a la sanitat de qualitat..., és la que els correspon per protegir els seus ciutadans. Quan parlen de reorganitzar el sistema sanitari de l'Ebre sota els principis d'equitat territorial i proximitat, la resposta no pot ser una altra que un sí rotund.

Fan un diagnòstic de la situació actualment encertat: l'extensió territorial, la dispersió, l'envelliment de la població i l'aïllament de les comarques, com la Terra Alta o el

Montsià. L'inconvenient és que pretenen gestionar la salut dels veïns de Gandesa o del delta de l'Ebre amb els mateixos criteris aritmètics o de rendibilitat que s'apliquen a l'àrea metropolitana.

L'Hospital Universitari Verge de la Cinta continua col·lapsat, amb greus mancances d'accessibilitat i aparcament. Això és un fet vergonyós que es reitera any rere any. Propostes com potenciar els hospitals comarcals d'Ampostà i Móra d'Ebre o crear un centre d'urgències d'atenció primària al delta de l'Ebre són passos lògics, de sentit comú, i que s'haurien d'haver executat fa anys. El mateix succeeix amb el Sistema d'Emergències Mèdiques, que la darrera licitació ha restat seguretat a l'Aldea o l'Ametlla, posant en perill vides humanes. Cal revertir aquesta situació de manera immediata.

No obstant això, els ebrencs i tots els catalans estem tips de declaracions d'intencions, de plans estratègics a sis mesos vista i de promeses que no es compliran. El nou hospital de les Terres de l'Ebre és qualificat un cop més d'«infraestructura estratègica prioritària», però qui ha governat les darreres dècades a Catalunya i a Tortosa no ho ha considerat una prioritat. Sou els mateixos que ara demaneu celeritat, sou els que heu permès la degradació del servei.

El reequilibri del sistema sanitari no es soluciona ni amb ciment ni amb maons, sinó amb una solució de gestió de recursos humans i valors. Si volen un pla de salut digne, hem de garantir que les noves places de professionals es cobreixin sota el principi d'excel·lència i de respecte absolut cap als pacients. Amb la inclusió d'un requisit innegociable: la defensa de la llengua pròpia, la defensa del català. Tot metge, infermera, zelador que s'incorpori a la nostra xarxa sanitària ha de demostrar de manera efectiva que domina el català.

No s'omplin la boca de paraules ni de projectes que mai arribaran. Saben perfectament que no ho assolirem mai mentre no siguem un país lliure i independent. Per garantir la sostenibilitat del sistema públic davant l'augment de serveis que es proposa cal posar ordre. Els recursos són limitats i es financen amb els impostos dels nostres treballadors. Que les Terres de l'Ebre tinguin sanitat forta i de proximitat requereix un control estricte contra el frau en el padró i contra qualsevol tipus de turisme sanitari. Només garantint que els recursos es destinin prioritàriament als

ciutadans i contribuents legals podrem disposar d'equips estables de geriatria i millors equips d'atenció primària i una xarxa d'ambulàncies eficaç.

Donarem suport a qualsevol iniciativa parlamentària que busqui la dignificació de les Terres de l'Ebre i el seu reequilibri sanitari. Catalunya, com reiteradament diem, no s'acaba a les portes de Barcelona. Serem implacables a l'hora d'exigir que el català sigui la llengua de comunicació dels nostres centres, que els recursos públics es gestionin amb rigor i que el nou hospital deixi de ser d'una vegada per totes l'eterna promesa de la seva campanya electoral.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, vicepresidenta. Els últims nou anys, Junts per Catalunya hem tingut la conselleria de Salut setze mesos. Aquesta no és una moció política, és una moció tècnica que busca resoldre els problemes de l'Ebre.

Al diputat d'Esquerra, dir-li que, de les tres esmenes, hem buscat una transacció, les altres dos no les hem acceptat, i que nosaltres no centrem aquesta moció en la titularitat dels hospitals. El sistema sanitari català està format amb una col·laboració publicoprivada excel·lent i, per tant, no és una qüestió que posem sobre la taula. Volem aprofitar els recursos existents i reorganitzar-los.

Pel que fa a l'Hospital Comarcal d'Ampostà, malauradament està a l'UVI, i no per Sagessa, sinó per una mala gestió municipal –si no, vostè pot parlar amb els professionals. I ha dit: «Els municipis no tenen per què saber gestionar un hospital.» Doncs per què el van municipalitzar i el seu alcalde trau pit de que l'estan gestionant tan bé? Ha portat la moció a les inversions. Jo li he dit que no era una moció centrada en les inversions, sinó en el model.

Pel que fa a primària, demanem reforçar l'atenció primària a tot el territori, però hem fet èmfasi en Gandesa perquè és la capital de la Terra Alta, l'única comarca que no disposa d'un hospital de referència. És una visió a les quatre comarques.

Pel que fa a les emergències, cal comprensió lectora, perquè no és una qüestió d'àmbit local; és una qüestió de retornar l'ambulància medicalitzada amb metge a l'Aldea perquè la de l'Ametlla de Mar està prestant servei al Camp de Tarragona, i, per tant, nosaltres perdem una ambulància medicalitzada amb metge. I no parlem de més vehicles i de més recursos, parlem d'una organització que pot estar millor. I, a més a més, demanem reforçar la Terra Alta i el Montsià.

Saben que sempre busco el consens, però les seves esmenes, les del PSC, canvien l'objectiu de la moció. Per tant, no digui que no hem negociat, perquè en vam parlar. Li vaig proposar una transacció que ni m'ha contestat. Per tant, potser deu ser vostè qui ha tancat la porta a trobar aquest consens perquè des del departament li deuen haver dit *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* que això no es pot acceptar.

I, bé, se m'acaba el temps. El nou hospital no és una partida. Vostè sap que és una disposició addicional, que no estava a una partida existent a les inversions dels pressupostos. I, per tant, hem fet una disposició addicional que, si sobren diners, potser n'hi posen. Així que no menteixen, i prou de publicitat.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dissetè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gent gran

302-00276/15

I passem tot seguit al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gent gran, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i totes. Abans de començar la meua intervenció, em permetran que saludi, que avui m'acompanyen dues persones molt especials per a mi, que quasi quaranta anys fa que ens coneixem, que són la Maria Antònia Bonamusa i el Jordi Ramentol, i els hi vull també agrair que avui estiguin aquí.

Dit això, abans de començar també la meua intervenció, volia fer arribar una càlida abraçada i desitjar una ràpida recuperació a la Magda Bes, que tots els que treballem en l'àmbit de la gent gran sabem que en aquest moment no es troba gaire bé i, d'alguna manera, aquesta moció també recull la feina i la lluita de tants anys. I, evidentment, també volia tenir aquestes primeres paraules per a ella.

Avui presentem una moció que, més que parlar de gent gran, parla dels drets i del model de societat que volem construir, perquè tots compartim un mateix desig: poder envellir amb autonomia, amb dignitat, amb seguretat i mantenir el nostre projecte de vida. Envellir no pot significar perdre drets, perdre autonomia o sentir-se invisible; al contrari, ha de ser una etapa que hem de poder gaudir amb plenitud.

Catalunya és una societat cada vegada més longeva, i aquesta és una bona notícia, però també és un repte que ens obliga a acceptar i a adaptar les polítiques públiques a aquesta nova realitat. No podem continuar parlant de l'envelliment des d'una perspectiva de la dependència. Ho hem de fer des dels drets, des de la prevenció, des de la participació i acompanyament i cures, i aquesta és la filosofia que inspira aquesta moció.

Per això, en primer lloc, proposem que s'impulsi un pacte nacional per a l'envelliment, un pacte que vagi més enllà d'una legislatura i que situï les persones grans com una autèntica prioritat de país. Un espai de treball compartit amb el Govern, amb els grups parlamentaris, amb el món local, amb les entitats i sobretot –sobretot– amb les persones protagonistes, les persones grans.

També volem posar el focus en una realitat que massa sovint queda amagada, i és la soledat no desitjada. Hi han persones grans que passen dies i setmanes senceres sense la possibilitat de poder parlar amb ningú, i no és perquè no en tinguin ganes, sinó perquè no tenen ningú amb qui parlar. I sabem, evidentment, el que això comporta: un deteriorament cognitiu, físic, etcètera, etcètera. I per això també hem volgut proposar en aquesta moció reforçar la detecció precoç, la xarxa comunitària, prescripció social, no?, per a l'atenció primària, i dotar els municipis, evidentment, dels recursos necessaris per poder combatre aquesta realitat.

I un dels altres grans reptes que tenim damunt de la taula és la lluita contra el maltractament i la violència envers les persones grans, especialment les dones,

especialment les dones grans, que sovint pateixen una doble discriminació: per ser dones i per ser grans. No podem acceptar que aquesta situació continuï estant invisibilitzada, i per això també proposem en aquesta moció una sèrie de mesures.

Però també hi ha una demanda que cada vegada escoltem més quan ens reunim amb les persones grans, i és que volen continuar vivint a casa seva. I això és perfectament comprensible, perquè casa teva no només és el teu habitatge: és el teu entorn, és el teu barri, són els teus records, són els teus vincles i la manera de viure. I per això també proposem millores com reforçar el servei d'atenció domiciliària, ampliar la teleassistència, donar suport a les persones cuidadores, agilitzar les valoracions de dependència i, evidentment, impulsar habitatges adaptats i alternatives comunitàries.

I, finalment, el darrer punt d'aquesta moció és la bretxa digital, que, ens agradi o no, genera una desigualtat. Una eina que ha nascut per incloure no pot convertir-se en una eina d'exclusió per a les persones grans, i per això també presentem diferents mesures que vagin a revertir aquesta situació.

I, per acabar, sí que, evidentment, agrair per avançat a les diputades portaveus que defensaran aquesta moció el seu suport, i donar les gràcies especialment a les diputades que han presentat esmenes, la diputada Mónica García, la diputada Rosa Maria Jové i la companya diputada Rosa Berenguer, per la presentació de les esmenes, a les quals..., hem arribat a uns acords. I m'atreveixo, amb el vostre permís també, també a enviar una càlida abraçada i desitjar una ràpida recuperació a la companya diputada Montse Berenguer, que també aquesta moció, ens agradi o no, té una part de la seva feina.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, per un temps de cinc minuts, en primer lloc, per part del Partit Popular de Catalunya, la diputada María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Primer de tot, agrair-li a la diputada Driouech Ben Moussa les seves paraules, que traslladarem a la Montse Berenguer, però estic

segura que ens deu estar seguint. La diputada Berenguer, com vostè diu, va presentar... (*Veus de fons.*) Perfecte, no volia ser jo la que digués... (*l'oradora riu*); li agraeixo que hagi avisat. Bé, la diputada Berenguer va presentar sis esmenes a la moció d'Esquerra Republicana sobre gent gran, i vostè ja explicarà en el segon torn que de les sis esmenes se n'han acceptat quatre. Jo li agraeixo, senyora diputada, la seva disponibilitat per arribar a acords.

Jo començaré per les esmenes que no s'han acceptat, perquè la veritat és que..., què pretenia amb les esmenes que no han estat acceptades? Primer de tot, situar el debat, perquè, per molt que hi insisteixin a totes les iniciatives que presenten, parlin de lo que parlin, senyories, Catalunya no és un estat ni és un país ni és un principat; no ho ha estat mai, no ho és actualment i ja els hi avanço que mai ho serà. Per tant, senyories d'Esquerra i d'algun altre grup que també els hi compra aquesta moto, tornin a la realitat política, que aquesta insistència no aporta res.

Mirin, saben lo que és realment important? És que es dotin pressupostàriament les actuacions del Govern, perquè, si no, no existeix un trasllat a la realitat de les necessitats de la gent gran o de qualsevol sector, i el paper ja sabem que ho aguanta tot.

Sí que passa un altre tema preocupant, que per això hem presentat una esmena: la violència contra les persones grans. Moltes vegades és invisible, però la realitat és que a Catalunya augmenta any rere any. El Govern ha presumit –que no hi són, però és igual, ja els hi traslladaran vostès, senyories socialistes– de crear una nova direcció de gent gran, i més enllà dels anuncis i propagandes, de què serveix? Pregunto. Almenys esperem que, a petició del Grup Popular, comparegui a la Comissió de Drets Socials per donar explicacions.

Se'n registren a Catalunya prop de 1.800 casos anuals, que sapiguem, perquè, ho repeteixo, en moltes ocasions és una violència invisible, ja sigui per maltractament físic, psicològic, abús econòmic o negligència. I, a més, en el vuitanta per cent dels casos l'agressor és de l'entorn familiar, fet que dificulta la detecció i la intervenció. I no és un tema menor, perquè l'OMS estima que una de cada sis persones majors de seixanta anys han patit algun tipus de violència i de maltractament, i la gran majoria de casos no es denuncien. Pensem que cal situar la realitat en el centre de les seves

polítiques, i lo primer és abordar mètodes de detecció eficaços de la violència i maltractament a la gent gran davant de la sospita.

Si ens referim ara a altres esmenes presentades, també pensem que cal posar l'accent en els serveis d'atenció domiciliària, que els professionals estiguin degudament formats i tinguin la titulació requerida per desenvolupar les seves tasques, perquè l'objectiu és garantir una atenció de qualitat a les persones grans usuàries del servei. I si volem garantir que les persones puguin envellir amb autonomia mantenint els seus vincles preferentment en el seu entorn domiciliari familiar –ho diu la seva moció i nosaltres per descomptat que ho compartim–, l'atenció domiciliària ha de ser un pilar fonamental.

Un altre punt que vostè també s'hi ha referit i que també hi hem presentat una esmena és aquell que fa referència a la bretxa digital. Per això demanem –ja està incorporat al text– que s'ampliïn els horaris d'atenció presencial, no?, i aquesta incorporació va adreçada als tràmits administratius dels serveis públics, però també a l'empresa privada.

I, per últim, quant a les nostres esmenes, cal reforçar els serveis d'atenció a les persones grans a territoris de muntanya i territoris rurals, que moltes vegades també són invisibles les seves necessitats i realitats.

I jo ja acabo, senyora vicepresidenta, amb una reflexió. Perquè, mirin, no fa tant es va aprovar una comissió de seguiment de polítiques de gent gran. Després es va aprovar la tramitació que va presentar el Grup Socialistes d'una proposició de llei de gent gran. Ara volen desenvolupar una estratègia, una taula de l'estratègia, un pacte en paral·lel, incorporar al pacte i a l'estratègia uns plans bianuals. De veritat volen dir que amb tant pacte, taula, estratègia, plans..., faran alguna cosa? Miri, jo penso que no. No. Sumin a lo dit la comissió, la proposició de llei i una direcció general. Vostès, senyories socialistes, fa dos anys que governen i seguim parlant i parlant de lo mateix, tota l'estona estem donant voltes a lo mateix. I això lo únic que fa és generar falses expectatives, i això no ho podem permetre, al Parlament.

Volien situar de veritat al centre de les actuacions i les prioritats d'aquest Govern la gent gran? Doncs apuntin, si us plau: acabin amb la llista d'espera per ajudes a la dependència, acabin amb les llistes per accedir a una plaça de residència, donin un

impuls real als serveis domiciliaris i, per descomptat, eliminin despesa supèrflua, no malbaratin els recursos públics, que són diners de tots els catalans que dipositen –no ho confonguin, no regalen– a mans del Govern perquè els gestionin amb responsabilitat i pensant en l'interès general.

Sumin-ho tot i veuran quantes coses es poden fer.

Gràcies, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Bé, parlar de la gent gran és parlar de persones que han fet possible el país que avui tenim; és parlar de generacions que han treballat, que han cuidat, que han educat fills, nets, que han aixecat barris, pobles i ciutats, i és també parlar del futur, perquè tots aspirem a envellir amb dignitat, amb autonomia i sentint-nos part activa de la nostra societat. Per això compartim plenament el primer punt d'aquesta moció: envellir amb drets, amb seguretat, amb participació i mantenint el projecte de vida el màxim de temps possible; un objectiu que ha de ser compartit per tot aquest plenari.

Precisament, amb aquesta voluntat, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va impulsar la proposició de llei de gent gran de Catalunya, una llei pionera que vol reconèixer i blindar els drets de les persones grans i donar resposta als reptes, però també a les oportunitats que representa una societat cada vegada més longeva. Perquè les persones grans no som només destinatàries de polítiques públiques, són ciutadans i ciutadanes amb drets, amb experiència i amb una contribució imprescindible per al conjunt de la societat.

Per això també compartim objectius que recull aquesta moció. En relació amb el pacte nacional per a l'envelliment, presentem una esmena no perquè discrepem de la finalitat, sinó perquè creiem que avui Catalunya disposa d'un instrument molt ampli i ambiciós, l'estratègia per a una societat longeva i una vida plena, iniciat pel Govern Aragonès i que el Govern hi ha donat continuïtat. Aquesta estratègia implica tots els

departaments del Govern, món local, entitats socials, el món acadèmic i molt especialment les persones grans. No és una declaració d'intencions, és una planificació amb objectius, plans d'acció, mecanismes d'avaluació i compromisos concrets. Per això considerem útil reforçar el que ja estem construint i agraïm la transacció que ha incorporat aquesta realitat.

També compartim plenament la necessitat de combatre la soledat no desitjada; és un dels grans desafiaments del nostre temps i sabem que no es resol només amb recursos socials, sinó també construint comunitat, reforçant vincles i detectant precoçment la situació de vulnerabilitat. En aquesta línia, el Govern ja està desenvolupant eines i models específics que permetran avançar encara més.

El mateix passa amb la prevenció dels maltractaments a les persones grans. No podem tolerar cap forma de violència, d'abús o d'edatisme. Per això s'està treballant en un model específic d'abordatge que permeti millorar la prevenció, la detecció i l'atenció. Compartim també la necessitat de garantir que qui vulgui pugui envellir a casa seva, reforçant l'atenció domiciliària, la teleassistència, el suport a les persones cuidadores, agilitzant les valoracions de dependència amb el pla Cura, que ja ha estat desplegant el Departament de Drets Socials i Inclusió arreu del territori, i també –molt important–, promovent habitatges i alternatives residencials adaptades a les necessitats de cada persona.

Així mateix, coincidim en la necessitat de reduir la bretxa digital. La digitalització ha de facilitar la vida a les persones, no complicar-la. Per això és fonamental continuar garantint l'atenció presencial i l'acompanyament perquè ningú quedi exclòs.

Les persones grans no demanen privilegis; demanen respecte, drets i oportunitats per continuar vivint una vida amb autonomia i amb dignitat. Aquesta és la mirada que compartim i que inspira aquesta moció com la futura llei de la gent gran. Per això hi donarem suport amb l'esmena presentada, perquè estem convençuts que és el que necessiten les persones grans. És continuar desplegant polítiques útils, estables i transformadores que puguin garantir la seva vida plena.

I sí que voldria contestar a la diputada del PP, perquè, clar, vostè parla de dotar polítiques, de que no es fa res... Doncs potser és millor no fer res que el que va fer Mariano Rajoy amb la llei de dependència. Perquè la motoserra de la que parla VOX

ja existia amb Mariano Rajoy, que la va desmantellar de dalt a baix. Va baixar quanties, va endurir requisits, va dir que era inviable..., vull dir que per donar lliçons s'ha de venir amb els deures fets a casa.

El president

I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts (*el president s'escura la gola*) –disculpin– (*el president s'escura la gola*), té la paraula la diputada (*el president s'escura la gola*) Rosa Jové i Montañola.

Em sembla que mai no havia fet una introducció tan accidentada com aquesta. Té la paraula.

Rosa Jové i Montañola

Gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia a tothom. Esquerra ens presenta una moció on es demana, entre d'altres, un pacte nacional per a l'envelliment. I aquí ja vam presentar la primera esmena. Mirin, jo porto des de dilluns explicant-los que per a l'envelliment no s'ha de fer res. Igual que de la mateixa forma no fem pactes per a la malaltia, sinó que en fem per a la salut, o no fem taules per al maltractament infantil, sinó contra el maltractament infantil, no hem de fer coses per a l'envelliment, sinó per a les persones grans o que envelleixen. Cadascú necessita el seu temps per entendre les coses. Esperem que canviïn el nom del pacte, però no vindrà per aquesta esmena, eh?

Però ara que tenim el mundial faré un símil *futbolero*. A mi el que més m'ha dolgut és la manca de *fair play* que han demostrat. Fa un mes tan sols vam constituir la comissió de la gent gran. No han esperat ni la primera convocatòria, ni tan sols escoltar els compareixents experts per veure què s'ha de fer, que ja demanen un pacte per a l'envelliment. És això lo prioritari? Segurament, diran que era un tema tan important que no podia esperar que la comissió funcionés. Miri, no. Si pensessen que és un tema important, no haguessen tingut parada la llei de la dependència o s'afanyarien a pagar els endarreriments. Si pensessen que és un tema important, l'haurien dotat d'una partida dins els pressupostos tan flamants que tenim o haurien fet un pacte per fer-ho via mesures. Però no, cap d'aquestes coses tan importants se'ls hi han acudit.

El que semblaria des de fora és que no podien deixar que una iniciativa de Junts, com la comissió d'estudi de la gent gran, se'ls hi avancés.

I ara anem al més important. La moció diu que vol lluitar contra l'edatisme i el paternalisme, i creguin que la moció traspua ambdues coses per tots els forats. Per exemple, diuen que per lluitar contra la soledat no volguda –atenció–, es prescriuran activitats des de l'atenció primària. No, no és la metgessa de capçalera ni la infermera de torn qui han de prescriure les activitats, prouta feina tenen i prouta llista d'espera que hi ha. Són les mateixes persones afectades que han de decidir què volen fer.

També és edatisme la connexió que fan entre soledat no volguda amb gent gran, quan molts infants, adolescents i adults també la pateixen. La soledat no volguda no es combat organitzant un taller de manualitats, això és paternalisme de primer del tercer sector. La soledat no volguda es combat ficant totes les mesures perquè la gent gran pugui tenir la companyia desitjada; mesures com municipis accessibles, transport públic a dojo i gratuït, barris segurs, autonomia econòmica i professionals que no els tractin com a usuaris passius d'una beneficència moderna. Així es combat la soledat no volguda. Així, i trobant una persona a l'altre cantó del taulell del banc o a l'altre cantó del telèfon que no et faci jurar que no ets un robot o que no et faci recordar una seqüència alfanumèrica de més de vuit dígit.

Al desembre va morir la meva tieta Filo. Vuitanta-nou anys, soltera; vivia sola, com sempre. Ella no volia anar al casal a jugar al dòmino o fer manualitats. Ella volia un transport a la porta per anar a buscar la seua amiga Ramona, que viu a l'altra punta de Lleida, i anar a passejar, a dinar o al cine. La soledat no volguda es combat facilitant la companyia desitjada. No sempre, però sí que no es combat amb activitats no desitjades. S'ha d'escoltar la persona, tingui l'edat que tingui, perquè ens expliqui què vol fer. Però bé, nosaltres sí que fem un *jogo bonito* i *fair play* i hi votarem a favor, ja que en els aspectes més importants han acceptat les nostres esmenes. Perquè el compromís de Junts amb la gent gran i amb els seus drets és permanent.

Diputats, diputades, recordem sempre que hem de pensar i legislar no sols per a ells, sinó amb ells.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició.

En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Diputats... La presente moción conlleva un debate tanto político como antropológico y tiene por objeto garantizar el bienestar y calidad de vida de las personas mayores, asegurar el derecho de cualquier persona a envejecer con autonomía en las decisiones, participación y dignidad, libre de cualquier forma de discriminación, manteniendo sus vínculos comunitarios y su proyecto de vida el máximo tiempo posible. Ver a una persona mayor es como mirarse uno mismo en el espejo y saber que un día no tan lejano y si todo va bien también nos llegará. Trabajemos, pues, para que los que son ahora mayores y los que seguidamente vamos detrás veamos la vejez como un proyecto de vida, con ilusión. Veamos a los mayores como personas con ganas de seguir viviendo y de seguir dando vida. Se refiere esta moción a la soledad, la soledad no deseada de la gente mayor como trágica realidad por culpa de las políticas progresistas dirigidas a deconstruir, a atacar a las familias y fomentar el hedonismo.

Ya que la señora diputada socialista ha hablado de la motosierra, recordarle que nunca antes en la historia de España habían muerto una media de 33.000 personas dependientes esperando una ayuda que nunca les llegó con el Gobierno socialista. (*Aplaudiments.*) Mucha corrupción, señores socialistas, y poca dependencia. Soledad que es preciso combatir porque hay que dotar a la Administración con más recursos humanos, materiales, que permitan su detección precoz y poder solucionar el problema. Casos gravísimos que provocaron alarma social, como la anciana de ochenta y dos años que perdió su piso a consecuencia de una estafa y acabó durmiendo en el banco, delante del Hospital Clínic, a quien por su escasa pensión tan solo le alcanzaba para procurarse alimentos. Y esos son los que demuestran que queda mucho por hacer y que existe un problema crónico de falta de recursos destinados a la atención de personas mayores; problema que no responde a la

insuficiencia real del presupuesto, sino a la mala gestión, a la dilapidación del dinero público, en los cuales Esquerra Republicana, no debemos olvidarlo, forma parte activa y tiene responsabilidad por formar parte, como se ha indicado, de este Gobierno.

Las personas mayores quieren compañía. El tiempo que dedicamos a ellas evita su aislamiento y mejora su bienestar. Estamos en favor de promocionar el voluntariado, la prescripción social de actividades y la atención primaria, reforzar el servicio de atención domiciliaria, ampliar la teleasistencia, incrementar los servicios de apoyo a las personas cuidadoras y promover el acercamiento a las nuevas tecnologías para combatir la brecha digital. Hay que exigir a las familias responsabilidad, implicación y colaboración, y poner a su alcance todos los medios para que puedan estar con sus padres y abuelos, pues el cuidado de nuestros mayores empieza en la familia, empieza en nosotros mismos. Es preciso garantizar, en la medida de lo posible, el derecho a envejecer en casa, atendiendo a la voluntad de los mayores y a las circunstancias del caso concreto de cada uno.

Votaremos en favor de la mayoría de las propuestas, excepto aquellas en las que, una vez más, Esquerra Republicana aprovecha la presente moción para instrumentalizarla e imponer su trágala ideológica..., que res té a veure amb la veritable necessitat per part de la gent gran i que és necessari solucionar. Conceptos o expresiones como «pacte nacional per a l'envelliment», «campanyes de sensibilització contra l'edatisme i el masclisme en l'atenció a la gent gran» responden a un nacionalismo excluyente, suponen ideología de género y recogen expresiones como el «edadismo», que no apoyamos en VOX por tratarse de un concepto divisorio.

Entendemos que para combatir la violencia que se produce contra las personas mayores a que se refiere la moción cabe buscar también el origen de la misma, que no es otra que la pérdida de respeto hacia las personas que más respeto se merecen. Escuchar y hablar con las personas mayores es la mejor manera de conocer su estado de ánimo. Saber qué es lo que les preocupa, respetar y valorar su opinión y preservar su dignidad como personas. En los tres pilares básicos de la cultura occidental, como son el derecho romano, el pensamiento griego y la tradición cristiana, en todos ellos se exige el debido respeto a las personas mayores.

El filòsofo griego Zenón de Elea nos recordaba que la naturaleza nos ha dado dos orejas y una sola boca para enseñarnos que más vale escuchar que hablar. Saber escuchar a la *gent gran* es un privilegio y, por tanto, es una experiencia de vida, porque de ellos aprendes, adquieres sabiduría, muestras de agradecimiento y tomas consciencia que cada instante que pasa no vuelve, que es único.

El tiempo avanza sin pausa, sin permiso, sin remedio. Y pensamos que no seremos como los otros mayores, pero la edad siempre te atrapa. Hoy por ti, mañana por mí.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, començo la meva intervenció anunciant que el Grup Parlamentari Comuns votarem a favor d'aquesta moció. I ho fem perquè el dret a envellir amb dignitat, autonomia i seguretat és un repte de país. Catalunya està envellint i això és un èxit demogràfic, però el nostre deure és garantir que viure més anys no signifiqui viure amb més precarietat. Nosaltres considerem que, efectivament, pot ser un pas generar aquest pacte nacional que es proposa també a la moció, però sí que tenim una cosa molt clara: que el que necessitem de veritat no només són bones intencions, sinó que el que cal de veritat és prioritzar els drets socials als pressupostos i dotar de recursos reals els nostres serveis. I és per això que volem destacar tres eixos que per al nostre grup són absolutament innegociables.

Un, el dret a envellir a casa i la dignificació de les cures. En primer lloc, la moció encerta quan diu que la immensa majoria de les persones grans volen continuar vivint a casa seva, en el seu entorn i amb la seva xarxa comunitària. Però, per fer-ho possible, no podem continuar girant la mirada davant la realitat del servei d'atenció domiciliària. Podem parlar de dignitat per a la gent gran si continuem mercantilitzant i privatitzant el servei d'atenció domiciliària? La resposta és que no. Cuidar no pot ser un negoci més per als fons voltor. Envellir a casa amb dignitat significa dignificar les condicions laborals de les treballadores del SAD, que fan una tasca invisible i

essencial. I significa, sobretot, acabar d'una vegada per totes amb el col·lapse de les valoracions de dependència. És una vergonya de país que hi hagi persones que moren esperant una valoració. No es pot envellir amb dignitat si l'ajuda arriba quan ja és massa tard.

En segon lloc, la soledat no volguda és la gran epidèmia silenciosa del segle XXI i es combat donant oxigen i recursos als municipis, que són els qui estan a primera línia obrint casals, creant xarxes de barri i impulsant la prescripció social des d'una atenció primària que també necessita ser urgentment reforçada.

I permeteu-me posar l'accent en el punt 4 de la moció: la prevenció dels maltractaments amb perspectiva de gènere. Les dones grans pateixen una doble violència estructural, sovint invisibilitzada per l'edatisme i el masclisme. Necessitem protocols únics, però també serveis públics especialitzats d'acompanyament. Justícia feminista és també protegir les nostres àvies.

Finalment, la bretxa digital. La digitalització no pot ser una eina d'exclusió. El tancament de línies d'atenció presencial i la burocratització estan convertint l'accés als serveis públics essencials en una cursa d'obstacles impossible per a moltes persones grans. L'Administració no pot ser un mur. Demanar una cita mèdica o fer un tràmit de dependència no pot ser una odissea digital que obligui les nostres àvies a demanar permís per existir. L'atenció presencial i la simplificació administrativa són una qüestió de drets humans i de proximitat democràtica. L'Administració ha de cuidar, no posar barreres.

I una última qüestió: totes i cadascuna d'aquestes qüestions no haurien de veure's influïdes per la falta d'equitat territorial. Tothom té els mateixos drets amb independència del lloc on visqui; també els habitants dels municipis rurals i de muntanya, que tot sovint veuen limitada la seva autonomia personal, no només com a resultat de les condicions de vida pròpies de l'edat, sinó per la falta d'equilibri territorial en qüestions com la mobilitat, l'accés en equitat als serveis públics o la falta d'accessibilitat al seu entorn habitual, que es tradueix en una pitjor qualitat de vida. És necessari reforçar els serveis a aquestes persones per garantir la superació d'aquesta falta d'equitat en drets de ciutadania i serveis públics. La riquesa i la qualitat

democràtica d'una societat es mesuren exactament en com tracta aquells que ho han donat tot per construir-la.

Votarem a favor d'aquesta moció, sí, però també amb l'exigència real de que aquest pacte nacional es tradueixi en polítiques reals, en un enfortiment dels serveis públics i en una Catalunya que cuidi de veritat la seva gent gran.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Bon dia. La moció ens planteja que hauria de ser compatible fer-nos grans amb poder viure dignament, amb mantenir aquells vincles que durant la nostra vida productiva hem anat construint al nostre entorn. Ens diu que hauria de ser compatible fer-nos grans i que la nostra opinió fos tinguda en compte, que puguem participar en la vida cultural i social del nostre barri o del nostre poble. Però ja sabem que, quan venim a aquest faristol a defensar un dret, segurament és perquè aquest dret és dels que no és efectiu. I, tristament, una vida digna per a la nostra gent gran és un d'aquests drets que hem de continuar defensant perquè no ho és.

La moció parla de la soledat no desitjada, de violència, de bretxa digital. I com a elements per poder-los fer efectius proposa reforçar el SAD, la teleassistència, cuidar més les cuidadores, anar més ràpid en valorar la dependència. Amb les esmenes incorporades es parla també d'altres temes, han ampliat de què es parla. I és evident que a tots aquests punts no s'hi pot votar en contra. I, a més a més, com que hi ha moltes coses que no estan quantificades ni temporalitzades, segurament també tindrem el vot a favor del Govern, perquè no compromet a gaire.

Però també ens agradaria analitzar què és el que no diu la moció. Gairebé el vint per cent de la nostra població ara mateix té més de seixanta-cinc anys. I això, en part, explica aquesta dedicació del capital a mercantilitzar tots els mitjans de reproducció, amb unes inversions, amb un desplegament de productes que no havíem vist mai. Un

dels elements més il·lustratius d'aquesta penetració del capital és a les residències de les persones grans.

A Catalunya hi ha prop de 65.000 places, que abasten només 307 municipis i deixen 640 municipis sense aquest equipament. El seixanta vuit per cent dels municipis del nostre país no tenen residència. I això què ens diu? Primera: el nombre de places no cobreix tota la demanda. Les llistes d'espera són permanents. I la segona: no disposar, la majoria de pobles de Catalunya, d'aquest equipament significa que hem de traslladar fora de l'entorn habitual, de l'entorn habitual social i territorial –en el millor dels casos, quan s'hi troba una plaça–, les persones, quan han d'ingressar en una residència.

Una altra dada: d'aquestes prop de 67.000 places de residència, el vuitanta-quatre per cent són d'iniciativa privada. I d'aquestes, el seixanta-tres per cent són d'entitats privades amb finalitat de lucre. Són dades molt bèsties. Més del vuitanta per cent d'un servei que és deficient en nombre de places i en distribució territorial, que hauria de ser prioritari, que hauria de ser públic, doncs està en mans privades. I, a més, majoritàriament en mans d'empreses i fons d'inversió que el que cerquen és benefici a curt termini i que menystenen els aspectes de cures –la salut, sociosanitàries o sanitàries– a favor dels aspectes més hotelers. I no només aquesta iniciativa privada amb afany de lucre posseeix la majoria de les places, sinó que la tendència és incrementar-les. Fa dos anys, aquest seixanta tres per cent que he dit abans era només un seixanta-u per cent.

Clar, la veritat és que qui ha de voler, en el moment que ens tornem més vulnerables de la nostra vida..., qui ha de voler posar-se en mans d'aquests especuladors de cures? Doncs, poca gent, evidentment. La gent el que volem és quedar-nos a casa. I el que cal, doncs, és generar condicions perquè les persones puguin triar on viure, puguin viure on vulguin, puguin triar de quina manera volen viure, que puguin fer-ho amb dignitat, a casa seva, en un habitatge compartit, en un espai residencial, on sigui, però que puguin fer-ho amb dignitat. I, evidentment, hi ha elements de classe i de gènere que travessen aquesta tria.

A la moció parlem d'alguns elements importants per facilitar la vida de la gent gran a la seva pròpia casa. Votarem a favor d'aquests punts. Però la clau de tot plegat, per

nosaltres, és posar el focus en combatre les desigualtats de classe i les desigualtats de gènere, d'una banda. I d'una altra banda, acabar amb l'especulació de les cures i amb el negoci a costa de la gent gran de la classe treballadora. I aquí és on la CUP batallarem principalment.

Gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan Esquerra governava, morien vint-i-cinc avis per dia esperant la valoració de la dependència. Ara, des de l'oposició, proposen un pacte per envellir amb dignitat. Què és que no se la mereixien, llavors, la dignitat, els nostres avis? Utilitzar la gent gran com a reclam electoral i deixar-los a l'estacada quan s'ostenta el poder és d'un cinisme i d'una deslleialtat flagrants. Què pretenen exactament? Captar el vot dels despistats o constituir l'enèsima comissió institucional a on col·locar un altre president i vicepresident amb els corresponents complements salarials?

Noranta-tres anys, resident a Barcelona. L'octubre del 2024 va sol·licitar l'ajut a la dependència i, tot i que per llei l'havia de tenir resolta en sis mesos, en va trigar setze a saber que li pertocaven 180 euros mensuals. La resolució va arribar dies abans que morís. No va ser a temps de percebre ni la primera quota. Això no són llistes d'espera, això són llistes de baixes. Marejar la perdiu fins que els ciutadans moren i així poder obviar el deure que tenen envers ells. És això el que volen? Algú coneix cap menor marroquí d'aquests que han entrat il·legalment que hagi trigat setze mesos a rebre ajudes? I en cadascun d'ells no hi inverteixen 180 ridículs euros mensuals, eh?, n'hi dediquen més de 3.500. Aquests sí que els tenen pressupostats i disponibles amb immediatesa? Per als nostres avis, no. Però per a qui ve aquí saltant-se la llei i saquejant l'estat del benestar, el que faci falta. Barra lliure.

Vergonya. Els hi hauria de caure la cara de vergonya. Vuitanta mil catalans esperant una valoració o una prestació. Quaranta mil amb el dret reconegut sobre el paper, però cap quota ingressada al banc. I això que la llei diu que la resolució pot trigar

màxim mig any. Saben quina és la mitjana real? Tres-cents quaranta-un dies, gairebé dotze mesos per dir-li a un avi si té dret a dues hores d'atenció domiciliària o a 259 euros mensuals. És absolutament dantesc.

L'any passat l'Administració va reclamar 10.665 deutes per defunció. És a dir, no només van pagar la prestació quan l'afectat ja era dins una caixa de roure, sinó que van enviar una carta a les famílies dels difunts exigint-los el retorn dels diners. És a dir, no només van faltar a la seva responsabilitat, sinó que van fer llenya de l'arbre caigut. Es pot ser més inhumà i desconsiderat?

Qui presenta aquesta moció? Esquerra Rendicionista. El grup que va dirigir el Departament de Drets Socials entre el 2021 i el 2024. Els anys de valoracions encallades, expedients acumulats i famílies trucant a telèfons que no contestaven. El partit de Chakir El Homrani, responsable del caos i mortaldat a les residències durant la pandèmia. Es creu moralment competent ara per liderar comissions d'estudi o emetre informes semestrals? Per llogar-hi cadires!

Aliança Catalana defensa els avis d'aquest país. Ells l'han aixecat a base de jornals a la fàbrica. Han pagat taxes i impostos sense queixar-se ni demanar mai res. Com a societat ens pertoca protegir-los i recompensar-los. Que quan truquin al metge algú els despenyi el telèfon i els atengui; que la pensió els hi permeti viure confortablement a casa seva, a la seva vila, entre els seus; que quan demanin ajuda a l'Administració, la resolució sigui justa i no arribi l'endemà de l'enterrament. Envellir amb dignitat és això, no fer grans proclames per col·locar uns quants diputats en noves comissions i guinguetes. Menys Chakirs El Homranis i més Catalunya.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. En primer lloc, moltes gràcies a les diputades que heu presentat esmenes. N'hem acceptat quatre, com ha dit la diputada del PP; al PP i una transacció que hem fet a tres bandes amb Junts per Catalunya i Partit Socialista.

Diputada Jové, la prescripció social no és una cosa que ens hàgim inventat, és una cosa que vostès també presentaven en la defensa de l'agència social i sanitària. És una proposta seva, també.

Per altra banda, el tema de que potser hauríem d'esperar que comenci la comissió de gent gran. Diputada Jové, vostè és la presidenta, convoqui'ns. Nosaltres, a diferència d'altres, assistim a totes les comissions –a totes– d'aquest Parlament. A diferència d'altres, que no venen a ni una.

I gràcies a la resta de diputats i diputades pel vostre vot a favor.

I em permetran que..., en aquest darrer minut que jo tinc, voldria explicar una història que segurament s'allunya molt del populisme a què estem acostumats aquí a parlar. Mirin, el 1990 va arribar una família –com tantes que arriben i que continuaran arribant– del nord d'Àfrica. I va arribar a un poble molt petit al Maresme, amb tres criatures molt petites. I, evidentment, la cultura catalana no la coneixien gaire, i de la mà de veïnes van aprendre i conèixer moltes de les tradicions catalanes. Mirin, el seu primer Nadal, el del 1990 –perquè van arribar el 17 de maig–, evidentment ells no coneixien ni sabien què significaven els Reis, i en veure que la resta de veïns i veïnes gaudien dels regals, al matí van anar corrents a casa d'una estimada veïna per dir-li que no entenien per què tots els nens tenien regals de Reis i ells no. La veïna els hi va dir que els Reis s'havien equivocat d'adreça perquè no havien escrit carta –no sabíem que s'havia d'escriure carta–, i que els regals els havien portat a casa seva. I a la tarda va portar aquests regals a aquesta família. I gràcies a aquesta acollida tan populista...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Najat Driouech Ben Moussa

...que vostès avui estan fent, i gràcies a milers i centenars de catalanes que avui també són gent gran, com és l'exemple de Maria Antònia, que tenim avui amb nosaltres.

Això és una esmena a la totalitat del seu discurs, senyora Orriols.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut

302-00283/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Diputats i diputades, permetin-me, en primer lloc, saludar el secretari general de la Joventut Nacionalista de Catalunya i membre de l'executiva nacional que avui ens acompanyen, perquè justament amb aquesta moció que tenim avui el que fem és donar-los veu.

Avui debatem una moció en matèria de polítiques de joventut que en essència és parlar del present i del futur del nostre país. Perquè quan un jove no es pot emancipar, quan un jove veu que ha de marxar perquè aquí no té oportunitats, o quan veu que no pot construir un projecte de vida tal com se l'havia imaginat, no està fallant una política concreta, sinó que està fallant el conjunt del país.

Aquest dilluns el president Rull ens recordava en un acte les paraules del president Rigol quan deia que un país és un relleu generacional ben fet. I justament en relació amb la moció que acabem de presentar fa uns segons i aquesta, parlant de gent gran i de joventut, justament abordem això: un relleu generacional ben fet, un relleu generacional que no es pot donar mai per descomptat, sinó que cal construir cada dia. I com ho hem de fer? Garantint oportunitats d'una generació a l'altra, amb la següent, que hi hagi sobretot també una dosi de generositat entre generacions, i permetent justament que els joves puguin arrelar, viure i prosperar i generar el seu projecte de vida aquí a Catalunya. Per això, la primera idea d'aquesta moció era posar el focus en la importància de les polítiques de joventut que han de guiar de manera transversal l'acció de govern.

El segon aspecte que fèiem amb aquesta moció era abordar-ho des d'una perspectiva de l'avaluació i la necessitat de retiment de comptes sobre les polítiques també en matèria de joventut. Vaig dir-ho a la interpel·lació: tenim un pla nacional de joventut de Catalunya, tenim un pla d'actuacions 21-26 que acaba enguany, on el vuitanta per cent de les actuacions que es recullen són actuacions que porten anys i anys fent-se, fins i tot abans de l'aprovació del propi pla nacional. Per tant, el que entenem des de Junts per Catalunya és que és necessari que adaptem aquestes polítiques que fem amb els joves i que les puguem avaluar, saber què és el que ha funcionat i què no ha funcionat d'aquest pla d'actuacions a l'hora de poder pensar en el següent que ha d'entrar en vigència l'any vinent. Perquè governar també és retre comptes, i si no tenim indicadors clars que ens permetin avaluar aquestes polítiques el que fem és acabar fent polítiques a cegues.

I el tercer aspecte d'aquesta moció en què es posa èmfasi de manera bastant central és en l'emancipació juvenil. Com saben tots vostès, l'emancipació juvenil a Catalunya ronda la mitjana d'edat al voltant dels trenta anys. Casa-feina per tenir aquest futur; és aquest binomi que no m'he cansat i no em cansaré de repetir en aquest Parlament mentre en sigui diputada, perquè no pot ser que una generació estiguem condemnada a viure pitjor que la generació que ens ha precedit.

Per això, des de Junts per Catalunya entenem que ens calen objectius concrets, mesurables i calendaritzats en matèria d'emancipació juvenil, perquè tot allò que no mesurem no serem capaços de poder-ho millorar. Crec que tots estem d'acord en què hem de millorar i augmentar la taxa d'emancipació juvenil i que cal reduir l'edat mitjana d'emancipació. Tots hi estem d'acord i el que demanem des de Junts per Catalunya és: fixem-nos un horitzó. De quina manera ho volem fer? Quina taxa d'emancipació missionem? En quin termini? De quina manera? Estan funcionant les polítiques que estem fent ara mateix per millorar aquesta emancipació dels joves de Catalunya?

Perquè, com ahir mateix feia des d'aquí la diputada Judith Toronjo, en matèria d'habitatge creiem que calen més instruments. Cal millorar els préstecs a l'emancipació juvenil perquè s'adaptin a la realitat del país i fem que aquesta condició d'habitatge de protecció oficial només es mantingui mentre no s'ha retornat aquest préstec. Però també creiem necessari incrementar aquest parc públic d'habitatges

amb aquesta reserva per a la gent jove, passant del vint-i-cinc per cent actual fins al trenta per cent.

També en matèria de fiscalitat, justament amb incentius a la compra de primer habitatge, amb bonificacions de l'ITP, o també, en un paquet fiscal jove, que també m'ho heu sentit diverses vegades repetir en aquesta cambra, incorporant un programa de bonificacions i exempcions en el tram autonòmic de l'IRPF, justament durant els primers anys d'activitat dels joves. Perquè necessitem una fiscalitat que entengui que els primers anys de la vida laboral són determinants. És determinant poder garantir que els joves es queden a Catalunya, que el personal qualificat no marxa a fora, i justament hem d'intentar alleugerir aquesta pressió fiscal durant els primers anys de vida laboral. Perquè escollir recaptar menys avui sobre els joves al final és poder garantir que en un futur podran contribuir i de molt bon grat al sosteniment del país, molt millor del que ho fan ara mateix.

I, per últim, en el temps que em queda, en l'àmbit del lleure educatiu –i, en aquest sentit, fer un agraïment immens al diputat Canadell–, que es recullin les reivindicacions del sector que nosaltres simplement hem traslladat en aquesta moció, davant del greuge que viuen durant aquest any i ara mateix. Proposem mesures immediates, com heu pogut veure en la moció, amb línies de crèdit des de l'ICF, però també amb un programa de disseny per compensar aquestes pèrdues de l'activitat cessant que ja tenen ara, però també de les previsions futures que tindran arran de la baixa reserva de places o pràcticament nul·la reserva de places per a l'any vinent.

I acabo, president. La millor política de joventut és aquella que permet als joves tenir el seu futur sense renunciar al projecte de vida que volen emprendre. Una Catalunya que facilita l'emancipació és una Catalunya que genera oportunitats. Una Catalunya que reté talent fa que sigui una Catalunya més competitiva. I una Catalunya que confia en els seus joves és una Catalunya que confia en ella mateixa.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. En primer lloc, vull començar agraint al Grup Parlamentari de Junts la presentació d'aquesta moció, i també especialment a la diputada Urroz el to que va tenir durant la seva interpel·lació. Crec que és positiu que, una setmana més, aquesta cambra torni a debatre sobre les polítiques de joventut, perquè si hi ha una realitat que compartim tots els grups parlamentaris, independentment de les nostres diferències ideològiques, és que, malauradament, els i les joves del nostre país continuem afrontant dificultats molt importants per desenvolupar el nostre projecte de vida.

I crec que també és important dir una cosa molt clara: aquesta realitat no és conseqüència de la manca d'esforç dels joves. Som una generació formada, preparada, amb talent i amb ganes de construir el nostre futur; una generació que estudia i que treballa, però que sovint ens trobem amb obstacles que no depenen de nosaltres. Per això, des de les administracions públiques tenim la responsabilitat d'impulsar polítiques que ampliïn les oportunitats i que facin possible que tots els joves tinguem l'oportunitat de desenvolupar el nostre projecte de vida amb autonomia. Parlem d'emancipació, d'habitatge, d'accés a una feina estable, de poder iniciar un projecte familiar o simplement de tenir expectatives de futur. I precisament per això les polítiques de joventut han de tenir una mirada transversal, capaç de coordinar tots aquests àmbits i donar una resposta integral als reptes que afrontem els joves.

Coincidim, per tant, en bona part dels objectius que planteja aquesta moció. Compartim la necessitat d'avaluar les polítiques públiques, com ha comentat la diputada Urroz, de continuar treballant per facilitar l'emancipació i de donar suport als sectors que avui es troben en dificultat. També hem volgut contribuir a millorar aquesta iniciativa, i per això des del nostre grup parlamentari vam presentar cinc esmenes, amb la voluntat de reforçar alguns dels plantejaments de la moció i d'incorporar-hi elements que consideràvem que, al nostre parer, eren importants.

Finalment, doncs, n'hem pogut transaccionar tres d'aquestes i se'ns ha acceptat una esmena. I també, doncs, tornar a agrair aquest fet.

En primer lloc, una de les esmenes anava dirigida a reforçar el paper del Consell Nacional de la Joventut i de les entitats juvenils. Les polítiques de joventut han de construir-se amb els i les joves, escoltant les seves organitzacions i el teixit associatiu que treballa cada dia sobre el terreny.

També hem volgut que els objectius siguin més concrets, mesurables i avaluable. Sovint parlem d'emancipació, però també hem de poder mesurar les polítiques que impulsem, si funcionen o si realment contribueixen a reduir una edat d'emancipació que en l'actualitat continua sent molt elevada.

Pel que fa a l'habitatge, compartim plenament la preocupació que s'expressa en aquesta moció, però també és cert, cal dir-ho, que avui no partim de zero. Aquest Govern ha situat l'accés a l'habitatge com una prioritat. Ho ha fet impulsant els préstecs d'emancipació perquè els joves puguem accedir al nostre primer habitatge; mantenint la reserva mínima del vint-i-cinc per cent dels habitatges protegits per a persones joves; reforçant els ajuts al lloguer, i incrementant el parc públic d'habitatge. Per això, més que substituir les polítiques existents, considerem que el que cal és consolidar-les reforçar-les i continuar millorant-les cada dia.

On sí que tenim discrepàncies –i crec que això, doncs, no sorprèn ningú– és en els punts relatius a la fiscalitat; no perquè no compartim l'objectiu de facilitar l'emancipació dels joves, sinó perquè aquest Parlament ja va tenir l'oportunitat d'aprovar mesures molt importants en aquesta direcció. El Decret Llei 5/2025, impulsat pel Govern, va introduir millores fiscals significatives per als joves: va ampliar el límit de renda per poder aplicar la deducció pel lloguer de l'habitatge habitual, passant dels vint mil als trenta mil euros; va incrementar la deducció màxima fins als cinc-cents euros; va eliminar requisits que limitaven l'accés a aquesta deducció, i va ampliar fins als trenta-cinc anys l'edat dels joves beneficiaris. Aquestes mesures en l'actualitat ja són una realitat, i ens hagués agradat que en aquell moment el Grup Parlamentari de Junts hi hagués votat a favor, ja que cal recordar que van votar-hi en contra. *(Aplaudiments.)*

Finalment, respecte al sector del lleure, compartim la preocupació per la situació que viu el sector, i per això també hem treballat amb la diputada Urroz perquè aquest

apartat de la moció fos més útil i més aplicable. Respecte al punt vuitè, serà l'únic al que no podrem donar suport, que és el que fa referència a iniciar els processos i tràmits jurídics per incloure les colònies i les sortides en els plans i currículums, ja que creiem que per responsabilitat s'hauria d'obrir un diàleg tant amb el sector docent que s'està reivindicant com amb el sector del lleure, que en l'actualitat necessita el nostre recolzament en aquests moments, i no intentar solucionar-ho, potser, via moció, sense tenir el diàleg suficient.

Per a la resta de punts..., hem transaccionat diferents punts per reforçar els instruments de suport econòmic al sector, incorporant-hi els departaments implicats i establint mecanismes estables de seguiment amb les organitzacions representatives d'aquest sector. Creiem que aquesta és la millor manera d'acompanyar unes entitats que desenvolupen una funció educativa i social imprescindible al nostre país.

Des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar continuarem treballant perquè els joves es puguin emancipar abans, perquè tinguin més oportunitats i perquè les polítiques públiques continuïn avançant des del rigor, l'avaluació i el diàleg.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, també saludar els membres de la JNC que ens acompanyen en aquest debat; malauradament, no podem saludar cap membre del Govern. Però, en tot cas, crec que és important també destacar que hi ha una idea de fons que compartim amb el grup proponent, que és situar la necessitat de que les polítiques de joventut no siguin subsidiàries de la resta de polítiques públiques.

Perquè, sovint, quan parlem de polítiques de joventut, només hi arribem quan parlem d'un problema concret: quan parlem de l'accés a l'habitatge, de la precarietat laboral, de les dificultats d'emancipació o d'altres situacions de vulnerabilitat. I és evident que aquests són reptes fonamentals, són alguns dels principals obstacles que avui tenen

molts joves per poder desenvolupar el seu projecte de vida, però les polítiques de joventut són i han de ser molt més que donar resposta als problemes quan aquests ja han aparegut. Perquè les polítiques de joventut pensem que han de servir també per generar oportunitats, per reforçar l'autonomia de les persones joves, per fomentar la participació i garantir que els joves puguin construir un projecte de vida propi. I han de ser, per tant, polítiques actives, amb mirada de país i amb instruments útils perquè permetin poder desplegar això.

I és en aquest sentit que volem també tornar a remarcar i tornar a situar la importància que creiem que tenen o que haurien de tenir, doncs, instruments com són, per exemple, la Direcció General de Joventut o l'Agència Catalana de Joventut, que precisament són els instruments, són les eines que té el Govern per dissenyar i per desplegar aquestes polítiques actives en matèria de joventut. Evidentment, també, des de la transversalitat, perquè les polítiques de joventut han d'impregnar el conjunt de l'acció del Govern, però també des d'aquesta centralitat, amb lideratge polític i amb capacitat d'impulsar polítiques pròpies.

I aquí vull posar dos exemples que han sortit en reiterades ocasions. Primer, en l'estratègia de reconeixement del lleure educatiu, no només com una eina per canalitzar les necessitats i les problemàtiques que avui travessa el sector del lleure educatiu, sinó també com una política activa que ens permeti reconèixer el seu valor, donar-lo a conèixer i també reforçar el seu paper com un espai educatiu comunitari i de participació de primer ordre en el nostre país. I segon, també –ho hem dit en diverses ocasions–, el Carnet Jove, que ha de ser una política pública adreçada directament a les persones joves, que ha de fer aquest salt d'escala també per ser aquesta eina activa de promoció i d'accés a altres drets que també tenen les persones joves, com poden ser l'accés a la música, la cultura o altres àmbits d'oci i de participació.

I precisament en aquest sentit, en la darrera interpel·lació que vam fer tant nosaltres, des del Grup d'Esquerra Republicana, com va fer la diputada de Junts per Catalunya, aquesta mirada la trobem a faltar per part de la consellera, tenint en compte que justament les polítiques de joventut de forma activa, amb aquest accent que hi estem posant, depenen, corresponen al Departament de Drets Socials. Per tant, compartim

el que diu la moció en aquest sentit: les polítiques de joventut han de ser una política principal del Govern i també compartim que han de tenir una mirada transversal, tal com es recull també en el pla nacional de joventut de Catalunya. I, en aquest sentit, doncs, evidentment, la finalització del pla d'actuacions 2021-2026 ens ofereix també aquesta oportunitat per avaluar, per revisar i per reforçar aquelles polítiques que s'han pogut desplegar fins al moment i, per tant, encarar amb més ambició el proper període de desplegament fins al 2030.

Durant, també, aquesta interpel·lació que feia la diputada Urroz, parlava –i ho ha tornat a fer avui– d'aquest binomi entre casa i treball com els dos grans reptes de l'emancipació juvenil. I compartim també que aquests són dos dels principals obstacles que avui tenen molts joves per poder construir el seu projecte de vida. I precisament també hem de dir que per això esperàvem trobar en aquesta moció més propostes vinculades a aquests dos àmbits, perquè des del nostre punt de vista no resoldrem aquests reptes només a través de rebaixes fiscals com es proposa. Són un mecanisme que es pot estudiar, especialment començant pels trams de renda més baixos, sempre que vagin acompanyats, evidentment, d'altres mesures, però no pot ser que aquesta sigui l'única resposta a les necessitats d'emancipació que tenen les persones joves.

I en l'àmbit d'habitatge, és evident que determinades accepcions, amb molts matisos que no van en la línia del que defensa aquesta moció, poden ajudar en moments concrets, però difícilment permetrem que més joves siguin propietaris de casa seva si la propietat continua concentrant-se cada vegada en menys mans a causa de l'acaparament i de l'especulació. I és en aquest sentit que propostes com les que vam defensar i debatre ahir en aquesta cambra i a les quals Junts per Catalunya hi van votar en contra, creiem que van precisament en aquesta línia de possibilitar que cada cop més joves puguin ser també propietaris de casa seva.

Per tant, a grans trets, aquesta moció incorpora també elements que compartim, també aquells que fan referència al lleure educatiu i a la situació que pateixen actualment les cases de colònies, derivats d'aquest conflicte educatiu; un punt que també ja vam debatre en l'anterior moció. Hi votarem favorablement i, per tant, també reiterem un cop més que esperem que el Govern, d'una vegada per totes, posi

mesures concretes sobre la taula i doni resposta a un sector que no pot continuar vivint amb aquesta incertesa.

Per tant, com he dit, votarem a favor d'alguns punts, però hi han altres punts que no hi podrem votar favorablement. I agraiïm també la voluntat i el to en aquesta moció.

Gràcies.

El president

I en tercer lloc, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet. Disculpin: l'esmena, perquè és una esmena.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Doncs sí, president, hem presentat una esmena perquè el Parlament pugui manifestar com la immigració afecta el dia a dia dels joves. I en base al cordó sanitari no se'ns ha acceptat. Jo, de vostès, faria una ullada a les darreres enquestes. *(Aplaudiments.)*

Junts va tenir la conselleria d'Habitatge dotze anys. Va fer 550 pisos protegits. La taxa d'emancipació actualment a Catalunya és del 17,4 per cent; la mitjana europea, del trenta-u i mig. A Catalunya cada jove necessita més de divuit anys de sou per comprar un pis de cent metres quadrats. Si el lloga, el lloguer se li menja el seixanta-dos per cent del sou. No podem fer créixer Catalunya al ritme de centenars de milers de nouvinguts en pocs anys sense tindre conseqüències negatives. L'informe oficial de l'Agència Catalana de Joventut diu que el 23,6 per cent dels joves de Catalunya ja no són de nacionalitat espanyola, sinó de nacionalitat estrangera; set punts per sobre de la mitjana estatal.

Catalunya no té una crisi d'emancipació juvenil perquè els nostres joves siguin menys treballadors o menys preparats que les generacions anteriors; la té perquè els diferents governs han estat incapaços de garantir dues condicions bàsiques: feina digne i habitatge assequible. Ens presenten un pla amb 931 milions, 454 actuacions i desenes de programes diferents. Només setze, setze actuacions fan referència a l'habitatge; el tres i mig per cent del total. Això sí, eh?, destinen centenars de mesures a altres àmbits que difícilment solucionaran el problema.

Proposen un préstec. I no, no hi caurem, en la seva trampa. El préstec ja existeix. El que Junts proposa és apujar-lo deu mil euros més. Apujar els préstecs d'emancipació de cinquanta mil a seixanta mil euros no solucionarà el problema. El que se'ls hi ha d'explicar als joves és que, quan signen la compra d'un habitatge amb aquest préstec, el que fan és que els hi queda qualificat com a habitatge de protecció oficial de manera permanent, per sempre. O sigui, signen una hipoteca amb el banc, un deute amb la Generalitat i renuncien per sempre al valor del seu propi pis. Li'n diuen emancipació quan seria el més adient parlar de servitud. Això no és ajudar-los a emancipar-se; és hipotecar-los dues vegades i quedar-se les claus del seu futur.

I el mateix passa amb les polítiques de subvenció de lloguer, un altre engany que els fa fer-los més dependents. L'any 2024 a Catalunya es van qualificar 1.893 pisos de protecció oficial. En van caducar més de set mil i se'n van perdre més de 5.223. Aquest any, segons dades del propi Govern, se'n perdran 7.853 més. Però vostès volen continuar fent habitatge de protecció oficial.

Pel que fa al tràmit autonòmic de l'IRPF, 23.000 milions l'any marxen de Catalunya cap a Madrid, i es conformen en retocar bonificacions del tram autonòmic. Vostès sempre s'han conformat amb la xavalla. La fiscalitat pròpia existirà el dia que la caixa sigui nostra, amb la restitució de l'Estat català. Vostès i el reguitzell de governs que els han precedit han preferit saturar la demanda residencial molt més de pressa que l'oferta de l'habitatge. Cap govern pot pair un problema tan greu com el desequilibri entre població i recursos.

L'informe oficial de l'Agència Catalana de Joventut aprovat aquest any diu textualment que des del 2019 s'està produint un desplaçament ideològic entre els homes més joves. Aquest gir no és per moda. És perquè és la generació més formada i pitjor pagada de la història, la que no pot marxar de casa fins als trenta anys, la que veu com es reparteixen ajuts, pisos i prioritats i ells no poden accedir a cap. Aquests joves als que Aliança Catalana no els volem amb deutes, a ells els tornarem el país, el seu país, amb sous per poder viure dignament, amb pisos per comprar sense lletra petita i restituint l'Estat català que els pertany. Ells ho saben. Per això cada dia són més els que ens fan confiança.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, avui Junts ens presenta una moció que és impossible no votar-hi a favor. Parlen de millorar l'accessibilitat dels joves a l'habitatge, bonificacions i deduccions fiscals per als joves, ajudar les cases de colònies després de que el sector hagi patit moltes cancel·lacions a causa de la vaga de professors; qüestions que, com dic, és impossible no estar-hi d'acord per la seva obvietat. Així que aprofitaré per plantejar un debat i algunes reflexions amb una miqueta més de fons.

Estem tots d'acord que l'accés a tenir un habitatge, ja sigui de compra, de lloguer, és el principal problema i dificultat que tenim els joves a dia d'avui. I per què passa això?, ens hauríem de preguntar. Doncs això passa perquè tenim un problema evident, que és l'oferta i la demanda. No hi ha prou habitatges per la quantitat de gent que som a dia d'avui a Catalunya. Catalunya ha passat dels 6 milions d'habitants a més de 8 milions, i el parc d'habitatge no ha crescut en la mateixa proporció. I quan la població creix a un ritme molt més ràpid que l'oferta d'habitatge, el resultat és el que tenim a dia d'avui: preus de venda disparats, lloguers pels núvols, i els joves, que som els qui principalment patim aquesta situació i ens quedem totalment expulsats del mercat.

I com hem passat d'aquests 6 als 8 milions? Perquè els joves catalans estem tenint molts fills? Doncs no, és completament al revés. Cada vegada els joves catalans tenim menys fills. I una de les causes és precisament que no tenim les condicions ni les eines per poder formar una família. La població ha crescut a costa d'una immigració que crec que a dia d'avui ja hauríem d'admetre tots que ha arribat a un punt insostenible. I és insostenible perquè no ve acompanyada de planificació, de control ni de capacitat real d'integració. I això està tenint conseqüències sobre els serveis públics, sobre la seguretat, la salut i, evidentment, també sobre l'habitatge.

I davant d'això, qualsevol persona amb dos dits de front es preguntaria: «Podem continuar creixent a aquest ritme sense ampliar habitatges, sense fer més CAPs, sense fer més escoles i sense ampliar els serveis socials?» Doncs no, és evident que no. Però la majoria d'esquerres que governa el Govern d'Espanya i la Generalitat de Catalunya, no aplica aquest sentit comú que veu tothom. En lloc de planificar, diuen que som l'ONG d'Europa; en lloc de posar ordre, diuen que aquí pot venir tothom i regularitzen més d'1 milió i mig de persones; en lloc de protegir els joves, ens condemnen a competir per uns habitatges que són cada vegada més escassos.

I, clar, senyors de l'esquerra, com que vostès mateixos també veuen que amb tanta demanda i tan poca oferta la situació es complica, què fan? Què és el que ens proposen? Proposen posar les eines per augmentar l'oferta, per abaixar impostos i perquè els joves puguem accedir a un habitatge? Doncs no, tot al contrari. Vostès el que fan és que aproven unes lleis soviètiques, com van fer ahir, que vulneren els drets que haurien d'estar consagrats en qualsevol estat de dret i en qualsevol democràcia occidental. És a dir, vostès ens generen un problema perquè no han planificat el creixement de població, perquè no han fet habitatge i perquè han carregat d'impostos la compra i el lloguer, i ens deixen als joves a l'estacada.

Els joves estem en el pitjor moment de la història democràtica d'Espanya: és impossible comprar o llogar un habitatge, sous baixos i impossibilitat per formar una família. Però és que, mentre els joves estem pitjor que mai, resulta que els nostres governs, tant el d'Espanya com el de Catalunya, estan millor que mai, recapten més impostos que mai i tenen més diners que mai. És a dir, ho fan a costa d'espoliar l'esforç dels joves que guanyen diners amb el seu treball i els hi confisquen amb l'IRPF més alt de tot l'Estat. Ho fan també a costa d'apujar un onze i mig per cent el preu de l'habitatge, amb un IVA, amb un ITP, amb uns actes jurídics documentats. Un jove que es vol comprar un pis de 300.000 euros –300.000 euros, que a qualsevol municipi de l'àrea metropolitana és un preu difícil de trobar– vostès els hi fan pagar un mínim de 30.000 o 34.000 euros en impostos. Una autèntica estafa.

I alguns sortiran aquí a dir que només culpabilitzem la immigració de tot això. Doncs no, nosaltres els culpabilitzem a vostès, que han incrementat la població sense planificació, amb demagògia i, a dia d'avui, negant la realitat. Nosaltres defensem una

immigració legal, ordenada, vinculada a un contracte de treball i amb capacitat d'integració a la nostra societat. Però no entendre que tot aquest creixement de població ha d'anar acompanyat d'habitatge, de serveis públics i d'ordre és no assumir la realitat.

Per tant, deixin ja de fer tant de mal als joves, perquè estem pagant les nefastes conseqüències de la seva infame gestió.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Casa, trabajo, futuro. Ese es el trinomio que utiliza Junts precisamente para referirse a todo lo que los jóvenes catalanes ya no tenemos. Todo lo que sí tuvieron nuestros padres, todo lo que sí tuvieron nuestros abuelos, pero que a nosotros, pese a esforzarnos y hacer todo lo que se nos pide, el sistema nos lo niega.

Empecemos por la primera pata del trinomio: la casa. En Cataluña, la edad media de emancipación roza ya los treinta años –cuatro años más que la media europea– y esto que hoy parece normalizado, hace unos años era prácticamente inconcebible. Porque, cuando decimos que los jóvenes no pueden irse de casa, no hablamos de adquirir un simple bien inmueble, sino que hablamos de la imposibilidad de construir un hogar, de formar una familia, de empezar nuestro propio proyecto de vida.

Y, claro, ¿qué pasa? Que precisamente para maquillar esta realidad, resulta que ustedes, Junts, compren el marco mental socialista y hablan de jóvenes de cuarenta años. Pero es que no nos engañemos, esto no es un guiño generacional; esto en realidad es un eufemismo para camuflar la precariedad que asfixia a los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)* Porque mientras nuestros padres, precisamente a esa edad, ya rozaban el final de la hipoteca y veían crecer a su familia, resulta que hoy muchos de esos jóvenes de *cuarenta* años siguen atrapados en la inestabilidad laboral y

habitacional y no pueden poner ni siquiera los cimientos de su propio proyecto de vida.

Y resulta que, ante esta realidad, Junts presenta un conjunto de medidas enmarcadas en otra de sus propuestas de nombre grandilocuente –en este caso, la han llamado estrategia nacional de emancipación– y entre ellas destacan, por ejemplo, incrementar el parque público de vivienda, aumentar las bonificaciones para dar facilidades al acceso al alquiler, bonificar el ITP de la adquisición de la primera vivienda para los jóvenes..., que, por cierto, esto es una curiosa forma de autoenmendarse, teniendo en cuenta que fue Artur Mas quien lo subió en 2013.

Pero yo les pregunto: ¿saben quiénes ya disfrutan de todo esto? ¿Saben quiénes ya pagan menos ITP? ¿Saben quiénes ya tienen bonificaciones para hacer el mercado del alquiler más accesible? O, por ejemplo, ¿saben quiénes ya pueden acceder con más facilidad a una vivienda por ser españoles? Los jóvenes extremeños, los jóvenes andaluces, los jóvenes castellanoleoneses y los jóvenes aragoneses. ¿Y sabe usted cuál es el mínimo común denominador de todas estas cuatro regiones? Que gobierna VOX. (*Alguns aplaudiments.*) Que gobierna VOX.

Y esa es la diferencia. Esa es la diferencia entre ustedes y nosotros. Ustedes, tras haber gobernado Cataluña más años que nadie, proponen estas medidas cuando están en la oposición. VOX, en cambio, no. VOX lo que hace es proponerlas en oposición, defenderlas en campaña y, cuando llega a gobierno, las ejecuta –las ejecuta, señora Urroz.

Pero vayamos a la segunda pata *de* ese trinomio: el trabajo. En este sentido, el otro día, la *consellera* –que hoy no está– decía: «No hace falta bajar los impuestos a los jóvenes porque la progresividad fiscal ya hace su trabajo.» Esta frase, tan vergonzosa como falsa, se deriva en dos cuestiones. La primera es que este Govern admite con esto que, como los jóvenes catalanes cobran sueldos de miseria, ya tributan en los tramos más bajos del IRPF y, por tanto, pues, oye, no hace falta aliviarles más la presión fiscal. Entonces, están asumiendo la miseria juvenil como el estado natural de las cosas. Esa es su receta, señores socialistas, para los jóvenes catalanes: que se conformen con la precariedad, porque así al menos pagan menos IRPF. ¡Es que

es tremendo! ¡Es de tener la cara de cemento armado! (*Alguns aplaudiments.*) ¡Una auténtica barbaridad! ¡Es vergonzoso, completamente vergonzoso!

Pero es que la segunda cuestión de todo esto es que su teoría de que los jóvenes pagan menos impuestos es completamente falsa. Primero, porque nuestros jóvenes ya no pueden, por ejemplo, beneficiarse de deducciones históricas, por ejemplo, en vivienda habitual o en hipoteca, al ser anteriores al 2013. Pero es que tampoco pueden, por ejemplo, acceder a deducciones a hijos a cargo sencillamente porque la precariedad laboral y la falta de vivienda les impiden formar una familia. Por tanto, a igual salario, muchos jóvenes soportan hoy una carga fiscal mucho más dura que generaciones anteriores. Ese es su modelo, señores socialistas. Un modelo que no defiende a los jóvenes, que los castiga. Los castiga si trabajan, si alquilan, si compran. Les castiga hagan lo que hagan. Y ese es su modelo. (*Alguns aplaudiments.*)

Y esto me lleva a hablar del último punto, digamos, de este trinomio, que es el futuro. Porque cuando ustedes, los señores de Junts, dicen: «No, es que los jóvenes no tendrán futuro.» Pues ese diagnóstico es en parte verdad a día de hoy, por desgracia. Pero yo les digo que ustedes han olvidado un pequeño detalle: que ustedes han gobernado treinta y dos años de los cuarenta y cinco aquí en Cataluña; que, precisamente, esta generación viva peor que sus padres y sus abuelos no es algo que haya caído del cielo, es una consecuencia directa de las políticas de Convergència y de sus sucursales y sus sucesivas marcas, que han antepuesto sus intereses y sus delirios separatistas a los intereses reales de los jóvenes catalanes.

Porque esa es su herencia, es precisamente ese trinomio –y acabo, señor presidente–, el trinomio de la miseria: jóvenes sin casa, sin trabajo y sin futuro. Pero es que esto, este trinomio, lleva su firma, porque ustedes son los responsables no de gestionar el futuro de los jóvenes, sino de hipotecarlo.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. I bon dia a totes i a tots de nou. Bé, compartim el diagnòstic inicial de la moció, que és evident que l'emancipació juvenil a Catalunya és una assignatura pendent d'aquest país i que fins i tot es pot qualificar d'emergència. Que l'edat mitjana per poder marxar de casa estigui gairebé als trenta anys, doncs, evidentment, no es pot considerar només una dada estadística, sinó que és un drama social, és una angoixa vital i és, evidentment, una paret que frustra el futur de tota una generació.

Però, tot i que en compartim el diagnòstic, estem radicalment allunyats de les seves receptes. Vostès, Junts, ens presenten una moció que en realitat és un catàleg de rebaixes fiscals i de lògiques de mercat. Vostès troben la solució rebaixant impostos i injectant diner públic al sector privat. Les nostres propostes són garantia de drets, regulació del mercat i apujar els salaris. El debat, per tant, no seria si estem a favor o en contra dels joves, evidentment, sinó quin model realment ajuda els joves, el que nosaltres proposem, el dels Comuns, els dels salaris i regulació, o el de Junts, que és deutes i rebaixes de rics.

Per tant, donarem suport a una estratègia nacional d'emancipació, però no comprarem el seu model fiscal. I em vull centrar en dos eixos clau. Primer, en el bloc de l'habitatge. Vostès proposen ampliar préstecs de fins a seixanta mil euros per a l'emancipació, tornar les desgravacions per compra i donar incentius fiscals als propietaris que lloguin a joves. Però els joves de classe treballadora no necessiten que els facilitem endeutar-se, el que necessiten és que els preus dels lloguers baixin.

Vostès volen solucionar el drama de l'habitatge jove regalant diners públics als propietaris i demanant als joves que s'endeutin fins a les celles. Això no és política de joventut, això ja ho coneixem; això és inflar l'ampolla immobiliària de tota la vida i posar catifa vermella a l'especulació.

L'emancipació real no passa per posar pegats fiscals que acabaran a les butxaques dels rendistes; passa per ampliar el parc públic d'habitatge de veritat, i celebrem que demanin el trenta per cent, i en això hi serem; però sobretot passa per regular els preus dels lloguers, per perseguir els fraus dels lloguers de temporada, per posar fi a l'especulació dels habitatges turístics i per prohibir l'especulació. Si no toquem els

privilegis dels especuladors, qualsevol ajuda pública al lloguer jove acaba convertida automàticament en un augment del preu per part del propietari.

I, naturalment, pel que no passa és per revertir el caràcter permanent de condició d'habitatge protegit recentment aprovada per aquest Parlament. Els habitatges de protecció oficial han de continuar sent protegits per tal que les inversions públiques serveixin per afavorir l'accés a l'habitatge a la majoria de la població i no pas per especular amb l'habitatge.

I en segon lloc..., primer, de l'habitatge. En segon lloc, parlem del seu paquet fiscal jove i de les exempcions d'IRPF de fins a deu anys. Sona molt bé dir que els joves no pagaran impostos, veritat? Però fem política seriosa. Una excepció lineal de l'IRPF beneficia el jove precari que cobra el salari mínim? Doncs no, perquè gairebé ja no en paga. A qui beneficia de veritat és al jove consultor de l'Upper Diagonal que cobra seixanta mil euros l'any. Si despullem la seva proposta, l'anomenat «paquet fiscal jove» de Junts és en realitat un parany. És utilitzar la bandera de la joventut per colar nous privilegis fiscals per als qui més tenen, mentre buidem els recursos públics amb els quals hem de finançar la sanitat, l'educació, l'habitatge públic assequible i el transport dels mateixos joves.

La millor manera de millorar la renda disponible dels joves no és qüestionar la progressivitat fiscal; és combatre la precarietat laboral, és exigir pràctiques remunerades de veritat, i és fer que els salaris estiguin a l'alçada del cost de la vida.

I, finalment, sobre el punt de les colònies escolars, compartim la preocupació pel sector. Les colònies i sortides són una eina d'equitat educativa i l'accés a l'oci és fonamental. Però la solució no pot ser només activar línies de crèdits de l'ICF o ajuts a fons perdut sense posar condicions. El que cal és reconèixer el dret al lleure educatiu, també a l'estiu, dins del sistema educatiu públic, i garantir que cap infant en quedi exclòs per motius econòmics.

També adoptar actuacions al respecte. Per això, la llei de mesures conté diverses qüestions per afavorir la viabilitat de les entitats del sector, augmentant el termini d'execució d'algunes inversions. És sorprenent que, donada la seva preocupació, doncs votessin en contra d'aquesta llei de mesures el passat dijous.

Per tant, i en definitiva, votarem a favor de l'avaluació de les polítiques públiques, a favor d'establir objectius clars d'emancipació, a favor del trenta per cent de la reserva d'habitatge públic, així com de la major part de mesures sobre el lleure a l'estiu. Però votarem en contra de convertir la política de joventut en un paradís fiscal per als rendistes i els privilegiats. Els i les joves de Catalunya no volen caritat fiscal; el que volen són drets, el que volen és futur i el que volen és dignitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari de la CUP renuncia al seu torn; per tant, per tal de pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Ariadna Urroz Segura.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Per comentar ràpidament les esmenes. Agrair-li a la diputada Sabrin Araibi l'acord que hem pogut trobar en diverses esmenes que van presentar. Com ella mateixa ha comentat, n'hem transaccionat tres, n'hem acceptat una i n'hem hagut de rebutjar una. Agrair-li el to i la predisposició per treballar aquesta moció, però també dir-li que ens sap greu que fins i tot en un dia com avui, que venim els grups a portar propostes en matèria de polítiques de joventut, la consellera tampoc ens hagi pogut acompanyar en aquest debat. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, agrair també a la diputada Mar Besses les esmenes que ens ha fet, que tampoc hem pogut acceptar, com ja vam comentar. Sí que..., recordar-li que en la moció que vostès mateixos presentaven en matèria d'ocupació, des de Junts vam aportar una esmena per crear aquest pla nacional per lluitar contra la precarietat juvenil en l'àmbit de l'ocupació, que vostè avui mateix deia que havia trobat a faltar en aquesta moció alguna mesura més d'ocupació, perquè justament volia recordar-li que la vam aportar a la moció que vostès mateixos van aprovar fa poques setmanes enrere.

Dit això, i amb el temps que em queda, agrair les aportacions de la resta de diputats que han fet. A la diputada de VOX, també recordar-li que segurament a l'Estat espanyol poden fer rebaixes fiscals a moltes comunitats autònomes a costa del dèficit

fiscal que pateix Catalunya (*alguns aplaudiments*) i, per tant, ho fan a costa dels catalans. Tant de bo poguéssim nosaltres, vaja.

I, per últim, agrair a la Joventut Nacionalista de Catalunya tota la feina, el treball, que fan per defensar els joves d'aquest país i que avui també ens hagin pogut acompanyar.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dissetè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic

302-00278/15

I el punt dissetè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Bé, els presentem aquesta moció que al final el que vol és garantir drets dels ciutadans i les ciutadanes davant les conseqüències del canvi climàtic. I està bé presentar-la avui, doncs, quan la nova normalitat que ja vivim és que cada dia superem el rècord de temperatura del dia anterior. Per tant, ja no comença a ser una excepcionalitat, sinó una normalitat. A partir d'aquí, qui no cregui que l'escalfament global i el canvi climàtic i les seves conseqüències ja les tenim aquí, té un greu problema.

Bé, les propostes que portem. Primer de tot, precisament parlant del negacionisme climàtic, és constatar la necessitat de fer campanyes perquè la ciutadania entengui que el negacionisme climàtic és un corrent ideològic acientífic i totalment contrari a la realitat que vivim i que cal combatre, perquè, si no, aquests discursos calen a la població sense cap tipus de base.

En segon lloc, el que demanem és que s'obrin subvencions de suport tècnic i econòmic per als municipis, per redactar i executar plans de renaturalització dels municipis per arribar a una cobertura mínima d'un trenta per cent d'arbres, amb espècies autòctones, dins les trames urbanes per aconseguir abaixar les temperatures a dintre els municipis.

Una altra proposta és exigir la redacció d'un informe –i pensem que és molt important– de comptabilitat climàtica i d'un estudi d'impacte ambiental d'emissions de CO₂, d'afectació a la mobilitat i la salut de la població, per a qualsevol gran esdeveniment turístic que es faci al nostre país amb suport públic, es digui *tour* de França o es digui copa Amèrica o *Ryder Cup* 2031 a Caldes. Qualsevol d'aquests esdeveniments ha d'anar amb aquests informes de comptabilitat, i si no és així, no s'haurien de poder realitzar ni rebre un euro públic.

També demanem la retirada immediata dels beneficis fiscals que tenen per pagar l'impost del CO₂ al transport fòssil per a empreses de transport i mercaderies. En un moment com el que vivim, d'escalfament global, d'augment de temperatures, de contaminació als municipis, d'una qualitat de l'aire pèssima, anar bonificant els que contaminen no sembla una bona idea.

També incorporar al pressupost del carboni les emissions de gasos d'efecte hivernacle que corresponen a tots els vols internacionals i als creuers que tenen sortida a qualsevol aeroport o port de Barcelona. Perquè, si no, ens estem fent trampes al solitari, fent veure que aquestes emissions no existeixen, quan tots sabem que són una realitat, tant aquests avions com aquests vaixells, i que surten del nostre país.

També presentem diferents mesures dirigides a les escoles públiques, als instituts. Una primera és un pla de clima per als centres, per fer les actuacions necessàries, posar el pressupost necessari perquè no se superin mai els límits legals establerts per la normativa laboral i de seguretat als llocs de treball de les altes temperatures que estan patint. Igualment, completar el POCAT actual amb indicacions complementàries per a situacions extremes d'altres temperatures, per garantir la salut i el benestar de tota la comunitat educativa –alumnes, professors, PAS, TIS, educadores–, de tothom. Perquè el que està passant, aquestes temperatures que

arriben a les escoles..., les aules cremen i s'hi han de posar solucions immediates. Per altre costat, també impulsar l'adaptació dels patis i els entorns escolars a la nova realitat amb diferents mesures.

Un altre dels punts que portem és amb referència a que no pot ser que cap transport col·lectiu, sigui el tren o els autobusos, durant aquestes onades de calor no els hi funcioni la climatització. Per tant, exigir a aquestes empreses, siguin públiques o privades, que no utilitzin cap tipus de transport que no pugui garantir una temperatura adequada perquè la gent estigui còmoda.

També, subvencions per a l'obertura extraordinària de piscines municipals, ampliant l'horari, o fins i tot en els municipis on faci falta disponibilitat pressupostària per obrir noves piscines, sobretot prioritzant els barris amb alta densitat, pocs equipaments públics o refugis climàtics.

I, per acabar, diferents propostes que ens fan arribar les entitats ecologistes, com posar els recursos humans i materials necessaris per garantir la protecció efectiva dels espais naturals marins i en especial les praderies de posidònia a tota la costa catalana; mesures que són totalment necessàries i que tothom ha d'entendre que la realitat que vivim és la que és i que cal que prenguem mesures urgents per garantir els drets dels ciutadans i les ciutadanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats... Bé, la setmana passada, en el debat de la moció presentada pel Grup dels Comuns sobre el canvi climàtic, ho deia la meua companya de grup, la diputada Camps, i avui jo reitero les seves paraules. Des d'Esquerra Republicana compartim plenament el diagnòstic i el sentit de la moció que en aquesta ocasió ha presentat el Grup de la CUP i, per tant, hi donarem suport, excepte al punt 3, que no ens han acceptat l'esmena, i farem una abstenció.

Abans d'entrar a defensar el nostre posicionament, vull tenir un record per al treballador que va morir aquest dimarts per un possible cop de calor a Tarragona; una mort que se suma a les cent trenta defuncions associades a la calor en només una setmana, segons dades de monitoratge de la mortalitat. I també, evidentment, debatent avui aquesta moció en una setmana marcada pels greus incendis que està patint el nostre país arreu del país, un reconeixement i agraïment a totes les persones que hi estan treballant de manera incansable, als serveis d'emergències, bombers, agents rurals, mossos d'esquadra, ADFs, pagesos, voluntaris i tota la ciutadania afectada.

I, tal com diu el punt 0 de la moció de la CUP, és imprescindible lluitar contra el negacionisme climàtic, aquest corrent ideològic que s'oposa a les evidències científiques que demostren quines són les causes del canvi climàtic, que ja no és una amenaça futura, sinó que és una evidència del nostre dia a dia. I el risc més important i més perillós d'aquest negacionisme, que avui sentirem en aquesta cambra en les intervencions de l'extrema dreta, és el seu efecte sobre l'empitjorament de les condicions de vida de les persones i la vulneració dels seus drets davant aquestes conseqüències. És imprescindible prendre decisions, en el marc de les institucions públiques, que estiguin orientades a aplicar polítiques de mitigació i adaptació a aquest canvi. Perquè, evidentment, ja no es tracta d'una anècdota ni d'un caprici, sinó que respon a la situació d'emergència climàtica en què vivim i que s'emmarca en la necessitat d'actuar. Això va de voluntat, va d'ambició, va de valentia, va de model, va de transformació, va de salut de les persones, va de vides i va de garantir el futur de les properes generacions.

I és des d'aquesta mirada que hem presentat algunes esmenes. Aprofito per agrair al diputat Cornellà l'acceptació de gairebé totes elles. I també aprofito per dir que hem d'aprofitar la majoria d'aquest Parlament per desenvolupar de manera eficient totes les mesures possibles per millorar la vida de les persones i del planeta. Moltes d'aquestes mesures s'han d'aplicar des dels municipis i, per tant, requereixen adaptació a la realitat del nostre país. Les mesures poden ser genèriques, però la seva aplicació es concreta, com, per exemple, quan parlem de la cobertura arbòria dins les trames urbanes per reduir la temperatura, refugis climàtics, piscines municipals. Les necessitats no són les mateixes en els municipis rurals que en els

municipis metropolitans. Cal tenir en compte l'equitat territorial, la densitat de població, la mobilitat i adaptar les solucions per garantir els mateixos drets des de les realitats diferents.

També considerem rellevant afrontar les conseqüències d'un model econòmic que durant massa temps ha posat el benefici immediat per davant dels efectes climàtics, amb les conseqüències que ja estem patint, i hem de fer tot el possible per revertir-los, tal com es recull en alguns punts de la moció, com ja ha exposat el diputat Cornellà, amb els informes de comptabilitat climàtica; incorporar al pressupost de carboni les emissions de gasos d'efecte hivernacle, que, justament aquest dimecres, veient l'ordre del dia de la Comissió de Transició Ecològica, debatrem una proposta de resolució impulsada pel nostre grup; aturar projectes d'ampliació i construcció de noves infraestructures aeroportuàries o portuàries que no siguin compatibles amb els objectius de descarbonització, de protecció de la salut de les persones, i prioritzar l'execució de les infraestructures ferroviàries pendents.

I, per acabar, destacar també els punts de la moció que proposen mesures que afecten directament els drets de la ciutadania. Pel que fa als drets dels infants i adolescents, presentar el calendari de desplegament del pla clima per als centres educatius, un pla acordat en el marc dels pressupostos. Redactar també plans de protecció davant de les onades de calor adreçats a la gent gran. I, de cara als treballadors i treballadores, més inspeccions de treball per garantir que les empreses no només disposen dels protocols d'altres temperatures, sinó que també s'adopten les mesures necessàries.

Diputades i diputats, tenim l'obligació de prendre decisions per defensar i garantir aquests drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic; per tant, posem tota la determinació i tots els recursos per dur a terme les accions que ho han de fer possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí, bon dia. Bon dia a tothom. Gràcies, president. Honorable consellera, diputades, diputats... Per fixar la posició del nostre grup sobre aquesta moció de la CUP sobre els drets de les persones davant de les conseqüències del canvi climàtic. I és evident, com ja l'hi va traslladar la consellera Paneque a la seva interpel·lació, que coincidim en molts aspectes del que planteja aquesta moció sobre el fet de que estem vivint una emergència climàtica i els riscos que suposa per a la població; també, sobre la necessitat de que les polítiques públiques han d'incorporar aquests aspectes d'una manera estructural i mesures concretes, ja que aquesta situació suposa un impacte directe sobre la salut de les persones, sobre les condicions de treball i sobre les condicions laborals. I és en aquest moment que des del nostre grup també ens volem afegir i lamentar profundament la mort d'aquest treballador, d'aquest temporer que va patir un cop de calor i que ha mort. Ens consta que ja s'han iniciat les investigacions per esclarir els fets. I aquest fet demostra, doncs, la importància de les campanyes que s'estan impulsant i implementant per part del Departament d'Empresa i Treball i altres departaments. Per tant, una salutació i escalf a la família i a tots els seus companys i companyes.

És una moció extensa, de divuit punts, més un, possiblement, si accepta l'esmena de Junts. I nosaltres hi hem presentat un total de sis esmenes per millorar i concretar algunes de les propostes que s'hi fan. Agraïixo al diputat Cornellà la voluntat d'entesa i el diàleg. Hem transaccionat dues esmenes i n'ha acceptat dos. Per tant, en alguns punts de la moció que no compartim ja els avanço que hi votarem en contra i en d'altres ens hi abstindrem. En fi, una mica de tot. És per això que, ja que hi han molts punts, em centraré en les nostres esmenes i en el sentit d'aquestes.

En primer lloc, en el punt 0, en el que es constata la realitat que compartim. I l'esmena va en el sentit de no reproduir, en aquest punt de la moció, els arguments negacionistes i les justificacions que fan servir alguns grups de la cambra. Ja ho sé, ni que sigui amb aquest to irònic i sarcàstic que fa servir el diputat Cornellà, però ja ho fan prou i massa ells com per aguantar-los, i pot donar la sensació que en aquesta moció els fem difusió.

La segona esmena és més de concepte. I atès que, com ja l'hi va explicar la consellera, nosaltres creiem que les ciutats s'han de repensar i incorporar la renaturalització urbana per tal de minimitzar els efectes d'aquesta situació climàtica, caldrà obrir línies de suport econòmic per als ajuntaments per anar transformant les ciutats per tal de que hi hagin més ombres, més refugis climàtics. Són els municipis els que han de conduir aquesta transformació.

La tercera esmena que hem presentat vol posar l'accent en el fet de que algunes accions que plantegen ja s'estan portant a terme. I amb referència a la gestió de l'aigua, seguirem incorporant les orientacions de la Comissió Europea relatives a la demanda i l'ús eficient de l'aigua, així com la reutilització, i aplicant una gestió sostenible dels recursos hídrics.

Sobre les accions i propostes que plantegen en els centres educatius, també volem recordar tot el que ja s'està fent per part del departament en inversions en els centres educatius, els patis i els entorns escolars. Com a altres planificacions i actuacions, ja s'hi està treballant. I, mirin, no me'n puc estar, però hauria estat bé que s'hi hagués començat molts anys abans, i segur que no ens trobaríem on estem ara. I estic segur que alumnes, professorat, tècnics, treballadors dels centres educatius estarien, com a mínim, amb un altre estat d'ànim.

I la darrera esmena que hem presentat és en el punt quinze. I li vull traslladar, senyor Cornellà, que ens han sorprès una mica, no sobre la possibilitat que ens puguin buscar fórmules econòmiques per obrir les piscines actuals a més població i que obrin més horari, ja que en això, més enllà de la dificultat de trobar recursos, hi podríem estar d'acord, però sí en el que proposen de fer més piscines. Bé, ja ho sé, piscines públiques –entenem l'objectiu– en barris i llocs d'alta densitat i amb pocs equipaments, però els hi he de reconèixer que m'han sorprès una mica. En fi. També estaríem, en aquesta ocasió, per fer noves piscines, davant de la necessitat de trobar els recursos i la disponibilitat pressupostària i de la necessària col·laboració amb els ajuntaments.

En fi, com els deia, és una moció que compartim en bona part del que es proposa. Ara bé, volem, com va fer també la consellera, remarcar que a moltes accions, planificacions, propostes, campanyes de sensibilització el Govern ja hi està treballant

amb els agents implicats, amb les empreses, amb representants dels treballadors. Aquest Govern està i estarà al costat dels ajuntaments, no per decreïxer, sinó per seguir treballant per un creixement i un progrés verd i sostenible.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Ara, també per defensar les esmenes presentades, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts, el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputades, diputats, públic que ens acompanyeu... Bé, amb aquesta moció de la CUP tornem a posar sobre la taula, doncs, el tema del canvi climàtic una vegada més en aquest Parlament. És un dels temes realment candents, i aquesta setmana encara en podem donar més fe de com està. Estem d'acord globalment en que plantegin aquests temes sobre l'afectació del canvi climàtic a les persones, als ciutadans, i, per tant, en alguns dels punts estarem d'acord i hi votarem a favor. Hem fet algunes esmenes, també. Agraïm, com sempre, al senyor Cornellà la bona voluntat de trobar punts en què ens puguem entendre.

I, bé, aquests dies, eh?, com que parlem de persones, també hem de fer esment del que està passant en el país –ja ho ha dit la diputada Bergés també–, tots els cossos professionals i voluntaris i veïns que estan fent front, doncs, a aquesta onada de focs. Jo també volia afegir aquí totes aquelles persones que tenen cura de les persones, eh?, en l'àmbit sociosanitari i de salut o en els casals d'estiu. I, per tant, hi ha molts serveis i moltes professions i molt voluntariat que estan afrontant la seva feina amb temperatures realment fora del normal per al que és el nostre país i que, per tant, són l'evidència més contrastada i més terrible d'aquest canvi al qual estem sotmesos. Per tant, des d'aquí, tot l'escalf a qui salva persones i béns, i tot l'escalf a qui cura i atén persones, infants, a tot arreu del nostre país.

Compartim que calen campanyes de sensibilització i de conscienciació sobre els efectes del canvi climàtic, i per això, doncs, en aquest seu primer punt 0 que vostès proposen hi hem afegit, doncs, una esmena, un punt 19, en el qual concretem que es facin campanyes en aquest sentit, a través del que és la difusió pública o el que són

els mitjans públics de comunicació. De fet, ja vàrem demanar-ho també, fa uns mesos, en la nostra moció sobre les energies renovables. Vàrem demanar també que feia falta a nivell de difusió, a nivell d'informació, a nivell de formació, també a les escoles, a la ciutadania, que es parlés sense embuts de les energies renovables, del que signifiquen, del que fan, com arriba l'energia, com arriben els electrons a les cases, a les escoles, perquè tothom sigui conscient, eh?, de què vol dir, doncs engegar un vehicle o engegar la calefacció o engegar senzillament la televisió, no?

I, per tant, que tothom sigui sensible vol dir formació, vol dir conscienciació. I una cosa porta a l'altra: si ens conscienciem sobre les energies renovables, ens conscienciem sobre els efectes negatius de continuar utilitzant energies fòssils i, per tant, fer front al canvi climàtic. Tant pel que fa al canvi climàtic com a les energies renovables, els buits informatius que es poden fer a vegades són ocupats, eh?, per desinformació, moltes vegades, o per notícies *fake*, que després van en contra del desenvolupament.

De fet, aquest país, Catalunya, com ja hem dit moltes vegades, va ser exemplar l'any 17 amb la primera llei del canvi climàtic, que va quedar truncada amb l'aplicació de l'article 155 per part de l'Estat espanyol i les successives conteses electorals que no van permetre completar cap mandat sencer. I avui, Catalunya no avança a bon ritme pel que fa al desplegament de les energies renovables. I cal parlar-ne en aquesta moció, que està parlant de les conseqüències del canvi climàtic en les persones, però no parla de les causes, que és que al nostre país, concretament, no avancem en descarbonització, no avancem en l'electrificació, i, per tant, es continua important energia, molta d'ella procedent de fonts fòssils, i, a més a més, des d'un punt de vista del que defensem des de Junts per Catalunya, això tampoc permet avançar en la sobirania energètica, eh? Per tant, posem en risc les persones perquè no fem bé els deures com a país. I, per tant, aquesta és una reflexió que penso que és necessària en aquesta moció que presenten, doncs, des de la CUP.

No em toca a mi defensar l'acció del Govern ni la consellera Paneque. Ja ho hem dit també algunes vegades, eh? Enfront del diputat Cornellà, que va demanant moratòria en els projectes de renovables i aturem el Plater, nosaltres fem una oposició molt més responsable. Fem solucions quirúrgiques, solucions precises en alguns municipis, però no ho aturem tot, perquè si ho aturem tot, com dèiem, no solucionarem les

causes del que avui estem aquí defensant amb aquesta moció, que són els efectes del canvi climàtic sobre les persones, sobre les escoles, sobre la salut, sobre els municipis. Per tant, crec que hauríem d'anar també a la causa.

No fer res ens sotmet al jou de l'Estat espanyol, a la seva política energètica, a les seves MATs –línies d'alta tensió–, i estem deixant la política energètica en mans de l'Estat. Aquesta setmana mateix, ahir mateix, un 7,5 per cent d'increment del petroli, combustible fòssil, però és que al juliol ja portem un vint-i-u per cent d'increment del gas natural, perquè s'ha reduït la reducció de l'IVA. I, per tant, estem davant d'un problema de salut, però també un problema econòmic.

En concret, de la moció, doncs agraïm i valorem favorablement les mesures que proposa, com dèiem, per als centres de salut, sociosanitaris i escoles, i també pel que fa referència als municipis. Estem posant molts deures als municipis, com ja va dir la setmana passada el diputat Prat amb la moció de Comuns, però hem de pensar que els municipis tenen pocs recursos, especialment els municipis petits, i, per tant, també això planteja millores necessàries en el sistema de finançament local, per fer front precisament també al canvi climàtic.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. I a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor vicepresident. Bé, senyor Cornellà, cada vegada que vostès presenten una moció referida al canvi climàtic, doncs, ja sabem perfectament què ve després o què hi ha en aquesta moció: prohibicions, impostos, culpables i intervencionisme. Perquè vostès no utilitzen l'emergència climàtica per protegir el medi ambient, sinó que la fan servir per canviar la manera que tenim els catalans de viure. Aquesta moció, senyor Cornellà, no és una moció climàtica, sinó que és, una altra vegada, un programa ideològic de tot allò que genera riquesa i activitat econòmica. Vostès volen acabar amb els creuers. Ho ha dit, ho ha escrit. Ho ha dit per tot arreu. Van intentar impedir la copa Amèrica. Van carregar contra el *tour* de

França. Demà serà qualsevol altra fira, congrés o activitat econòmica. Tot allò que suposi prosperitat per a Catalunya, vostès s'ho volen carregar. Perquè vostès el que els incomoda més és que Catalunya prosperi. I això és una malaltia, diguem-ho així, que cal afrontar.

Miri, vostès veuen un creuer i només hi veuen fum; nosaltres hi veiem milers de persones que baixen del vaixell, que gasten, que omplen restaurants, que compren als comerços, que agafen taxis, que visiten museus, que dormen en els hotels, que donen feina a milers de famílies catalanes. Vostès veuen la copa Amèrica i només hi veuen emissions; nosaltres hi veiem una Barcelona que torna a ser un referent internacional, empreses que facturen, hotels plens, inversions i ocupació. Vostès veuen el *tour* de França i només hi veuen, doncs, bicicletes deixant una suposada petjada de carboni; i nosaltres hi veiem, doncs, pobles i ciutats plenes, restauració treballant, comerços fent caixa i Catalunya projectant-se davant de centenars de milions d'espectadors arreu del món. Aquesta és, afortunadament per a nosaltres, la diferència entre vostès i nosaltres. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, però vostès compten suposades molècules de CO₂ i nosaltres comptem llocs de treball. Aquesta és la diferència, senyor Cornellà. Però hi ha una contradicció que avui no em puc estar de dir-li. Miri, la famosa flotilla cap a Gaza, aquesta que la seva diputada hi va participar alegrement. Perquè, senyor Cornellà, aquell viatge sí que era sostenible? Aquell sí? Aquell vaixell no consumia combustible? No? No, no, no? Només era un veler? *(Remor de veus.)* No va consumir combustible? No va emetre CO₂? No. No tenia petjada de carboni, senyor Cornellà? No, no en tenia? Quant va costar? Quant ens va costar a tots els espanyols que tornessin amb avió? Quant ens va costar a tots els espanyols? Perquè van tornar amb avió. Van anar a *pecho descubierto*, però van tornar amb avió que vam pagar tots els espanyols. Miri, qui els va finançar, senyor Cornellà? Quin retorn va tenir això per als catalans? Quin retorn? Quants llocs de treball van crear vostès amb aquesta flotilla en què van anar tan alegrement? Quantes empreses catalanes o de la resta d'Espanya van sortir beneficiades en aquesta flotilla? Cap, ni un sol lloc de treball, ni una sola inversió, senyor Cornellà, ni un euro de retorn. Tranquil, senyor Mijoler, ara parlaré també amb vostè. Ni un sol euro de retorn per a Catalunya. Re de re. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri..., miri, només activisme i autobombo d'aquest diguem-ne de l'extrema esquerra. Perquè sembla que quan l'activisme és d'esquerres, doncs, la petjada ecològica desapareix. És fascinant –això és fascinant. Miri, segons vostès, un vaixell de creuers és un desastre climàtic. Però quan un vaixell està ple d'activistes és una missió humanitària. Segons vostès, la copa Amèrica és un problema. Però una expedició propagandística d'extrema esquerra, doncs és un exemple de sostenibilitat. Al·lucinant. Segons vostès, el *tour* de França contamina, però els seus viatges ideològics, diguem-ne, sense escrúpols tenen emissions de puresa revolucionària.

Miri, això no és ecologisme ni és re del que vostès vulguin vendre com el canvi climàtic. Això és sectarisme ideològic de l'extrema esquerra al que, malauradament, ja ens tenen molt acostumats. Miri, nosaltres volem reduir emissions, evidentment que sí, però sense reduir oportunitats, com fan vostès.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. També per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Bé, abans de tot hi ha una cosa que admiro de la CUP, i és la seva coherència. Lògicament, ho dic amb tota la ironia del món. De fet, no he trobat cap activitat que generi prosperitat a Catalunya que vostès no vulguin prohibir, no vulguin frenar, no vulguin gravar, no vulguin dificultar. I, de fet, aquesta moció n'és un clar exemple.

Comencem per un dels principals punts, que vostès parlen de combatre el negacionisme climàtic, però és que el més preocupant és com el defineixen, perquè fan una definició absolutament maximalista. Segons la seva proposta, qualsevol persona que recordi que el clima de la Terra ha canviat al llarg de la història, que el clima de la Terra ha canviat en el transcurs de la història, o qualsevol persona que digui que existeixen factors naturals o que simplement discrepi del seu relat, doncs ja passa a formar part d'aquest suposat negacionisme. Per a vostès, només hi ha una manera acceptable de parlar del clima, que és la manera que parlen vostès des de la

Candidatura d'Unitat Popular. La resta, què ens trobem? Doncs, negacionisme. Estem tan cansats d'escoltar aquest concepte, que, de fet, ja crec que ha quedat absolutament inclús buit de contingut. *(Alguns aplaudiments.)*

I aquest punt, que és dels primers, ens el presenten per demanar què? Més campanyes de sensibilització per lluitar contra aquest suposat negacionisme. Bé, són coses que, de fet, tampoc ens sorprenen. Després ens trobem el punt 2 i 18, que jo crec que són els que millor defineixen la seva manera d'entendre Catalunya. De fet, aquí és on es confirma el que deia al principi, perquè al final sempre arribem al mateix lloc amb vostès: qualsevol activitat econòmica és un problema, qualsevol gran esdeveniment és un problema, i qualsevol infraestructura també és un problema. I allà ens carreguem informes, d'estudis, de memòries i de tràmits. I quan això no és suficient, directament demanem parilitzar-lo o que no es faci, perquè això és el que demanen concretament en el punt 18.

De fet, utilitzen aquesta moció, com tantes altres que presenten en aquest Parlament, per aturar qualsevol projecte d'ampliació o de construcció de noves infraestructures. De fet, aquesta moció..., o sigui, ens poden vendre lo que vulguin, però aquesta moció no va realment de defensar i de protegir les persones; això va del seu model de Catalunya: una Catalunya petita, una Catalunya resignada i amb menys oportunitats. Perquè, en definitiva, d'això va la seva moció. Perquè, de fet, per a la CUP, tot allò que pugui generar riquesa és un problema. El turisme és un problema, els creuers són un problema, els aeroports són un problema, els ports són un problema i els grans esdeveniments, com ja hem vist, també són un problema. I nosaltres des de VOX pensem exactament el mateix.

També ens proposen retirar els beneficis fiscals al transport de mercaderies. Sempre el mateix: castigar qui produeix, castigar qui transporta, castigar qui treballa. I tot per què? Doncs per exigir una transició energètica que a dia d'avui és completament inassolible, que és impossible a dia d'avui, perquè a dia d'avui no hi ha una alternativa, senzillament perquè no hi han les condicions necessàries i reals ni molt menys econòmiques per a les famílies treballadores per portar a terme aquesta suposada transició energètica.

I el problema de sempre és això, no? Vostès sempre volen reduir la prosperitat de Catalunya, però en canvi no volen reduir la invasió migratòria que estem patint en aquests últims anys a la nostra regió a Catalunya. No volen més carreteres, no volen ampliar aeroports, no volen ampliar ports, no volen més habitatge assequible, no volen més energia assequible, però és que tampoc volen parlar de les conseqüències que té l'arribada massiva i descontrolada d'immigració a la nostra regió, que acaba provocant una demanda cada vegada més elevada d'habitatge, una saturació dels serveis públics i, sí, necessitats noves en infraestructures any rere any. I després s'estranyen vostès que tot es satori.

I en definitiva, per això començava dient que admiro la seva coherència, perquè tant és que parlem de la calor, de l'habitatge, de l'energia o del transport, que el seu model sempre és el mateix: menys prosperitat.

I per acabar, tenint en compte el que ha passat fa una estona i tenint en compte qui presenta aquesta moció, que és el senyor Cornellà, hem hagut d'escoltar –que no repetiré la paraula– abans una cosa. I ja que vostè parla de combatre el negacionisme, el que s'hauria de combatre és la seva falta de respecte cap a aquelles persones que pensen diferent i que tenen, lògicament, un altre model de regió i, en aquest cas, de Catalunya. I és que els insults no poden substituir el debat ni tampoc poden substituir els arguments. De fet, vostè jo crec que ha quedat prou retratat i simplement ha evidenciat la manca d'arguments i de poder tenir un debat sa d'idees, que és el que fem sempre des del nostre grup parlamentari de VOX.

El vicepresident segon

Pel Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Debat sa i saludable d'idees. Déu-n'hi-do! Això ho diu VOX, eh? Impressionant!

Bé, tornem a parlar avui de canvi climàtic, però sobretot tornem a parlar de quina capacitat tenim de protegir-nos. Notícia ahir: «A l'Observatori Pompeu Fabra, rècord històric dels cent dotze anys, des de que tenim dades, de temperatura a Barcelona: 40,9 graus.» El rècord anterior era de quaranta, però els últims quatre rècords se

situen en els últims cinc anys. Per tant, no sé si encara hi ha algú que segueix negant...

Per nosaltres l'important, i n'hem parlat en la passada moció, al Ple anterior, no és quins impactes té o tindrà la crisi climàtica, sinó sobretot quines persones, quins barris, quines escoles, quins llocs de treball, quins municipis estaran en condicions d'afrontar-los. Quan parlem d'onades de calor, no parlem només d'un fenomen meteorològic, sinó d'un factor que ordena les desigualtats. La calor extrema entra pels punts febles del país, pels habitatges mal aïllats, pels barris amb poc verd, pels equipaments públics no adaptats, pels serveis tensionats, per les feines més exposades i pels municipis que fan el que poden amb recursos que són insuficients. I aquí és on nosaltres volem situar el debat. No és una discussió abstracta sobre el canvi climàtic, sinó una pregunta molt concreta: qui queda protegit i qui no.

Aquesta pregunta, com deia, ja la vam portar al Parlament la setmana passada, en la moció dels Comuns que va ser aprovada, i que plantejava la necessitat d'una estratègia catalana de prevenció, protecció i adaptació davant de les onades de calor i la calor extrema, amb un programa nacional contra la calor extrema, no com un nou títol administratiu, sinó com una eina per ordenar el que avui encara està massa fragmentat per departaments: Salut, Educació, Treball, Protecció civil, etcètera, etcètera. La nostra proposta tenia, doncs, una idea de fons: davant d'un risc que ja no és excepcional, no podem continuar funcionant amb respostes excepcionals. Per això, aquesta moció de la CUP ens agrada, ens sembla bé i la votarem tota a favor.

No hem fet esmenes tampoc perquè consideràvem que estava prou ben redactada, però ens interpel·la també en bona part. Toca aquestes qüestions que deia que compartim: refugis climàtics, escoles, patis, transport públic, condicions laborals, gent gran, habitatge, aigua, verd urbà i, sobretot, també límits a les grans decisions que incrementen emissions o pressió sobre el territori.

Ara bé, com deia abans, l'important no és sumar enunciats, sinó fer que les polítiques climàtiques siguin governables i siguin verificables, que es pugui saber què s'ha fet, on s'ha fet, a qui ha arribat i què falta. I estudis recents ens ajuden a concretar aquesta mirada. Segons dades fetes públiques per l'Àrea Metropolitana de Barcelona, a partir

de l'índex de vulnerabilitat al canvi climàtic, l'IVAC, elaborat per l'Institut Metròpoli, unes 526.000 persones –déu-n'hi-do!– de l'àrea metropolitana –és a dir, un setze per cent de la població– són especialment vulnerables a la calor.

La mateixa informació assenyala que la xarxa metropolitana de refugis climàtics preveia per al 2025 un total de 244 refugis a trenta-un municipis, amb cobertura del 80,5 per cent de la població i del 82,5 de la població més vulnerable a menys de deu minuts a peu. Aquestes dades, doncs, són importants perquè mostren dues coses alhora. Primer, les polítiques públiques poden construir protecció. Segon, no podem confondre cobertura teòrica amb la protecció efectiva. Tenir un refugi climàtic a menys de deu minuts de casa pot ser una bona notícia, però encara cal saber si aquella persona el coneix, si hi pot arribar, si està obert quan el necessita, si hi pot anar amb una criatura o amb una persona dependent, si té aigua, si té condicions de confort i si està connectat amb els serveis socials i de salut comunitària.

I aquest mateix matí l'Idra, l'Institut de Recerca Urbana de Barcelona, ha presentat un estudi encarregat per l'Àrea d'Acció Climàtica i Transició Energètica de la Diputació de Barcelona –una àrea, com sabeu, liderada pel diputat de Comuns Marc Serra–, que reforça aquesta mateixa idea: la protecció davant la calor no es pot mesurar, només comptant recursos disponibles; s'ha de mesurar mirant qui els pot utilitzar realment. I això ens porta a la conclusió molt clara que ja vam dir al Ple anterior: les conseqüències de la calor també van de codi postal. La capacitat de protegir-se depèn de la renda, de l'habitatge, de l'edat, de la salut, de la solitud, del verd urbà, dels equipaments propers, de la feina que fas i també del municipi on vius.

I per sobre de tot hi ha un element que no podem esquivar: la coherència entre el que aprovem en matèria climàtica i les grans decisions de país. Vol dir que les grans inversions, els grans esdeveniments, les ampliacions d'infraestructures i les decisions que incrementen emissions, consum d'aigua o pressió territorial no es poden tractar com si fossin alienes a l'emergència climàtica.

Per això, davant de la moció de la CUP, la nostra posició és de suport exigent. Suport a tot allò que reforci la protecció real de la població i els impactes del canvi climàtic, i exigència perquè el Govern compleixi el que aquest Parlament ja ha aprovat,

desplegui aquesta estratègia amb instruments concrets i no converteixi cada estiu en una nova improvisació.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè. I ara, en nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa una setmana van votar en contra d'uns pressupostos amb els que el Govern Illa pretenia finançar el pla clima i altres mesures que avui vostès inclouen a la moció. O bé no escolten ni llegeixen el que voten, o bé la seva política es basa en tombar indiscriminadament propostes alienes per, en acabat, plagiar-les i que semblin de collita pròpia.

El pròleg d'aquesta moció pretenia ser una dedicatòria cap a Aliança Catalana? Perquè, si és així, poden estalviar-se les redaccions de sensibilització. No som negacionistes. La calor i l'escalfament global existeixen, són reals. Quaranta-vuit morts a Catalunya en l'onada de juny, segons el sistema de mortalitat del ministeri dels espanyols, un dels junys més càlids mai registrats i previsió de noves onades de calor. No es pot negar ni contradir el termòmetre. No qüestionem la temperatura; qüestionem que els mateixos actors que van pavimentar compulsivament les ciutats i que han contribuït a atansar els recursos naturals fent promocions immigratòries sense precedents estiguin capacitats per aportar cap solució al problema. El que qüestionem és que centrin el debat ambiental exclusivament en el CO₂ i es descuidin de parlar de la pol·lució que respirem o de les deixalles i plàstics que arribem a generar i que ja formen part fins i tot de l'ADN dels peixos que capturem.

Hem de recordar qui va enterrar sota ciment les places de Sants, del Guinardó, dels Països Catalans, que avui generen una illa de calor insuportable? Van ser vostès, les esquerres. Van promoure el formigó per estalviar en manteniment, tallant arbres perquè els escocells eren petits o les arrels fregaven el clavegueram. I després d'haver-ho pavimentat tot, surt el batlle Collboni i anuncia que es gastarà 13 milions

d'euros per instal·lar 194 tendals. Primer talen els arbres i ara ens venen l'ombra al mòdic preu de 13 milions. Són uns genis, tots vostès.

Un carrer arbrat és vuit graus més fresc que un carrer sense arbres, però suposo que els arbres no els permetien encetar una ronda de convocatòries, subvencions i licitacions a mida per repartir amb els amics i afins, com sí que poden fer amb els panots o amb els tendals. A les solucions senzilles no poden carregar-hi el tres per cent, oi?

Al punt 4 parlen de la demanda d'aigua. Les nostres conques internes, planificades per a una Catalunya de 6 milions, no donen l'abast davant el rècord demogràfic històric que vostès han propiciat. Què es pensaven, que importar població a cabassos i dir que aquí hi cap tothom no tindria conseqüències a nivell de recursos naturals? Han vetat dessalinitzadores i transvasaments, però ara hi ha manca d'aigua i han de triar: o les dessalinitzadores i els transvasaments o tanquen fronteres. La realitat és més dura que escriure a ulls clucs una carta de cinc fulls als reis, oi?

Votarem sense complexos a favor dels punts 7, 8 i 9 per climatitzar els centres educatius i fer ombra als patis, perquè els nostres fills no poden ni han d'estudiar a trenta-cinc graus i perquè ells no tenen piscina al pati, no com els violadors i lladres a les presons. Això sí que ens hauria de fer reflexionar.

A les acaballes de la seva moció, i per no perdre el costum, carreguen contra els empresaris. La inspecció de treball ja ha avisat 11.436 empreses perquè adoptin mesures contra la calor. Però a vostès això els sembla poc; volen que es climatitzin els espais en trenta dies i, si no, expedient sancionador. Tenen idea del que costa climatitzar una nau de trenta mil metres quadrats amb els molls de càrrega oberts tot el dia? Han trepitjat mai una fàbrica o un taller, tots vostès?

Els empresaris són els primers interessats en que el personal estigui bé. Per això molts pacten avançaments d'horaris i torns, per minimitzar els efectes de les altes temperatures. Vostès, que presumeixen de ser ecologistes, són conscients de l'impacte mediambiental negatiu que ocasionaria la climatització de tot el teixit industrial del país? Milers d'aires condicionats que contribuirien encara més a l'escalfament global que pretesament aquesta moció intentava combatre.

Finalment, permetin-me una pregunta personal. La senyora Eulàlia Reguant, apoderada d'un patrimoni familiar de més de 13 milions d'euros amb trenta-cinc pisos a l'Eixample, amb blocs sencers a Consell de Cent i a la Gran Via, ha posat aire condicionat a tot aquest parc immobiliari o hem d'enviar-li l'inspector i que també procedeixi a sancionar? És fàcil exigir i predicar refugis climàtics de l'Eixample estant.

A pagès, som d'una altra pasta. Els batlles plantem arbres sense demanar subvencions i obrim les fonts de les places sense necessitat d'esperar convocatòries. Solucions senzilles, d'aquelles que no admeten un tres per cent de benefici, però que resolten la vida quotidiana dels veïns.

El vicepresident segon

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula del senyor Dani Cornellà Detrell. Té dos minuts.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Hem transaccionat tres esmenes amb Junts, Esquerra i el PSC. N'hem incorporat tres d'Esquerra Republicana, una de Junts i dos del PSC. Per tant, hem intentat fer una feina d'integració de totes aquestes propostes que ens han presentat.

I sí que és veritat que al punt 0 no hem volgut acceptar l'esmena del PSC i creiem que, precisament, pel que hem vist ara aquí, era del tot necessari no tocar-la, perquè el negacionisme climàtic, doncs, surt aquí i de manera esperpèntica comença a dir bestieses. I cal, doncs, que aquest tema el treballem, perquè negacionisme climàtic també és posar els euros o posar les empreses o posar l'economia per davant de la vida, per davant de la ciutadania. I això és el que avui ha fet el Partit Popular, posar per davant l'economia de la vida dels ciutadans i les ciutadanes. De fet, miri's, vostès veuen les baixes laborals com un càncer a extirpar, com diu el seu *jefe*. Per tant, aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres. Nosaltres, primer, la vida; primer, la ciutadania; primer, els drets. I vostès, primer, els empresaris; primer, els euros; primer, l'economia. Així anem.

I, evidentment, d'Aliança Catalana no hem acceptat res, perquè novament hem vist – ni de VOX– una falta total de comprensió lectora. Haurem d'organitzar cursos en aquest Parlament per a alguns diputats i diputades, que els hi costa molt entendre,

suposo –a alguns, perquè potser ho escrivim en català; a altres perquè potser no saben de què parlo–, perquè quan no es parla d'immigració no saben què dir ni..., segurament no entenen res, no? Per tant, els aconsello comprensió lectora.

I, senyora Orriols, escolti menys l'empresari Cuatrecasas del 155, el seu amic, que suposo que és el que li ha preparat el discurs, a més de demanar que no..., que, evidentment, es tregui les pensions a la gent treballadora d'aquest país. Pensin una mica i aprenguin a llegir el que redactem la resta.

(Remor de veus.)

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 19, 14, 15, 16 i 17 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme (continuació)

302-00279/15

Comencem amb la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme.

Votem els punts 1, 6, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara la capçalera dels punts 2 i punts 2.b, 2.c, 3, 5.a, 5.b, 5.c, 5.d, 8, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 27 vots a favor i 35 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 52 vots a favor i 10 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 30 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre (continuació)

302-00282/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la salut a les Terres de l'Ebre.

Votem conjuntament els punts 1, 2.d, 2.e, capçalera del punt 3 i els punts 3.b, 3.c i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem, tot seguit i de manera conjunta, la capçalera del punt 2 i els punts 2.a, 2.b, 2.c i 3.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, cap vot en contra i 62 abstencions.

I, finalment, votem el punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gent gran
(continuació)**

302-00276/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gent gran.

Votem de manera conjunta els punts 1, 3, 5.a, 5.b, 5.c, 5.d, 5.e i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Votem la capçalera del punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 10 vots en contra i 17 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 4.a, 4.b, 4.c, 4.e i 4.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

I finalment votarem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (continuació)

302-00283/15

Tot seguit, votem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut.

Votem de manera conjunta els punts 1 i 2, la capçalera del punt 8 i el punt 8.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 74 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap vot en contra i 72 abstencions.

Conjuntament votem els punts 6.a, 6.b, 6.c, 6.d i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 8.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 48 vots en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 8.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 12 abstencions.

I finalment votarem el punt c.

Comença la votació. El punt 8.c.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap vot en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic (continuació)

02-00278/15

I, en darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones davant les conseqüències del canvi climàtic.

Votem de manera conjunta els punts 0 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 30 vots a favor i 34 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 6 i 18.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 30 vots a favor i 1 abstenció.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 10 vots en contra i 57 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 30 vots a favor i 37 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 10 vots en contra i 17 abstencions.

Conjuntament votem els punts 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 12 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 10 abstencions.

I finalment votarem el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 62 vots en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts.